

Boze buien & Brave briesjes in 1000 boeken

Opgedragen aan Slechtweervandaag, een paard, en aan Chief Joseph / Hin-mah-too-yah-lat-kekt, of: In-de-bergen-rollende-donder, een indiaan

Wind en regen. Van het briesje van de appelschudder tot het woeden van het tempeest en het stuiven van de zandstorm. Brave briesjes. Boze buien. Van mij mag het stevig waaien en regenen in de boeken, terwijl daarbuiten echte regen op de pannen roffelt en de wind om de daken giert. We wonen in de goede lage landen daarvoor: druilerige koninkrijkjes waar het nooit lang mooi of slecht weer kan zijn, want ze zijn te klein voor een weerbericht. Genieten dus maar van die bui en dat onweer, dat briesje in de gordijnen of die rukwind die gras tegendraads kamt! Uit boeken () van prozaschrijvers in de Nederlandse taal en van vertaalde buitenlandse auteurs sprokkelde ik winderige zinnen of regenachtige fragmenten. Belgisch en Hollands weer dus, verspreid over de aardbol. Of varianten daarvan. In binnen- en buitenland, vroeger en nu. Als een loos vissertje sloeg ik ze aan de haak, diepte ze uit hun diverse seizoenen op en harkte ze samen in deze beaufort-bloemlezing. Tarief: 1 per auteur. Lezen... blad na blad omgedraaid door een wintervlaag, lentebui, zomeronweer of herfststorm. Vertel het aan de wind...*

‘Atmosferisch’ is misschien een goed woord voor het gevoel dat wind en/of regen kunnen wekken. Het (voorspel op een) zomeronweer is daar wellicht de kampioen in. De Belgische herfstbui zal op minder sympathie en fraaie woorden kunnen rekenen. En de voorjaarsplensbui al helemaal niet. Of de eindeloze druilregen: onverdroten regent het... en het woord ‘verdriet’ lijkt erin te schuilen. ‘Slecht weer’ betekent gewoonlijk wind en regen. Bij mij wordt dat ‘mooi weer’. (Stiekem, tussen twee haakjes, want ofwel gelooft men me toch niet, ofwel dreigt men met een pak rammel). Waaiweer associeer ik met gezelligheid en goed gevoel. Reeds als ik zat ik gefascineerd in mijn hoge stoel bij het raam naar buiten te kijken wanneer het woei, me afvragend: beweegt de wind nou de bomen of maken de bomen die wind? Ietsje later vroeg ik elk jaar aan de goede man die op Slechtweervandaag over de daken reed een machientje om op zolder te zetten en gierende wind te veroorzaken. ‘Die kleine windbui,’ moet hij gedacht hebben, want het kwam er nooit van.

Ik heb er geen probleem mee dat er vaak negatieve woorden vallen in verband met storm, wind, regen. Des te meer verkneukel ik me daarin wanneer op de gezichten van de mensen die dergelijke woorden gebruiken er dan nog extra onweer verschijnt en er zware bewolking over hun gezicht trekt.

Voor mijn fascinatie voor storm, in iets mindere mate regen, heb ik geen verklaring. Films en boeken met stormscènes hebben al altijd mijn voorkeur genoten: Ryan’s Daughter (Ierland), Babette’s Feast (Jutland), Dokter Zjivago (Rusland), Lawrence of Arabia (woestijn), Zorba (Kreta), Wuthering Heights (Engeland), Chocolat (Frankrijk). En is het waar dat Chicago (‘The Windy City’) en Edinburg de winderigste steden ter wereld zijn? Dat je voor onweerrecords in de ‘Onweer Alley’ in Florida (USA) en in de

bergen van New Mexico moet zijn (resp. 90 en 50 dagen per jaar)? Dan moet ik daar dringend naartoe.

Hét herfstgedicht bij uitstek, mijns inziens, ofschoon het niet uitgesproken stormachtig klinkt, wel weemoedig, verstillend en verinnerlijkt, preludeert deze bloemlezing. Het gaat natuurlijk over zoveel meer dan een seizoen en het daarbij horende weer. Het is het enige gedicht uit mijn compilatie. Mijn selectiecriteria zijn namelijk: wind, storm, regen, proza, fragment, zin, zinsnede. Omdat het literaire landschap blaakt van gedichten waarin herfst en wind en regen de hoofdrollen vertolken, en er al zoveel poëziebloemlezingen zijn, heb ik alleen voor proza gekozen. Poëzie is vaak te winderig (het najagen van wind, weet je wel, allemaal lucht) en te veel gebloemleesd. Maar de door mij gekozen fragmenten (met behoud van de oorspronkelijke spelling) hebben dan weer de omvang van (amper) een gedicht.

Zijn weerberichten van belang in boeken? Tja... ik kan zo voor de vuist weg wel enkele titels opsommen waar dat weer op een of andere manier in figureert. Als het al in de titel staat... Meestal heeft het weer wel een decorfunctie. Of versterkt het gevoelens en gebeurtenissen: zinderende zon, dreigende storm, kletterende regen, weet je wel, van die metaforische weerberichten. Er zijn ook schrijvers die duidelijk lak hebben aan het weer. Dat komt niet in hun verhalen voor, of het moet al via een herinnering of een vergelijking zijn. Bij hen was het lang zoeken, maar toch: dat kleine beetje klimatologische Belgitude of buitenlandse bui zat er wel in. Keer op keer wees mijn wichelroede me de weg. Het meeste plezier echter heb ik beleefd aan auteurs die plotseling als het ware achteloos of slordig een wind laten of een druppeltje laten vallen, terwijl dat verhaalmatig niet eens nodig is. Charmant, vaak ongewild humoristisch.

Het ordeningsprincipe heb ik afgekeken van mijn grote voorbeeld, de wind. Liever dan de hark die de herfstbladeren in een doodsboeketje samen veegt, hanteer ik de adem van de wind voor mijn warrelende bloemlezing. Het woei immers in 1908 net zo hard als in 1939 of in 2014. En de regenvlagen striemden zonder onderscheid eenieder in het gelaat. Ik heb dus noch de chronologie, noch het alfabet gerespecteerd. Ondanks de titel van deze bloemlezing. Alleen de namenindexen achterop bieden je enig houvast in dit stormachtige boek. Dat is de enige vorm van hiërarchie. Alle echelons van de Schaal van Beaufort zijn vertegenwoordigd, maar ik heb niet naar een crescendo toe gewerkt. Dat had ook een ordeningsprincipe kunnen zijn. Bijvoorbeeld: eindigen met de moeder van alle stormen, het onweer in Streuvels' De Vlaschaard. Zo'n werkwijze deed me echter te veel denken aan die Schaal van Beaufort. Ik laat dus de willekeur van de wind heersen. (**)

Sommige teksten, hoe kort ook, zijn tekenend voor de schrijver (m/v) en zijn werk. Je hoeft er niet eens de context bij te hebben. Ik heb me overigens beperkt tot het loutere weerfragment. Af en toe steekt er voorwaar wat humor in. Lachen om het weer mag ook wel. Ik wens je bij het lezen geen bladstilte toe.

PS: Tussen haakjes staat desgevallend telkens de naam van de vertaler of de vertalende instantie, voor zover die gevonden konden worden.

PS bis: De winter van 1953 zal niemand vergeten. Begin februari wordt het westen van de Lage Landen getroffen door een watersnoodramp. Op 31 januari teistert een zware storm Schotland, met windsnelheden van meer dan 200 km per uur. Het slechte weer

komt uit een gevaarlijke hoek: het noordwesten. Daardoor fungeert de Noordzee als een trechter die het water alsmaar verder opstuwt naar het zuiden. De storm raast over het hele Noordzeegebied en duurt lang. Tot overmaat van ramp is het ook vollemaan, dus springtij. De gevolgen zijn bekend. Op 6 juli van dat gedenkwaardige jaar word ik geboren, in een stadje niet ver van die gevaarlijke zee.

() Sporadisch is dat ook eens een jeugdboek. Ik heb me echter hoofdzakelijk over volwassen literatuur gebogen, want het zijn vooral de grote mensen die over slecht weer zeuren. Een enkele keer pluk ik ook uit een stripverhaal.*

(**) In dit verband een citaat uit 'Manieren van ordenen' (Over het verzamelen van boeken en de 'problemen' die ermee gepaard gaan – van feitelijk gebeuren tot conceptueel idee), Jan Van Herreweghe, De Gebeten Hond, 2006, blz. 20:

'In zijn korte roman 'Herinneringen aan mijn droeve hoeren' beschrijft Gabriel Garcia Marquez op een bepaald moment een noodweer dat het huis van zijn hoofdfiguur, een negentigjarige oude man, teistert. Hij gewaagt van winden met een orkaansterkte. Door het barslechte weer zet hij pannen op de grond om het water op te vangen dat door het dak lekt. Maar er is weinig beginnen aan en zodoende komt een gedeelte van de bibliotheek onder water te staan. Uiteindelijk gaat de storm liggen en komt de liefde terug in het huis. Met de kracht die hem nog rest neemt hij het initiatief om de vernielingen die door de storm zijn aangericht te laten herstellen. En hij herschikt zijn bibliotheek: "Ik reorganiseerde de bibliotheek en zette de boeken in de volgorde waarin ik ze had gelezen." Fantastisch toch.'

'Een lege postbode verdrinkt in de landweg'

Hans Lodeizen

het is verdomd al weer haast herfst
en mijn vermoeid lichaam dat geen honing kent
lichaam zwak boven mate en gespleten
het is als een oud huis in Greenwich Village

de bomen staan haastig in te pakken
hun bladeren gaan in de koffers van de grond
de wind is een gezwinde sleutel
en over het deksel legt zij een kleed van wolken

de vensters van mijn lichaam zijn blind
en bij het haardvuur van mijn dromen zie ik
de dagen als vlammen boompje verwisselen
en weggaan in een oude stam van het huis

hoe laat zou het al zijn de rivieren staan
te heupwiegen als een raam tegen het landschap
mijn lichaam mijn teder lichaam zachtjes heengaand
of een lege postbode verdrinkt in de landweg.

(Het innerlijk behang en andere gedichten, G.A. Van Oorschot, 1954)

INTRO

Uit de Cartographic Division van National Geographic Society, Washington D.C.,
Lands of the Bible Today (1976) + Wikipedia

Nippur (Iraq) – Temple of the wind god Enlil, ‘Lord Wind’, holiest pilgrim-center of ancient Sumer. Archeological treasury of ancient art and literature.

Leopold II-laan / Leopoldpark Oostende

'De Wind', bronzen beeld op zuil van de Oostendse schilder en beeldhouwer Emile Bulcke (Oostende, 1875 - Schaarbeek, 1963). Maakt in 1933 het beeld als artistieke ode aan zijn dochter Dinah, die in 1918 op veertienjarige leeftijd overlijdt, waarbij hij haar voorstelt als jonge vrouw. De kunstenaar schenkt het beeld in 1956 aan de stad Oostende. Tot 1996 staat het beeld op het Vuurkruisenplein. Nu aan de noordwestelijke kant van het park.

'Lieve wind', installatie van de kunstenaar Erik Nerinckx (HCAK Den Haag 1995, Kunststichting Kanaal Kortrijk 1996, STUK Leuven 2002)

(01) Edgar P. Jacobs, Het Gele Teken, stripverhaal, Helmond, 1970

De grote Big Ben slaat één uur... de regen valt in stromen neer... Zwart tekent de Tower zich af tegen de grauwe lucht... de donkere straten van Englands hoofdstad liggen glimmend en verlaten...

(02) Carlos Ruiz Zafón, De schaduw van de wind (Nelleke Geel), Signature, 2005

Een wolkenmuur waar elektrische vonken in knetterden kwam aanstormen vanaf zee. (...) Ik keek omhoog en zag dat het noodweer zich als zwarte bloedvlekken tussen de wolken verspreidde, de maan onzichtbaar maakte en een mantel van duisternis over de daken en gevels van de stad legde. (...) Een donderslag ontladde zich vlakbij en ik voelde de grond onder mijn voeten trillen. De zwakke hartslag van de elektrische verlichting die vaagjes de contouren van gevels en ramen had getekend, verdween een paar seconden later. Op de ondergelopen trottoirs knipperden de straatlantaarns en doofden toen uit als kaarsvlammetjes in de wind.

(03) Paul Snoek, Bultaco 250 cc, Manteau, 1971

Iemand die de reus draagt, moet rekening houden met het wegdek en het weer. Gladde en droge straten, grind, gesmolten teer, kinderkoppen, betonweg en zo meer. Waar ik een hekel aan heb, is de wind. Vooral felle, op kruispunten toeslaande windstoten.

(04) Nikolaj Gogol, De lotgevallen van Tsjitsjikow of Dode zielen (Charles B. Timmer), G.A. van Oorschot, 1965

De hemel was geheel met zwarte wolken bedekt en de stoffige postweg met regen-druppels bespat. Toen ratelde een tweede donderslag, luider en dichterbij dan de eerste en het begon plotseling te stortregenen. Eerst striemden de schuin vallende regenstralen de ene flank van de wagen, toen de andere, daarna namen ze weer een andere richting aan en de regen plensde nu loodrecht omlaag en trommelde op het dak.

(05) Hubert Lampo, De komst van Joachim Stiller, Meulenhoff, 1961

In de Korte Gasthuisstraat pletsten de eerste druppels op de lauwe keien neer en strooiden er vijffrankstukken, die aanvankelijk zienderogen opdroogden. Maar nauwelijks was ik de Lombaardevest ingeslagen, of de vlaag plensde neer in een beweeglijk en luid ruisend gordijn.

(06) Vladimir Nabokov, Lolita (M. Coutinho), Omega Boek B.V., 1955

Drie passen lopen, drie passen hollen. Een lauwe regen begon te roffelen op de kastanjebladeren. Bij de hoek stond een vage jongeling Lolita tegen een ijzeren hek te drukken en te kussen – nee, ze was het niet, vergissing.

(07) Paul de Wispelaere, Een dag op het land, Manteau, 1976

Ik heb hier namelijk een kastanje voor me liggen, een dolle, een galnoot zoals de boeren hier zeggen, vers uit de bolster, vanochtend in de tuin opgeraapt, opgeblonken op mijn mouw, hij heeft de warme, matte glans van goede verf, zijn kleur is wérkelijk kastanjebruin, en daarbij komt hij uit een mooie boom, uit de oktoberwind.

(08) Donna Tartt, De verborgen geschiedenis (Barbara De Lange), Anthos, 1993

Rond Allerheiligen verwelkten de laatste, weerbarstige wilde bloemen en kwam een bijtende, stormachtige wind opzetten, die regens van gele bladeren over het grijze, gerimpelde oppervlak van het meer blies. Op die kille middagen met een lucht als lood en voortjagende wolken bleven we in de bibliotheek, waar we een groot vuur aanlegden om het warm te krijgen. Kale wilgen tikten als de vingers van een geraamte tegen de ruiten.

Het was een gezellige avond, een gelukkige avond; brandende lampen, schittering van glazen, regen die op het dak roffelde. Buiten slingerden en schudden de boomtoppen met een schuimig ruisen als het borrelende spuitwater in een glas. De ramen stonden open en een vochtige, koele wind wervelde in de gordijnen, betoverend wild en geurig.

(09) Roger van de Velde, Kaas met gaatjes, Manteau, 1970

Met mijn gezicht vlak bij de spiegel van de badkamer keek ik vaak aandachtig naar de blauwe kussentjes onder mijn ogen en dacht daarbij aan dat wrange gedicht van Marinix Gijsen. Ook ik droomde er soms van om aan de Schelde of ergens anders op een verlaten plek te liggen en te staren naar de blonde vaart van de wolken.

(10) Alain Bosquet, Mijn Russische moeder (Bob van Laerhoven & Son Tyberg), D.A.P. Reinaert, 1979

Het was koud, de Parijse wind had dat grijze van verlepte herfst en zwierf tussen het roest en de wolken die zich als halfdronken varkens daarboven in de hemelse vaagheid verdrongen. (...) En daar, op dat natte trottoir, had ik zin om een gestolen vrucht uit een uitstalkast onder mijn hiel te verpletteren: een sinaasappel, een rachitische appel, een idiote banana.

(11) Lode Zielens, Moeder, waarom leven wij?, Elsevier, 1932

De winteravond valt vroeg en duister. (...) De ochtendkou zet zich om in een wollige natheid, waardoor de lantaarns van de stad omfloerst en onwezenlijk haar weg belichten.

(12) John Steinbeck, De druiven der gramschap (Alice Schrijver), Van Holkema & Warendorf, 1975

Op een nacht maakte de wind een dakspaan los en slingerde hem op de grond. De volgende wind blies in het gat, waar de dakspaan geweest was, tilde er drie uit, en de volgende wind een dozijn. (...) En in de winderige nachten sloegen de deuren en de in flarden hangende gordijnen wapperden achter de gebroken ruiten.

(13) Hugo Raes, Gescheurd ooglid, in Een tijdelijk monument, De Bezige Bij, 1962

De Chevrolet stond in een gelijklopende achterstraat van pakhuizen. De straatverlichting schommelde met de rukwinden.

(14) Eduardo Galeano, *As*, uit *Vagamundo* (Dick Bloemraad), Van Genneep, 1987

Midden op de dag werd het plotseling nacht. De storm van Santa Rosa stond op het punt los te barsten. De krekels, zeer onrustig, kondigden vanaf de daken regen aan.

(15) Jef Geeraerts, *De nachtvogels*, Manteau/Meulenhoff, 1994

Het avondlicht veranderde in oplosbaar, kosmisch geel. Het bos werd strak en eenvoudig. Boven de weide hing dunne nevel. Af en toe deed een lichte windstoot hoog in de kruinen een geruis ontstaan.

(16) Thomas Mann, *De dood in Venetië* (Lotus Antwerpen), Allert de Lange, 1981

Een lauwe stormwind was opgestoken; het regende zelden en dan nog maar een paar druppels, maar de lucht was vochtig, zwaar en vervuld van rottingsdampen. Gefladder, gekletter en gesuis omgaf het gehoor, en de man koortsachtig warm onder de laag schmink, kreeg het gevoel dat een kwaadaardig soort windgeesten in de ruimte waarde. (...) Warme windvlagen voerden bij tijd en wijle een lucht van carbol aan.

(17) Axel Bouts, *In memoriam*, Davidsfonds/De Clauwaert, 1995

Een bevreemdend uitzicht vanaf die toren. De duisternis wordt doorboord met het scherpende licht van de schijnwerpers. Sneeuwvlokken vallen schuin. Met hoevelen zijn ze daar beneden? Een oneindige vlakte. Bitterkoud. Ze staan er al langer dan een uur. In de houding, pet in de hand, een scherpe wind rond de kale schedel.

(18) Chaim Potok, *De belofte* (Peter Sollet & Ed de Moel), BZZTôH, 1989

In de eerste week van juni eindigde het voorjaarsweer ineens met een verzengende hittegolf. In die gloeiende hitte liepen de Chassidiem in de Lee Avenue flink te zweten in hun donkere kleren, maar in mijn blok wierpen de platanen hun schaduw op de straat en 's avonds waaide het en kon ik door het open raam van mijn kamer de wind door de bladeren horen blazen.

(19) Pascal de Duve, *Uitvaren*, Kritik/Goossens, 1993

Een vreemde droom: ik was, alleen, midden in een heel somber bos; het had geregend, en nu regende het nog, niet uit de hemel, maar uit de bomen, in flinke buien, gejaagd door de wind.

(20) Kenzaburo Oë, *Zijn ze plotseling hun mond verloren?*, uit *De hoogmoedige doden* (Noriko & Pim de Vroomen), Meulenhoff, 1973

Opeens ging de zon onder. De bergen die het dal omringden werden donker. De wind kwam opzetten en rukte aan het gras onder de kastanjabomen. De schemering viel.

(21) Marita de Sterck, *Splinters*, Querido, 1998

Niets snapt hij van haar. Niets, maar dan ook niets. Ze wil lucht, ruimte om zich heen en weghollen, zo hard ze kan. Ze duwt tegen de natte ruggen en wurmt zich een weg naar buiten. De regen slaat haar in het gezicht.

(22) Charles Dickens, Schetsen van Boz (J.A. De Groot-Brantjes), Het Spectrum, z.j.

Het geluid van houten tripschoenen, het geruis van paraplu's en het rammelen van de winkelluiken door de wind leggen getuigenis af van het gure weer. De politieagent, met zijn oliejas tot zijn kin toegeknoopt, draait zich om, teneinde een wind-vlaag te ontgaan die hem de regen in het gezicht jaagt, en kan zichzelf niet bepaald gelukwensen met het vooruitzicht hier nog lang op post te staan.

(23) Anne Provoost, De roos en het zwijn, Querido, 1997

Zoals ik had verwacht werd er regen op me afgestuurd om mijn hoofd af te koelen en me tegen te houden. Ik werd nat tot op mijn huid. Het masserende geplens van druppels op mijn cape en mijn gezicht maakte me eerder rustig dan koud. Net als ik was het water onderweg. Het dacht geen seconde aan de wolk die het achter zich liet.

(24) Cormac McCarthy, Kind van God (Guido Golüke), De Arbeiderspers, 1994

Toen hij weer de weg op liep, was het gaan waaien. Er sloeg ergens een deur, een spookachtig geluid in het lege bos. Hoog boven in de toren ging een deur piepend open en knalde weer dicht. Ballard keek om zich heen. Stukken golfplaat rammelden en bonkten in de wind en van het kale erf rond de loods van de steengroeve kwam een witte stofwolk aanwaaien.

(25) Clem Schouwenaars, De seizoenen, Orion, 1972, Hadewijch, 1984

“Ik ben nooit zo gelukkig geweest om regen en donkere lucht,” zei hij, terwijl hij naar de keuken ging. Daar zag hij opeens dat de zwengel van de pomp, die na zijn pogingen om ze te ontdooien omhoog was blijven staan, weer naar beneden was gezakt.

(26) Jack London, De kruistocht van de ‘Snark’, Erasmus, z.j.

‘Stel je eens voor,’ zei ik dan tegen Charmian, ‘een storm op de Chineesche kust, en de ‘Snark’ bijgedraaid, met dien prachtige boeg die recht in den storm bijt. Geen druppel zal er over dien boeg komen. Ons bootje zal zoo droog als een kurk zijn, en wij zullen met z’n allen beneden whist zitten spelen, terwijl de storm over ons heen giert.’

(27) Claude van de Berge, Het gelaat, Standaard, 1970

Ik voelde de koude wind voortdurend op mij afkomen met de ijle, bijna klagende toon van een vertrouwde stem. (...) Ik voelde de wind over mijn gezicht glijden, en hoorde het klagende geluid van de wind aangroeien tot mijn bewegende gestalte ermee een soort eenheid scheen te vormen.

(28) Eduardo Mendoza, De stad der wonderen (Francine Mendelaar & Harriet Peteri), Arena, 1988

Het was een gure winteravond: de wind deed de regen tegen de ruiten kletteren. Zoals gewoonlijk had hij zich teruggetrokken in de bibliotheek. In de open haard brandden houtblokken: door het licht van de vlammen werd de schaduw van de markies, die bij het vuur was komen staan om zijn verkleumde botten te warmen, gigantisch.

(29) Achilles Mussche, Des winters als het regent, uit *Dat arme beetje mens*, Meulenhoff, 1967

Uren lang had het heftig geregend en een woestaard van een wind had de vlagen met zwepen voor zich uit gejaagd; telkens als er een bui kwam overdrijven daarboven, werd het grauw hier beneden nog wat somberder. Nu sloop nog alleen een miezelregen overal rond in de lucht, een stuivend stof van nattigheid dat overal aan uw kleren kleefde, dat overal in binnendrong, tot in 't putje van uw hart.

(30) Sebastiano Vassalli, De heksenschim (Annegret Böttner), Wereldbibliotheek, 1992

Daar, te midden van de huisjes, kwam je ook herders tegen die sprekend op de goede herder op de oudste christelijke schilderijen leken, met Romeinse sandalen aan hun voeten en een schaap op hun schouders, en overal waaide wel een briesje dat je prikkelde, stimuleerde, waardoor je je prettig en op je gemak voelde: de *ponentino*, de westenwind!

(31) Loekie Zvonik, Hoe heette de hoedenmaker?, Standaard, 1975

Druppels maken strepen op de voorruit. Het regent. Het wordt diepe herfst over de Donau, over de helden uit de oude verhalen.

(32) Isabel Allende, Het huis met de geesten (Saskia Otter), Wereldbibliotheek, 1985

Ik moet op een zwarte vogelverschrikker geleken hebben met mijn in de wind wapperende rokkostuum, groot en mager was ik toen, voor ik begon te krimpen zoals Férula dat voorspeld had. De hemel was grijs en het zag ernaar uit dat het zou gaan regenen.

(33) Herman Portocarero, Nachtblauw, Manteau, 1991

Het was een vroege lente en er zat nu nog meer naakte zwoelte in de wind die 's nachts van over de rivier woei. In de nacht van eenentwintig maart ging ik naar het noordelijke wandel terras langs de rivier. De wind was gekruid met iets zuiders.

(34) James Joyce, Ulysses (John Vandenberg), De Bezige Bij, 1980

Maar zoals voor de bliksem de aaneengesloten onweerswolken, zwaar van hun buitensporige overlading aan vocht, een uitgezette massa, gezwollen en gerekt, aarde en hemel omvatten in een algehele sluimer, hangend boven versmachtende velden en dommelige ossen en verzengd struikgewas en lover tot in een enkel ogenblik een bliksemstraal hun midden uiteenrijt en met de weerkaatsing van de donder de wolkbreek haar stromen uitgiet, zo en niet anderszins was de verandering, heftig en onmiddellijk, na het uitspreken van het Woord.

(35) Henri-Floris Jespers, Toekomstig en onafwendbaar herdenkingsceremonieel, W. Soethoudt, 1974

Aan de andere kant lijken ruïnes vaker op natuurverschijnselen, getormenteerd, gekweld door erosie, regen en wind, en de voortdurende vooruitgang van de tijd.

(36) Boris Pasternak, Dokter Zjivago (Nico Scheepmaker), Bruna, 1961

Joeri Andrejevitsj sloeg enkele keren een hoek om, en was de tel al kwijt geraakt, toen de sneeuw plotseling heel dicht begon te vallen en er een ware sneeuwstorm losbrak, zo'n sneeuwstorm, die zich in het open veld jankend over de aarde uitspreidt, maar in de nauwe sloppen van de stad als een opgejaagde om zich heen slaat. (...) De sneeuwstorm sloeg de dokter in diens ogen en bedekte de gedrukte krantenregels met een grijze en ritselende sneeuwpop.

(37) Pol Hoste, Een schoon bestaan, Manteau, 1989

Bij het leger moesten we nog steeds dezelfde zandzakjes vullen, dijkbreuken dichten als het winter werd. Landbouwgebied dat blank staat. Walcheren 1953, geiten op het dak.

(38) Stefan Zweig, Een schaak-novelle (Paul Huf), Keesing, z.j.

'Remise.' Er heerste een ogenblik van volkomen stilte. Plotseling hoorde men de golven bruisen en de radio van de salon uit de kamer binnen-jazzen, iedere stap op het promenadedek werd hoorbaar evenals zelfs het zachte en fijne suizelen van de wind door de kieren van de ramen.

(39) Stijn Streuvels, De vlaschaard, Veen, 1907

Zou het nu ineens avond en donker worden? Over heel de oppervlakte van het zwerk, met zijn gapende diepten in den ondergrond en de witbekte uitbultingen, was er geen enkel gat meer waar de helderheid van den dag nog door kon zimperen. Bij hele beneden vluchtten de vogels en schreeuwden van angst. Uit de donkerte ten westen dommelde een dof gerommel dat geleek aan 't grollen van den hemelhond en de lucht doordaverde als zwaar getuig dat op lompe wielen komt afgedokkerd – De bomen zelf schenen donker en roerloos als stonden ze in hun vonnis, en over heel die zee van koorns, vlaschaards, aardappelvelden joeg er een ademtucht die stengels en groeze rillen deed.

(40) Salman Rushdie, De duivelsverzen (Marijke Emeis), Veen, 1989

Het landschap van zijn poëzie was nog altijd de woestijn, de zich verplaatsende duinen met van de toppen waaiende pluimen wit zand. Zachte bergen, onvoltooide reizen, het tijdelijke karakter van een tent. Hoe bracht je een landschap in kaart dat elke dag verwaaiide tot een nieuwe vorm?

(41) Bert van Molle, Toen vond zijn vader de avond uit, De Geus, 1996

Wij verdienen geen zomer, de regen zwaait, er komen slagen van de wind, sneeuw sneeuwt de wolken grijs, merels worden kraaien, jonge tarwe verkeert op slag in ouwe, skeletjes op de halmen.

(42) Gabriel Garcia Márquez, Ontvoeringsbericht (Arie van der Wal), Meulenhoff, 1996

De avond was ijzig koud en de wind hilde door de bomen als een roedel wolven, maar zij interpreteerde dit als een voorteken voor betere tijden.

(43) Bart Holsters, Blokje om, hoekje om, Bruna, 1985

De lucht zag egaal grijs en er viel een miezerig regentje – prachtig begrafenisweer.

(44) Curzio Malaparte, De huid (P.Petersen), Manteau, 1982

Tegen het aanbreken van de dag begon de zwarte wind te waaien en doornat van het zweet stond ik op. In mijn slaap had ik zijn sombere, droevige stem herkend. (...) Zo als een blinde, die tastend voortloopt en met vooruitgestoken handen langs de voorwerpen strijkt, ziet de zwarte wind niet waar hij gaat, en nu eens raakt hij een muur, dan weer een tak, een andere keer een menselijk gezicht, een oever of een berg en in de lucht en op de dingen laat hij de zwarte afdruk van zijn lichte aanraking achter.

(45) Tom Lanoye, Het goddelijke monster, Prometheus, 1998

Links en rechts trokken de bewolkte landschappen aan hem voorbij. Soms leek het of zijn lijkwagen stilstond, samen met andere auto's en trucks.

(46) Truman Capote, De grasharp/Een nachtboom (Joop van Helmond), De Arbeiderspers, 1984

Aan de voet van de heuvel ligt een veld waar hoog maïsgras groeit dat met de seizoenen van kleur verandert: ga maar eens kijken in het najaar, eind september, dan wordt het rood als een zonsondergang en strijken er vurige dieprode schaduwen overheen en tokkelt de herfstwind uit de droge bladeren een zuchtende, menselijke muziek, een harp van stemmen.

(47) Rudi Hermans, Witte wijven, Conserve, 1990

Het regende ouwe wijven, maar toen ik even later het kofferdeksel omhoogklapte en ik de doos weer zag, waren regendruppels de minste van mijn zorgen. Ik zette Alex twintig minuten te laat en totaal doorweekt voor de ingang van de sportzaal af, een recordprestatie gezien het feit dat de bandenwissel op een onverlicht stuk weg had moeten gebeuren en dat de regen mijn bril haast ondoorzichtig maakte.

(48) Iris Murdoch, De eenhoorn (N. Funke-Bordewijk), Contact/Skarabee, 1982

In vrees voor het huis liep ze naar het grote raam op de overloop. De regen lekte door het gesloten raam naar binnen en vormde plassen op de vloer. Ze keek naar de geelachtige, door de regen gegeselde tuin en met een schok ontwaarde ze een gestalte die naast een der zalmvijvers stond. Toen zag ze dat het Denis was. Maar het volstrekt

alleen zijn daar in de regen en zijn snelle overplaatsing vanuit het huis naar de tuin verleenden hem iets griezeligs.

(49) Suzanne Binnemans, Scheidslijnen/Hemel en hel, In de Knipscheer, 1998

Deze kamer omruilen voor de frisse buitenlucht? Het beklemmende gevoel met opzet trachten te verdrijven? De gordijnen waaien naar binnen en ik sluit onmiddellijk het raam. Ik neem me voor om toch maar binnen te blijven. Te veel wind vandaag.

(50) Emily Brontë, Woeste hoogten (K. Luberti), Het Spectrum, 1969

Omstreeks middernacht, terwijl we nog op zaten, kwam er een woedende vlaag over Woeste Hoogten, terwijl het hevig bliksemde, en een van die twee spleet een boom die op een hoek bij het huis stond: een grote tak viel op het dak en vernielde een deel van de schoorsteen, waardoor met veel geraas een hoeveelheid stenen en roet naar beneden kwam en in het haardvuur viel.

(51) Willem Elsschot, Het dwaallicht, Van Kampen, 1947

Een ellendige Novemberavond, met een motregen die de dappersten van de straat veegt. En mijn stamkroeg ligt, helaas, te ver in 't Westen om op te tornen tegen dat kille gordijn.

(52) Colin Dexter, De doden van Jericho (Toby Visser), Centerboek, 1992

Het had de hele dag met tussenpozen geregend en dikke druppels kletsten tegen zijn voorruit terwijl hij de verlaten straat inreed en rondkeek naar een parkeerplaats. Mmm, moeilijk.

(53) Willy Van Doorselaer, Ik heet Kasper, Houtekiet, 1993

Terwijl mama dat allemaal nog maar eens uit de doeken deed, keek ik peinzend naar de regendruppels die tikkertje speelden op de ruit van dokter Santens' praktijkkamer. Ze achtervolgden elkaar. Een enkele keer slaagden ze erin elkaar aan te tikken. Dan versmolten ze. Soms splitsten ze zich weer. Dan zaten ze weer achter andere druppels aan.

(54) Lewis Wallace, Ben Hur (F.A. Brunklaus), Gottmer & Reinaert-reeks, z.j.

En ze zagen het nu allen, hoe de kruisen op de heuveltop bewogen, als de masten van een schip in de storm. Maar het middelste kruis scheen met zijn last steeds hoger te stijgen, als wilde het de hemel in.

(55) Henri van Daele, Boerenjongens, Davidsfonds, 1983

Het eerste nat valt opgelucht uit de zwarte lucht. Grote, ronde druppels zijn het, van die regen die niet te nauw kijkt. Met luide tikken dreunt hij op het dak en gorgelt in de regenpijp. Verweg licht de bliksem op. De donder blijft lang uit en beperkt zich tot een onderdrukt, bijna beheerst gerommel.

(56) Charlotte Brontë, Jane Eyre, Amstelboeken L.J. Veen, z.j.

Na afloop van de middagdienst keerden wij terug langs een openliggende, heuvelachtige weg, waar de bitter koude winterwind, die over een keten van besneeuwde toppen uit het noorden blies, de huid bijna van onze gezichten scheurde.

(57) Johan Daisne, De trap van steen en wolken, Manteau, 1942

... of duistere winternamiddagen in een zaal met grote gordijnen en hoge leunstoelen voor het open haardvuur? ... Toch, in haarzelf, waarom was daar nog het waaien van die wind in de schoorsteen, het bewegen van die gordijnen, het wenen van die regensramen uit de oude tijd?

(58) Joseph Heller, Catch-22, Ambo/Anthos, 1995

Hun enige hoop was dat het nooit zou ophouden met regenen, maar ze hadden geen hoop, want iedereen wist dat dat zou gebeuren. Toen het op Pianosa niet meer regende, regende het in Bologna. Toen het in Bologna ophield, regende het op Pianosa. (...) Hoe langer het regende, des te ellendiger ze zich voelden. En hoe ellendiger ze zich voelden, hoe meer ze baden dat er nooit een eind zou komen aan de regen. (...) De hele dag keken ze naar de bommenlijn op de grote kaart van Italië, gemonteerd op een wiebelende schildersezels die door de wind omver werd geblazen en onder de luifel van de inlichtingtent werd gezet als het weer begon te regenen.

(59) Hugo Claus, De verwondering, De Bezige Bij, 1962

Er rees een vervaarlijke wind die in alle halmen, velden, alle holtes van de heuvels woedde, in boomkruinen en verweg het strand deed schuimen.

(60) Julian Barnes, In de zon kijken (Tinke Davids), De Arbeiderspers, 1986

Wandelend onder de vlakke, neutrale hemel van die herfst, waar een zachte wind haar regenjas openblies en haar buik zichtbaar maakte, dacht ze soms aan sergeant-piloot Prosser.

(61) Louis Paul Boon, De Kapellekensbaan, De Arbeiderspers, 1953

Het regent en het regent altijd maar in uw werken, zegt men ... Het regent, en in het frans verschilt regen niet veel van tranen ... il pleu en il pleure ... en het regent dus in uw boeken en het weent in uw hart ... uw zuster Jeanneke is dood en ligt ginder in de regen, en uw moeder loopt rond in haar huis en het regent over haar gelaat ...

(62) Miguel Angel Asturias, De doem van de mais (J.A. van Praag), Wereldbibliotheek & D.A.P. Reinaert, 1968

De orkaan deed de machtige woudreuzen als rieten zwiepen. De steunende aarde leek wel een ontzaglijke kruik waarvan de wanden barstten onder de stortvloed van versplinterende takken, die de hemel op de opgebolde struiken neerjoeg. Zelfs de haren van de paarden gingen overeind staan.

(63) Rose Gronon, De ramkoning, De Clauwaert, 1962

De zee brak met geweld tegen de rotsen, zelfs in de beschutte baaien. Dan trok ze zich terug, met lang vloeiend gesteun en het ratelen van ontelbare schelpen, die ze op het zand achterliet. Van zover de blik reiken kon, kwamen de witte paarden van de storm over de wateren aangehold.

(64) René Bazin, Charles de Foucauld (Ontdekkingsreiziger van Marocco, heremiet in Sahara), J. Luyckx, z.j.

Van tijd tot tijd blies een onstuimige wind, die dikke stofwolken vormde, en ons zand in de oogen en kleine keitjes tegen het aangezicht joeg.

(65) Elisabeth Marain, Rosalie Niemand, Houtekiet, 1988

Vaders, moeders, grootouders, ooms en tantes, broers en zussen zwermen uit over het grote gebouw waardoor een winderige verlatenheid ontstaat en daar middenin Rosalie, alleen.

(66) Robert M. Pirsig, Zen en de kunst van het motoronderhoud (Ronald Jonkers), Bert Bakker, 1976

De zon schuift schuin op de wolk af die nu van onderen zwaar is opgezwollen en boven ons de horizon raakt, waar loofbomen en naaldbomen staan en er daalt een koele wind met dennegeur van de bomen over ons neer. De bloemen in de wei buigen in de wind en de motorfiets neigt een beetje en plotseling hebben we het heerlijk koel. Ik kijk Chris aan en hij glimlacht. Ik lach ook. Dan klettert de regen zwaar op de weg met een vleug aardgeur die opstijgt uit het stof dat al veel te lang heeft liggen wachten en het stof naast de weg wordt pokdalig door de eerste regendruppels.

(67) Ivo Michiels, Het boek Alfa, De Bezige Bij, 1963

– en tussen dit donker van de ochtend en het donker van de avond uren van lopen, kilometers van zang, een kabeltouw van liedjes dwars door het dorp gespannen, door de modder, de regen die dreigde, de grijsheid van de nieuwjaarsdag, ...

(68) Robert Goddard, Terugkeer naar Brighton (Bob Snoijink), BZZTôH, 2004

Het bankje in het dichtstbijzijnde schuilhokje was overdekt met regendruppels die fonkelden in het licht van de lantaarn. Ik meende een paar woorden Hongaars op te vangenvanuit de andere kant van het gebouwtje toen ik een deel van de nattigheid wegwiste. We gingen zitten. ‘De patattent is open,’ zei ik met een hoofdgebaar over mijn schouder naar het stalletje dat ik zojuist was gepasseerd. ‘Heb je zin in een zak?’ ‘Nee, dank je.’ ‘Wanneer hebben we voor het laatst een zak patat aan een winderig strand gedeeld, denk je?’

(69) Felix Timmermans, Boerenpsalm, P.N. van Kampen, 1935

De meertse buien trakteren het land met hagelbollen en straffen wind. Zwijgend sta ik met Frisine een kar stalmest af te laden op het veld. De pastoor komt daar aange-waaid.

“Het zijn nog al eens pepernoten die we krijgen, Wortel!” roept hij.

“Gelukkig zijn dat de laatste kuren van mijnheer de Winter. Dat is lijk het oud zot bij de mensen!”

En hij waait voort, een binnenweg in.

(70) Erich Maria Remarque, Van het westelijk front geen nieuws (Annie Salomons), Erven J. Bijleveld, 1929

Ik heb dikwijls wacht bij het kamp van de Russen. In het donker zie je hun gestalten bewegen; het lijken dan wel zieke ooievaars of andere groote vogels. (...) Dikwijls staat er een heele rij naast elkaar; zoo staan ze den wind in te ademen, die over de hei en de bosschen komt aanwaaien. (...) Ik zie hun donkere gestalten en het waaien van hun baarden in den wind.

(71) Ward Ruyslinck, De ontaarde slapers, Manteau, 1957

“Verdomde wind!” zei ze.

“Wat hebben wij met de wind te maken? Kom nu toch in het bed,” morde hij en ging zelf weer liggen.

“Het herinnert mij aan de oorlog. Toen die grijze muizen de stad binnendrongen, stak er ook zo’n geweldige storm op. Misschien kwam dat doordat het stormtroepen waren.”

(...) De wind maakte een zuigend geluid en voerde vagelijk het tappen van een verre kerkklok aan.

(72) Michail Sjolochow, Storm over Rusland (S. van Praag), Wereldbibliotheek, z.j.

Negentienhonderd zestien. October. Nacht. Regen en wind. Een boschrijke streek. Loopgraven in de nabijheid van een moeras, dat omgeven is door een haag van elzen. In de onderaardsche verblijven bespeurt men hier en daar een lichtje. (...)

‘Regent het?’

‘Ja,’ antwoordde de bezoeker, die zijn mantel uittrok en deze benevens zijn drijfnetten aan een spijker ophing.

(73) Marc Mijlemans, Treinen, uit Mijl op zeven, Kritak, 1987

Treinen zijn geen speelgoed. Ik nam ze heel ernstig. In die dagen hadden treinen een ziel. Men waste ze soms, het regende vaak over hun ruggen, maar hun ziel spoelde nooit weg.

(74) Norman Mailer, Een Amerikaanse droom (J.F. Kliphuis), Bruna, 1966

Het regende nu harder, een koude regen met een suggestie van ijzel op de stenen; ik opende Shago’s paraplu. De ra’s gleden omhoog langs de mast met het geluid van een inademing, die toen het doek zich begon te spannen schor, hijgend, astmatisch werd. Een stem klonk door de knop, en in mijn handpalm – die indruk had ik. ‘Ga naar Harlem,’ zei de stem.

(75) Brigitte Raskin, Overwinterdagboek, Meulenhoff/Kritak, 1990

Het was een rottag. Het weer bracht haar uit haar humeur. (...)

‘Waarom maakten we er vandaag niet het beste van, *singing and dancing in the rain*?’ schrijft ze.

(76) E.L. Doctorow, Ragtime (Else Hoog), Anthos/Diogenes, 1995

Er reden trossen trams met rinkelende bellen, en de elektrische flitsen van hun stroomafnemers knetterden langs de draden als minuscule accenten op het warmteonweer dat de hemel boven de schemerige, broeierige stad zo drukkend maakte.

(77) Piet van Aken, Grut/De mooie zomer van 40, Sonnevile, 1966

Grootva zei dat de wind zuidoost zat, uit het bar gat; daar hokten de hardnekkige winden die niet aflieten, die in de zomer alles verdorden en het stof door deuren en ramen naar binnen deden waaien; in de winter kwam de kou uit Duitsland en Rusland daar vandaan, dan was het bibberen geblazen.

(78) Umberto Eco, Het eiland van de vorige dag (Yond Boeke, Patty Krone), Bert Bakker, 1995

Doctor Byrd had hem over de passaatwinden verteld (hij noemde ze *Trade-Winds*, maar de Fransen zeiden *alisées*): er waaien op die zeeën ook krachtige winden die de orkanen en de windstiltes de wet voorschrijven, maar daar spotten de passaatwinden mee; deze laatste zijn namelijk grillige winden, zodat hun rondtollen op kaarten wordt afgebeeld als een dans van vloeiende krommen, van doldrieste reidansen en sierlijke dwaaltochten. Zij sturen heimelijk de windrichting van de krachtige winden in de war, doorsnijden die, snellen er dwars doorheen.

(79) Aster Berkhof, Leven in de zon, Standaard, 1980

Werkelijk medelijden, niet de nood daaraan, voelde ik enkele maanden later, toen in het begin van 1953 die helse storm Europa teisterde, met rukwinden die de vissersboten verbrijzelden en daken van de huizen rukten, met die monsterachtige on aardse vloedgolf die uit de oceaan kwam naderen, van IJsland uit, zichtbaar wordend in de donkere verte als grijze klippen. Het regende en de wind hilde.

(80) Jules Verne, Robur de veroveraar, Elsevier, 1979

De zee werd intussen al woester en woester. De verschijnselen die op weersverandering wezen, werden onrustbarend. Hoewel de barometer al laag stond, viel hij nog enige millimeters. Hevige windstoten werden gevoeld, terwijl de wind overigens hevig woei en hilde in de helikopterische werktuigen van de Albatros, waarna dan weer ogenblikken van plotselinge windstilte intraden. Het vocht in de buis van het ‘stormglas’ begon zeer troebel te worden.

(81) Cyriel Buysse, Zo(o)als het was ..., Nijgh & Van Ditmar, 1921

Hij waadde in de duisternis door modderplassen, die om hem openspatten, als iets dat barst. Zijn voeten werden nat, een ijzige westenwind blies hem het water in de ogen en deed hem klappertanden, maar hij voelde 't niet, hij was blij dat 't zulk een honds weer was, daar hij er nu wel met zekerheid op rekenen kon haar thuis te zullen vinden.

(82) Roger Martin du Gard, De zomer van 1914 (Bernard Bekman), Heidelberg, 1959

Het onweer, dat de hele dag over de stad had gehangen, barstte eindelijk los met plotselinge en dramatische heftigheid. Onophoudelijk flitsten de bliksemstralen, de zenuwen striemend, en het voortdurend gerommel van de donder weergalmde tussen de gebouwen met een geratel dat deed denken aan onweders in een berglandschap. In de rue du Quatre-Septembre kwam een eskadron van de *garde républicaine* in draf voorbij: de mannen, gekromd onder de rukwinden, hingen over de halzen der dampende dieren, wier hoeven gutsen water deden opspatten, en – zoals in een goed schilderij van een schilder van veldslagen – schitterden hun helmen onder de loodkleurige hemel.

(83) Lieve Joris, De poorten van Damascus, Meulenhoff, 1993

We lopen en lopen, en worden allengs minder spraakzaam. Het landschap zonder boventonen, het suizen van de wind door de heuvels, de meedogenloze zon – al gauw krijgt de stilte ook mij in haar greep.

(84) Milan Kundera, De ondraaglijke lichtheid van het bestaan (Jana Beranová), Agathon/Ambo, 1985

Ze wilde Tomas zeggen dat ze weg moesten uit Praag. Weg van kinderen die kraaien levend begraven, weg van agenten, weg van meisjes gewapend met paraplu's.

(85) Pieter Aspe, Zoenoffer, Manteau, 2001

Stormachtig weer, hutsepot, videotje, seks. Het waren prima ingrediënten voor een gezellige avond.

(86) Rudy Kousbroek, De Aaibaarheidsfactor, De Harmonie, 1978

Het lijkt op het doen van wetenschappelijke waarnemingen, met de zekerheid dat men niet meer terug kan komen om het over te doen. Rondlopen in Atlantis, een half uur voordat het zal worden verzwolgen. Het rommelt al, maar de mensen weten nog van niets. Men kan ze niet waarschuwen, men is alleen een onzichtbare waarnemer. Men maakt als een gek aantekeningen – de taal, de architectuur, de flora, de fauna, landbouw, veeteelt –, in de krankzinnige haast om zoveel mogelijk te noteren gebruikt men allerlei afkortingen, steeds radicaler, vertrouwend op het geheugen. Het halve uur is voorbij, het land begint te kantelen als een immense getorpedeerde oceaanstomer. Atlantis verzinkt. Het wordt donker, het regent.

(87) Kristien Hemmerechts, De tuin der onschuldigen, Atlas, 1999

In C. kondigde warme wind onweer aan. In de middag stak hij op, liet luiken klapperen, rukte was van draden, gierde in luchtverversingskokers, hitste de golven hoog op,

dreef het zand over het strand, joeg iedereen naar binnen. Donkere wolken dromden in de lucht, botsten tegen elkaar; vonken sprongen van wolk naar wolk, dikke malse druppels vielen neer.

(88) D.H. Lawrence, *Lady Chatterley's minnaar* (J.A. Sandfort), Bert Bakker, 1982

De motregen hing als een sluier over de wereld, geheimzinnig, tot zwijgen gebracht, niet koud. Zij kreeg het heel warm, terwijl zij zich door het park spoedde. Zij had haar dunne regenmantel losgeknoopt.

(89) Guido van Heulendonck, *Vreemde vogels*, Houtekiet, 1989

Een verre herinnering aan zijn jongenstijd kwam boven: hoe hij bij de eerste herfstkou weer de lange winterbroek mocht aantrekken, en de oude aanraking van textiel aan zijn benen voelde. Hij hoorde canada's ruisen, zag donkergrijze voortjagende wolken, en een boterham die klaarlag na schooltijd.

(90) Christopher Barr, *Fata Morgana* (Hans Keizer), in *De beste moderne erotische verhalen*, Luitingh, 1985

Ik had gemeend het gezicht van Silke op een duin te zien, had onwillekeurig aan het stuur gedraaid en was van de weg af geraakt. Dezelfde wind die Botticelli's penseel over het linnen moet hebben geleid, had Silkes gelaatstrekken in het zand gerimpeld.

(91) Erwin Mortier, Marcel, Meulenhoff, 1999

Voor de regens kwamen, trokken wolken soms zo laag over de pannen dat de nok ze leek te splijten.

(92) Henry Miller, *De snol*, uit *De kreeftskeerkring* (John Vandenberg), De Bezige Bij, 1962

Ik legde er een schepje op en ging naar de Boulevard Raspail. Ineens komt er een vrouw op me af en houdt me in de stromende regen aan. Ze wil weten hoe laat het is. Ik zei haar dat ik geen horloge had. Waarop ze zomaar uitbarst: 'O, beste meneer, spreek je misschien ook Engels?' Ik knik van ja. Het is nu een ware stortbui. 'Lieve beste meneer, misschien wil je wel zo goed zijn met me naar een café te gaan. Het regent zo en ik heb geen geld om ergens te gaan zitten.'

(93) Jan Lauwereyns, *Monkey business*, Meulenhoff, 2003

Wat er met die tempels bereikt moest worden, begreep ik als kleine aap niet, en eerlijk gezegd heb ik daar nog geen idee van. De tempels hebben daken en muren om wind en regen buiten te houden, ze zijn dus een soort kunstmatige grotten. Ze worden niet gebruikt voor eten, slapen, vrijen – de dingen waarbij je wind en regen zou willen buiten houden.

(94) Harry Mulisch, *De grens*, uit *De verhalen 1947-1977*, De Bezige Bij, 1977

Inmiddels echter is het begin september, – en bij de storm, die deze week door de hoogspanningskabels gierde en die hopelijk in de hofdomeinen niet al te veel schade heeft aangericht, is mijn echtgenote zelfs gedeeltelijk uit elkaar gewaaid. Wanneer niet spoedig hulp geboden wordt, vrees ik dat het te laat zal zijn.

(95) Sylvia Vanden Heede, *Wok van de wilden*, Lannoo, 1992

De wind suisde en floot door hun dekveren. Een eend te zijn! Slob snakte naar adem. De ruimte! De lucht! De wind zo anders dan in de stad!

(96) Celeste de Blasis, *De roep van de wilde zwaan* (J.A. Westerweel-Ybema), Kadmos, 1984

Midden april woedde er nog een late storm die met regen begon en tegen de avond met sneeuwbuien eindigde, maar daarna verscheen de eerste roze bloesem van de judasboom in de bossen, gevolgd door zich ontplooiende bladeren en bloemen van een grote verscheidenheid van wilde en gekweekte planten, ook de wasachtige witte bloemen van de Amerikaanse kornoelje.

(97) Eriek Verpale, *Alles in het klein*, De Arbeiderspers, 1990

Wéér duwt ze me, en wéér zegt ze 'heila wind', nu omdat hij ons motregen in het gezicht waait. We bereiken Klein Rusland.

(98) Agatha Christie, *Trein 16.50* (geautoriseerde vertaling), A.W. Sijthoff, 1977

Zij sliep een goed half uurtje en werd toen verkwikt wakker. Zij zette haar hoed recht en probeerde vol belangstelling iets van het landschap te zien dat langs het raampje voorbijschoot. Maar het was donker buiten, een druilerige, mistige decemberdag – over vijf dagen was het trouwens Kerstmis. Londen was al triest en duister geweest. Op het platteland was 't al niet veel beter, ofschoon het uitzicht zo nu en dan werd opgefleurd door rijen lichtjes, telkens wanneer de trein stadjes en stations passeerde.

(99) Alstein, *Het uitzicht op de wereld*, Standaard, 1984

... schiet me als het ware vanzelfsprekend het volgende te binnen, een beeld dat alle andere verdringt: de lege zondagsstraat van een dorp in Iowa. De houten huizen, hun gesloten gordijnen; de wind, die krantepapier deed opwaaien en een filterdunne laag stof over de stoepen en het asfalt van de hoofdstraat legde.

(100) Graham Greene, *De kern van de zaak* (H.W.J. Schaap), Contact, 1949

'Ik ben benieuwd of er iemand zal zijn, Ticki'. 'O, vast en zeker. Het is uitleenavond van de bibliotheek'. 'Maak wat voort, lieveling. Het is zo warm in de auto. Ik zal blij zijn als de regentijd begint'. 'Werkelijk?' 'Als die regen maar niet langer dan een maand of twee duurde en dan weer ophield'.

(101) Vera Hoorens, *Het asgrauwe licht*, Manteau, 1991

De non op de achtergrond ziet er precies uit zoals je van nonnen op vergeelde foto's verwacht: witte gesteven kap, een vormeloos zwart gewaad wapperend in de zeewind.

(102) John Le Carré, *Het Rusland huis* (geautoriseerde vertaling), Luitingh-Sijthoff, 1989

Boven de geïmporteerde paleizen hing een lage watten hemel, die ze somber maakte in hun opgedirkte uitmonstering. In de parken werd zomermuziek gespeeld, maar de zomer bleef achter de wolken hangen terwijl een krijtachtige Scandinavische mist sidderend streken uithaalde met de Venetiaanse waterwegen. Barley wandelde en had, zoals altijd als hij in Leningrad was, het gevoel dat hij door andere steden wandelde, dan weer Praag, dan weer Wenen, dan weer een stukje Parijs of een hoek van Regent's Park.

(103) Koen Vermeiren, *De kus van Selena*, Davidsfonds, 1983

Ik bedekte mijn ogen en luisterde naar het geluid van de wind achter het raam. Toen ik mijn handen wegtrok, zag ik de straatlantaarn zacht heen en weer wiegen. Een reusachtige lucifer die dreigde uit te waaien. Het licht maakte vormeloze vlekken op de landweg en weerkaatste af en toe in een plas water. Het regende en de druppels leken dansende vuurvliegjes in het zwakke schijnsel van de gele lamp. (...) Tenslotte zei ik: "Het geeft een eigenaardig gevoel 's avonds in een kamer te zitten waarin het langzaam donker wordt, terwijl buiten de regen zacht tegen het raam waait."

(104) P.G.Wodehouse, *Dit is het einde*, Jeeves (A.J.Richel), Het Spectrum, 1971

Haar vertrek – met naar schatting een snelheid van ongeveer honderd kilometer per uur – liet een huiverende stilte na van de soort die je in Amerika in de tijd van de wervelstormen beleeft, als de orkaan je tot in je botten door elkaar heeft geschud en dan verdergaat om meer westelijk wonende lieden aan te pakken.

(105) Jos Smeyers, *Aranjuez*, De Clauwaert, 1990

Op dat ogenblik schiet hij wakker. Door het muggenraam komen de geluiden van de nacht: de regen, een verre trein. En hij herinnert zich hoe hij als jongen uit zijn slaap schrok, toen bij een nachtelijke storm het raam van zijn kamer met een harde klap van rinkelend glas opengevlogen was.

(106) Jules Moran, *De panter jaagt*, Kerco, z.j.

Om een uur na middernacht was het nog druk in de Rue de la Paix. Mademoiselle Chateroux wandelde innig gearmd met haar verovering tussen haastige voorbijgangers en stak later de place Vendôme over, toen het druilerig begon te motregenen. Met vochtige ogen keek het meisje naar de Italiaan op. 'O, Costa!' fluisterde zij.

(107) Jozef Deleu, *De hazen aan de kim*, Nijgh & Van Ditmar, 1985

Een grote hulpeloosheid overmande hem en bleef als een sombere wolk boven hem hangen. De zon was inmiddels verdwenen en het begon met grote druppels te regenen. Een verkwikkende regen.

(108) Voltaire, *Candide of het optimisme* (M.J. Premsula), De Arbeiderspers, 1970

Terwijl hij aldus redeneerde, betrok de hemel; de winden begonnen uit de vier hoeken van de wereld te blazen en het schip werd overvallen door de verschrikkelijkste storm, toen men in zicht kwam van de haven van Lissabon.

(109) Bernard Kemp, *Het weekdier*, Orion/Gottmer, 1979

... waar zich een onweer boven Burgondië samenpakt en in trage sluiers over de heuvels komt hangen en het worden inktzwarte tentakels als in traag water en de wind waait in de kastanjabomen achter het kloosterpand en de regen ruist nu zwaar in het gebladerte ...

(110) Anaïs Nin, *Henry en June* (Margaretha Ferguson), Bert Bakker, 1993

Wat houd ik van zijn jaloerse vragen, zijn cynische verdenkingen, zijn nieuwsgierigheid. De straten van Parijs passen bij hem, de cafés en de hoeren. Modern schrijven past bij hem: hij doet het beter dan wie ook. Elke latente kracht, van de gesel van de wind tot een revolutie, past bij hem.

(111) Bob van Laerhoven, *Intiem bombardement*, Dedalus, 1990

Zijn glans als sprookjesstad kreeg Phnom Penh terug in de duisternis. Even aantrekkelijk en beloftevol, maar ook dreigend en schaduwrijk, werd de stad als de bossen uit onze jeugd als het hard waaide en de bomen bewegende gnomen tegen de nachtgrijze lucht waren.

(112) Arnon Grunberg, *Blauwe maandagen*, Nijgh & Van Ditmar, 1994

De regen had het grint van het pad gespoeld. Behalve wat fietsers was er niemand in het Vondelpark. Ik ging op een bank zitten, at de laatste patatjes en keek uit over het water en de villa's aan de overkant.

(113) Marc Andries, *Berichten van het thuisfront*, Standaard, 1979

In alle richtingen luiden de klokken. Grote en kleine, brommende klokken en kleppende belletjes. Soldaat Tibax heeft nog nooit zoveel lawaai tegelijk gehoord. Het lijkt wel alsof de hele wereld één enorme klingelende beiaard is geworden. Met ontelbare handen grijpt de wind om zich heen en slaat de klepels tegen de bronzen schelpen.

(114) Craig Strete, *Oom Coyote en de bisonpizza* (Jos Knipscheer), In de Knipscheer, 1978

'De coyote rende als de wind en de bison rende als een bliksemschicht met scherpe hoorns. De bisonpizzadoos onder de arm van de coyote bonkte tegen de zij van de coyote als donderslagen. Nou, het klonk precies als een hevige onweersbui die je al van kilometers afstand kan horen aankomen.'

(115) Alex Rosseels, *Het nachtbeest*, Manteau, 1982

Een typisch grauwe Belgische dag verwelkomt me in Zaventem.

(116) Hisako Matsubara, Kraanvogels in de schemering (Milly Clifford), Bruna, 1985

Nieuwjaarsdag was koud en zonnig. Er stond veel wind. Dat kwam goed uit voor de jongens die op de brede brandweg naast de Hori-kawa aan het vliegeren waren. De grote vliegers, die ze zelf gemaakt en beschilderd hadden, zweefden hoog in de lucht mee met de wind, of maakten spiraalvormige duikelingen. Als de wind even ging liggen hingen hun lange, veelkleurige staarten slap neer en bijna meteen vielen de vliegers naar beneden. Dat was het sein voor de jongens om schreeuwend tegen de windrichting in te hollen om hun vliegertouw weer te spannen.

(117) Patrick Bernauw, Het huis op de heuvel, Pandora, 1985

We trouwden op een zaterdagvoormiddag en het druilregende zoals het hier voortdurend schijnt te druilregenen in dit schijtlandje. De hele voormiddag speelde me trouwens, geïnspireerd door dat weertje waarschijnlijk, 'Le plat pays' van Brel door het hoofd.

(118) Virginia Woolf, Schrijversdagboek (Joop van Helmond), De Arbeiderspers, 1977

Maandag 16 september 1940

Goed, we zitten allemaal in het schip. Een drijfnatte, stormachtige dag.

Dinsdag 17 september 1940

Geen invasie. Storm.

(119) Staf Henderickx, Steentjes, EPO, 2003

Als we ravotten in de avondschemering komen de schimmen tot leven. Bij volle maanlicht doet de wind in de bomen donkere gedaanten over de velden dansen. Het spookt.

(120) Andy Warhol, Dagboeken (Christine Quant), Anthos, 1990

Het regende dat het goot. Door 'familieproblemen' was het een slechte dag. (...) Wij zaten op de bank bij het raam in de vergaderkamer, waar de regen tegen de ruiten kletterde, dronken thee en praatten over de film waarvoor Bobby Huston het draaiboek schrijft – de opdracht komt van mij – over jongeren die zelfmoord plegen.

(121) Hector-Jan Loreis, De bevrijding van Sándor Töröl, Meulenhoff, 1982

Onbeschrijfelijk eenzaam, vormloos, onbegrensd, geheimzinnig is het steppeland-schap, waarin de stoet vervaagt. Met meedogenloos geweld jaagt een sneeuwstorm er nu overheen.

(122) Koos van Zomeren, Het scheepsorkest, De Arbeiderspers, 1989

De hemel ziet grijs van ellende en boven de huizen verheft zich welgeteld één kokmeeuw.

(123) Herman Brusselmans, Pitface, Prometheus, 2001

Er heerste een stormachtige wind op straat. In een tochtige hangar ...

(124) Peter Handke, De wespen (Ronald Jonkers), Bruna, 1979

De warme wind jaagt het stof door het raam. Ik hoor het geluid van het gordijn. Ik hoor het geluid van het zand dat tegen het glas slaat. Ik hoor het geluid van de natte bladeren van de boom. Ik hoor het geluid van het spatbord van de fiets. Ik hoor het geluid van de draad tussen de populieren. Ik hoor het geluid van de natte kleren over de draad. Ik hoor het geluid van de schuurdeur die tegen de houtstapel slaat. (...) Ik verdreef de tijd doordat ik het geluid van het remmen bruisen noemde en doordat ik het bruisen met het geluid van een in stoten waaiende wind in harde en zware regen vergeleek. (...) Toen liet ik alle geluiden ondergaan in de bulderende wind tijdens het rijden.

(125) Leonard Nolens, Stukken van mensen, Querido, 1989

Zijn er tijden geweest waarin de mens met een geoefende blik de stand van de sterren, van zon en maan, en de configuratie van wolkenvelden bestudeerde met het oog op een grondiger zelfkennis? De volksmond schrijft terecht veel onheil toe aan het vallen van de bladeren, het botten van de bomen, aan winderige dagen en het trekken van de volle maan.

(126) Michaël Pruis, De zwarte Arabier (H.J. Been), Het Kompas, z.j.

Maar in de herfst, als het Bosch weer kil en kaal is, dooven de stormen het lampje; de dieren kruipen in hun holen en alle oude mannen en oude vrouwen, die de kapel bezochten, zijn verdwenen. De wind huult door het naakte woud om de gedoofde lamp.

(127) Greta Seghers, Omtrent de man die wederkwam, Orion/Gottmer, 1978

Kwam na de hevige hitte de maand van de geweldige regens waarbij de donder rolt gelijk aan de klank van trompetten.

(128) Dennis Potter, De zingende detective (John van Bladel), Bert Bakker, 1987
Buiten de danszaal uit 1945 komt de regen met bakken naar beneden. Rollende donder in de lucht. De regen klettert in de plassen en geselt de glimmende straat die er indrukwekkend bij ligt en zich in het licht van de lantaarns onscherp en vaag aftekent. De regen stuiterd in dikke druppels op het dak en de motorkap van de geparkeerde auto van de twee geheimzinnige mannen.

(129) Patricia De Martelaere, De schilder en zijn model, Meulenhoff/Kritak, 1989

Later stond ze in de stromende regen, haar paraplu gesloten in haar hand. De regen striemde haar in het gelaat en liep in straaltjes langs haar hals naar beneden.

De druppels hingen in haar wimpers en rolden over haar wangen.
Het leek haar of ze nooit nat zou worden.

(130) J. Slauerhoff, *Schuim en as*, Nijgh & Van Ditmar, 1946

Later op de morgen kwam de 's nachts al verwachte maar halfvergeten storm. Een kleine, donkerzwarte wolk stond laag boven de kim, donkere banen uitstralend, een gele wind woei over de wilder en wilder opslaande golven, ze meeslepend in ongekende misvormingen, het enige schip dat onder hun bereik was teisterend zoveel ze konden.

(131) Rob Adriaenssens, *Pan zonder fluit*, Standaard, 1979

... met het ruisen van de regens om me heen, die tropische regens, wat een belevenis, plots steekt er wind op, de boomtakken zwiepen op en neer, stof dwarrelt op, (...) en dan komt het gedruis uit de verte snel als een naderende daverende trein met honderd locomotieven en ineens ploft de vloed op je neer, op de tuin, op het ratelende dak, op de doorbuigende bomen, een muur van water rijst op rondom het huis, de stortvlagen gutsen neer en de straten worden rivieren, de tuin een plas ...

(132) Dirk Bogarde, *Jericho*, Maarten Muntinga bv i.s.m. BZZTôH, 1992

De eerste regendruppels sloegen hard tegen het donkere raam, kletterden tegen het glas als een handvol gedroogde erwten. De lucht had de paarsachtig zwarte kleur van pruimen, de kamer was vol schaduwen en deprimerend bij het schrille licht dat verspreid werd door het ene peertje in de olifantslamp.

(133) André Demedts, *In uw handen*, uit *Verhalen*, Davidsfonds, 1980

Ginds stonden de bomen, hier speelden de vlammen om het hout, overal was het geruis van de wind, om het strodak van de woning, in het wuivende riet en de kruinen van het bos.

(134) Henri Troyat, *Tsjechov*, biografie (Clem Schouwenaars), de Prom, 1988

Op een dag, toen het stormde, waaide een windstoot binnen door het open venster van zijn werkkamer en verscheidene bladen van zijn manuscript vlogen de tuin in. Men raapte die bladen op, maar de regen had de inkt weggewist, zodat zij onleesbaar waren geworden. Bij wijze van troost zei een van de genodigden dat Tsjechov zich zeker zou herinneren wat hij had geschreven. 'Stel u voor dat ik mij dat niet herinner,' antwoordde Tsjechov glimlachend. 'Ik zal die taferelen opnieuw moeten schrijven.'

(135) Robin Hannelore, *Een schild met everzwijnen*, De Roerdomp, 1990

Zondag 6 maart 1988.

De hele namiddag zat ik in de kerktoren bij een galmgat. De wind zong er barbaarse aria's, triomfzangen en treurliederen, wachterliederen en drinkliederen.

(136) Jan Meyers, *Het samenzijn*, Manteau, 1985

De wind sprong tegen hem op, toen hij de deur naar storm en duisternis openzette – februari, maar niet koud: te verwachten temperatuur voor de komende nacht aan de kust 8 à 10 graden. Achter hem, diep in het huis, knalde een andere deur dicht. In een razende wereld zwiepten de bomen in het perk tegenover het huis als voorwereldlijke schimmen heen en weer. Wolken waaiden laag over als zwarte rook.

(137) André Baillon, *Op klompen*, Dedalus, 1991

Hoe moet je die gure wind noemen die de velden doet opwaaien en ze als stof de lucht injaagt? Italië heeft zijn tramontana, de woestijn haar samoem. De onze waait alleen hier. Waar komt hij vandaan? Hij is ruw, hij raspt. De boeren hebben het gepaste woord gevonden: schraal, lang en schrapend als een schaaf over een plank. Als hij onder de sparren schiet, spreekt ook de wind een andere taal. Hij vindt geen blaadjes meer om mee te praten. Snel gaat hij ervandoor, terwijl hij fluit tegen de duizenden naalden die hem prikken.

(138) Malachy McCourt, *Een zwemmende monnik* (Peter Abelsen), Bert Bakker, 1999

De New-Yorkse poëet daarentegen heeft de herfst tot muze, daar de stad juist in dit jaargetij tot leven komt.

(139) Willie Verhegghe, *Vlaams vlees*, EPO, 1999

Om die stem te oefenen trok hij wel eens naar zee, vooral als het stormachtig weer was. Op de pier van Blankenberge stond hij dan tegen de branding in gedichten en ander moois te roepen.

(140) Janwillem Van De Wetering, *Moord in Japan*, De spannendste Japanse verhalen (Janwillem Van De Wetering), Loeb, 1988

Iedere keer als ik daar aan mee mag doen valt het me op hoe ‘Nederlands’ de grote Japanners schrijven. Hun karakter-analyses, sombere achtergrondbeschrijvingen (het regent veel of het is ‘het weer van alle mensen’ dat Revisten zo goed kennen), de Anna Blaman-achtige zelfmoordsfeer van lelijke meisjes die de laatste tram ook nog missen (...)

(141) Kamiel Vanhole, *Een demon in Brussel*, Meulenhoff/Kritak, 1990

De Zuidstraat lijkt helemaal uitgestorven. Geen passanten, zelfs geen auto's. Alleen de regen ruik je. Voor Baudelaire rook heel Brussel toen naar groene zeep.

(142) Takao Tsuchiya, *Eén leettertje verschil* (Janwillem Van De Wetering), Loeb, 1988

Terwijl de dokter uitlegde wanneer Misae ongeveer de pillen slikte merkte Akitsu dat hij bibberde van emotie, in ieder geval niet van de kou want hoewel het januari was woei er een warme wind door Tokio die nacht.

(143) Willy Spillebeen, *Het goede doel van het geweld*, Davidsfonds, 1980

En ondertussen kwam hijzelf zo verdomd moeizaam vooruit. Er stond nogal wat wind, hete, stroperige wind, en de regendruppels zwiepten nu in zijn gezicht.

(144) Shotaro Yasuoka, Regen (Janwillem Van De Wetering), Loeb, 1988

Zelfs voor de natte tijd regende het wel erg veel. De totale neerslag scheen ongeveer normaal te zijn maar het bleef maar gieten op een enkele korte onderbreking na. (...) Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik begreep dat de niet aflatende regen mijn eigen bizarre gedrag van de laatste drie dagen had veroorzaakt. (...) De motregen veranderde weer in een stortbui en grote druppels kletterden op de bladeren om ons heen. IJskoud water stroomde over mijn wangen. Ik pakte de bijl weer stevig vast ...

(145) Weduwe Oppermans, Feestelijk vermoord, Kritak, 1990

Ze zien het zwarte wolkenfront dat op Gent komt afgestormd en alles weer in violette duisternis hult. Ze voelen de koude wind die plots opsteekt en plastic bekens in een wervelende kolk van de straten raapt. Ze horen het gedonder dat in golven komt aangerold en overgaat in gekletter en geknetter. Ze zitten in de regen die van de ene seconde op de andere met bakken uit de hemel valt.

(146) Charles Palliser, De Quincunx, De erfenis van John Huffam (Ronald Jonkers), Ooievaar Prometheus/Bert Bakker, 1995

Nadat ik me behaaglijk onder de dekens had genesteld, hoorde ik de wind zachtjes kreunen, terwijl hij rond het huis joeg en deuren en luiken liet rammelen alsof hij een weg zocht om binnen te dringen. Met een bliksemschicht die mijn kamer met een spookachtig wit schijnsel deed oplichten, zodat mijn ogen nog verblind waren toen het weer duister werd, barstte het onweer eindelijk los. Terwijl de donderslagen boven mij daverden kwam de eerste onverwachte stortbui en de regen kletterde tegen de rinkelende ruiten alsof er handenvol kiezelstenen tegenaan werden gesmeten. Ik dacht aan de velden met platgeslagen graan die ons huis omringden en aan de muisjes en vogels die nu verschrikt onder het natte stro zaten weggedoken.

(147) Johny Van Tegenbos, Een opvoeder, Manteau, 1984

Even later ziet men hem buiten, waar het inmiddels hard regent. Hij begint in de nachtelijke duisternis een akker waarop de eerste vruchten ontkiemen om te spitten. Urenlang blijft hij in de plassende regen spitten en woelen, met druipende haren, het gezicht wit van woede, de kleren doorweekt en druipend.

(148) Yukio Mishima, Het gouden paviljoen, (C. Ouwehand), Meulenhoff, 1996

De radio berichtte, dat de tyfoon ons ieder ogenblik kon bereiken, maar er viel nog geen spoor van te bekennen. (...) Toen de sterke wind me voor het eerst in het gezicht woei, liep er een haast wellustige huivering door mijn lichaam. De wind wakkerde steeds meer aan tot een orkaan; het leek op een soort voorteken, dat ik samen met het Gouden Paviljoen vernietigd zou worden. (...) Het bos begon te ruisen. De takken van de bomen rond de vijver zwaaiden langs elkaar. De normale, diepblauwe kleur van de nachthemel werd vertroebeld door een zwaar purpergrijs. Het verre,

geheimzinnige gefluit van de wind kwam dichterbij en stemde onrustig mee in met het onafgebroken gesjirp van de insekten.

(149) Jotie T'Hooft, Fysica, uit Verzameld proza, Manteau, 1982

Vrij vroeg in mijn jeugd leerde ik, dat de wind een 'luchtverplaatsing' is. Een gedeelte van de lucht, bv. 100 m³, zet zich in beweging en brengt daardoor de volgende 100 m³ in beweging, enz. Ik meende dat men een fikse wind kon veroorzaken door een honderdtal, duizendtal mensen – een precies getal stond mij nooit voor ogen – tegelijkertijd in dezelfde richting te laten blazen. Algauw moderniseerde ik dit idee en verving de mankracht door reusachtige schroeven. Er schijnt echter een eenvoudige natuurwet te bestaan, die mijn idee onmogelijk maakt: trouwens, er is vanzelf al wind genoeg.

(150) Daphne du Maurier, De vogels (Anita van der Ven), Loeb, 1989

De slaapkamer in het arbeidershuisje lag op het oosten. Nat werd om even over tweeën wakker en hoorde de oostenwind, koud en droog. Hij huilde hol in de schoorsteen en een losse dakpan klepperde op het dak. Nat luisterde, hij kon de zee horen bulderen in de baai.

(151) Astère Michel Dhondt, Reis in het atoomtijdperk, De Bezige Bij, 1990

De eerste oktober begon op Capri de herfst. 's Morgens regende en donderde het; daarna bleef het bewolkt, maar de nevel was verdwenen.

(152) Jostein Gaarder, De wereld van Sofie (Janke Klok, Lucy Pijttersen, Kim Snoeiijing, Paula Stevens), Houtekiet/Fontein, 1994

Plotseling werd de kamer fel verlicht door een blauwachtig licht. Een paar seconden later hoorden ze een knetterende donderslag, het huis schudde op zijn grondvesten. (...) Sofie rende het natte sportveld over. Toen zag ze iemand op haar af komen lopen. Het was haar moeder. Een paar keer werd de stad getroffen door felle bliksemflitsen.

(153) J.M.H. Berckmans, Vergeet niet wat de zevenslaper zei, Dedalus, 1989

's Nachts beukte de storm met verveelvoudigde kracht op het huis in, de houten blinden kletterden tegen de ramen en we konden niet in slaap komen.

(154) A. den Doollaard, De druivenplukkers (1931), Querido, 1948

Het regende en woei. Het water vloog in stofdruppels over de akkers, tussen de kasteelmuur en het dorp Daix. Tussen twee buien glom Dijon vochtig in de verte.

(155) Luc Boudens, Het lijden van De Jonge Werner, Dedalus, 1990

De Jonge tuurde naar het wolkendek. 'Ah, bewolkt.' Het kon onmogelijk nog kapot. Eindelijk hadden de goden, de muzen hem gegeven waar hij in stilte al zo lang om had gesmeekt: een prachtige, volle werkdag waarop hij bergen arbeid zou weten te verzetten.

(156) Bernard Malamud, De gratie Gods (Dorinde van Oort), Meulenhoff, 1984

Op natte dagen dimde Cohn de petroleumlamp en draaide, terwijl het buiten stormde en stortregende, platen op de koffergrammofoon. Ondanks de hevige storm zat George de gorilla dan, onder een druipende acacia, doorweekt tot op zijn huid, zijn kletsnatte hoofd gebogen op zijn borst, door de wind heen te luisteren naar het beverige gebalk van Cohns vader de cantor.

(157) Karel van de Woestijne, Goddelijke verbeeldingen, W.P. van Stockum, 1918

... er grolde een late donder;

(158) E. Phillips Oppenheim, De verdwijning van sir Adam (Henk de Rijk), Het Spectrum, 1968

Het was een regenachtige dag in mei en de regendruppels van een stortbui die kort tevoren was losgebroken, biggelden langs de ruit. Maar ondanks dat was het gezicht van het standbeeld nog duidelijk zichtbaar.

(159) Daniël Robberechts, Dagboek '64 – '65, Manteau, 1984

M 1702 Geen post. Maar dan heb ik tenminste de postbode niet voorbij het huis zien rijden. Donker weer, windvlagen, regen en gesmolten sneeuw.

Zo 0609 De ganse dag regen. Een weinig bladeren van de populier die al geel zijn, maar dan vallen ze weldra, zodat de boom groen blijft.

(160) Evelyn Waugh, Onze speciale correspondent seint ... Een roman over journalisten (E.H. Elias), De Magneet/Scoop, 1933

Sommigen werden gesteund door ijzeren hoepels en krukken, anderen waren met cement gevuld; sommigen konden zelfs nu in Juni slechts een handjevol groene bladeren laten zien aan de uiterste takken. Het sap liep dun en langzaam; na een stormachtigen nacht lag altijd veel dor hout verspreid over den grond.

(161) Maurice Gilliams, Oefentocht in het luchtledige, De Nederlandsche Boekhandel, 1933

OTOPHOON

In een boek kan men niet elk woord tusschen haakjes zetten, zooals men niet elke schouw van een huis dichtmetselen kan voor de huilende wind.

(162) F.M. Dostojewski, De dubbelganger. Een Petersburg epos (D. Peet), L.J.Veen, z.j.

Het scheen, dat alles in orde was, zoals het behoorde te zijn, dat wil zeggen: de sneeuw warrelde nog heviger, dichter en groter neer, op een afstand van twintig passen was geen zier te zien, de lantaarns gierden nog snerpender dan eerst, en de wind, zo leek het, rekte nog klaaglijker, nog jammerlijker zijn mistroostig lied, gelijk een

vasthoudende bedelaar die een koperen groschen probeert af te smeken om zich te kunnen voeden.

(163) Bart Plouvier, *Uit het meer*, Dedalus, 1990

De scherpe decemberwind raasde door de drooggevroren straten en joeg slierten stuif-sneeuw als haastige witte slangen over het voetpad voort. Het hese zingen van de wind en het geklepper van een brievenbus waren de enige geluiden die de stilte trotseerden.

(164) Ciaran Carson, *Fishing for Amber: A Long Story*, Granta Books, 2000

Het was een stormachtige avond in de Golf van Biskaje en zijn matrozen zaten rondom het vuur. Plotseling zei de kapitein: Vertel eens een verhaal, kapitein. En de kapitein begon: Het was een stormachtige avond in de Golf van Biskaje ...

(165) Frank Albers, *Angst van een sneeuwman*, Soethoudt, 1982

Het stortregent. Ineengedoken ondergaan de auto's het geweld van de spetterende druppels.

(166) Richard Kearney, *Vertellingen* (Ruud van de Plassche), Routledge, 2003

Healy weet het mooi te zeggen wanneer hij beschrijft hoe hij voor de eerste keer over regen probeerde te schrijven: 'Ik kan me nog steeds het vloeibare gevoel van die woorden voor regen herinneren. Hoe de druppels tegen de ruit werden geblazen, daar glansden en omlaag liepen. De woorden voor regen waren beter dan de regen zelf'.

(167) Leo Pleysier, *De razernij der winderige dagen*, De Bezige Bij, 1978

Op de Noorderplaats, bij het naderen van de havendokken, heeft hij gemerkt hoe de wind ineens krachtig van alle kanten over het verkeerskruispunt woei. Hij heeft er de voetgangers gezien die met wapperende kleren over de stoep liepen.

(168) Paolo Giordano, *De eenzaamheid van de priemgetallen* (Mieke Geuzebroek en Pietha de Voogd), De Bezige Bij, 2009

Het enige geluid was de wind die tegen de top van de Fraiteve zwiepte, ritmisch onderbroken door het getik van de staalkabel waar Alice en Giuliana aan hingen, met hun kin diep in de kraag van hun jack om zich aan hun eigen adem te warmen.

(169) Libera Carlier, *Action Station-Go*, Standaard, 1980

De regen komt. Immer durende motregen met windkracht vijf en een lange ongetande deining. Het schip rolt en stampet, nat en kleverig. (...) Na de regen valt de wind. De zee staat altijd hol. Dan komt de mist.

(170) Stieg Larsson, *Mannen die vrouwen haten* (Tineke Jorissen-Wedzinga), Signatuur, 2008

Mikael knikte. Hij keek naar de lucht, waar zich regenwolken verzameld hadden. 'Er komt onweer,' zei Frode. 'Als het erg hard gaat waaien, zal ik je ondersteunen.' 'Bedankt.' Ze zwegen even. 'Mag ik nog een borrel?' vroeg Dirch Frode.

(171) Walter van den Broeck, Brief aan Boudewijn, Elsevier Manteau, 1980

Om kwart voor tien begon het te regenen. Kragen werden opgezet, paraplu's opgestoken. Niet begrijpend keek men naar de wolken. Wat was er geworden van het eeuwenoude verbond tussen de Grote Regenmaker en het Vorstenhuis? Wilde Hij met die regen iets bepaalds tot uitdrukking brengen?

(172) J.M. Coetzee, Zomertijd (Peter Bergsma), Cossee, 2009

Ze stapt uit en leegt, op gepaste afstand, haar blaas. Er is een schraal windje opgestoken. Het is koud en het wordt nog kouder.

(173) Eric de Kuyper, Grand Hotel Solitude, SUN, 1991

Dag en nacht keken ze uit over de zee. Bij stormweer hielden ze de ramen gesloten. De wind loeide en gierde. De gordijnen bewogen zacht heen en weer. Binnen zitten gaf dan een zalig gevoel.

(174) Frederik van Eeden, Studies, Vincent van Gogh, 1891, Servire, 1982

Maar 't is somber en droef, en smartelijk om te zien. Een regen-landschap, beklemmend, angstig-somber. Een violet-vaal heuvelland, hoog oplopend met maar een klein stuk grijze regenlucht – niets daarop, oneindig sinister in zijn barre, doodse lijnen – en de stromende regen daarover, in witte straalstrepen erover, blinkend tegen 't donkere land, zwartgrauw tegen de lucht, alles vermoordend in droefgeestigheid.

(175) Irina van Goeree, Duizend heuvels over, Hadewijch, 1991

'Ik word drijfnat,' zegde ik tot de mij tot dan toe onbekende man, en mijn stem klonk onvast, als we na afloop van een *conferentie* in het oude pershuis aan de Graanmarkt, in een gutsende regen samen onder één paraplu naar de Grote Markt opstapten.

(176) Oliver Sachs, Een been om op te staan (Bab Westerveld), Areopagus, 1985/93

Een puur, intens genoeg, een zegening was het om de zon op mijn gezicht en de wind in mijn haar te voelen, om de vogels te horen en levende planten te zien, te voelen en te strelen. Zo werd het onmisbare contact met de natuur hersteld na de vreselijke isolatie en vervreemding die ik had ervaren.

(177) Monika van Paemel, De eerste steen, Meulenhoff, 1988

Het was broeierig zomerweer, de insecten vielen aan, er hing onweer in de lucht. Voor ik de stad uit was begon het te bliksemen en te donderen, er stak wind op, en er pletsten een tiental druppels in het stof, maar echt regenen deed het niet.

(178) Nescio (J.H.F. Grönloh), Dichtertje/De uitvreter/Titaantjes, J.M. De Bois, 1918 (facsimile Nijgh & Van Ditmar, 1982)

Het was een maand later. Een veertien dagen had het wat gevroren, maar in 't begin van die week was 't weer plotseling omgeslagen. En nu was 't avond en 't stortregende. Den heelen dag had het bijna zonder ophouden gestortregend. Het water liep bij stralen langs mijn ruiten. Ik voelde me behagelijk.

(179) Georges Simenon, De stille aanbieder van mevrouw Maigret, Bruna, 1976 (1944)

Slecht weer was te weinig gezegd. Bij het gare Saint-Lazare hing een bordje: *Storm over het Kanaal. Overtocht Dieppe – Newhaven* onzeker. En veel Engelsen maakten rechtsomkeert naar hun hotel. In de hoofdstraat van Dieppe leek het of de wind de uithangborden van de muren wilde rukken. Als iemand een deur wilde openen, moest hij dat in gebukte houding doen. Het water viel met bakken uit de hemel, sloeg spattend op de straatkeien uiteen; af en toe bewoog een schaduw van iemand die er uit moest en die vlak langs de huizen met zijn jas over zijn hoofd voortrende. Het was november. Om vier uur was het licht al aan. Bij het scheepvaartkantoor lag de boot van twee uur nog steeds aan de kade, vlak bij de kleinere schepen waarvan de masten door elkaar slingerden.

(180) Leonard Wibberley, Voor vrijheid, gelijkheid en wat de pot schaft (D. Menger – de Neyn van Hoogwerff), Het Spectrum, 1967

Een koele bries, voorloper van de passaatwinden die over duizenden mijlen fonkelend blauw water kwamen aansnellen, ruiste door de bladeren van de kokospalmen langs het strand van het eiland Omo Lau. De bries voerde een pittige oceaangeur met zich mee en verdreef de zwoele sfeer die maandenlang over het eiland gehangen had. Achter het rif dat langs de oostkant van het eiland liep, werd het vaalgrijze zeewater door de wind opgezweept tot een vrolijk blauw watervlak, overdekt met schitteringen van zilver.

(181) Frans Depeuter, De laatste zomer, De Clauwaert, 1984

Het haardvuur knappert, het is goed in de woonkamer, een warme regen ritselt tegen de ruiten.

(182) Iris Origo, Oorlog in Val d'Orcia (Toscaans dagboek 1943-1944) (Koen van Gulik), Contact, 1987

En nu wachten we op de winter en met de winter komt de noordenwind, de *tramontana*, die over de hoogtes veegt. Hij drijft de boeren naar binnen; hij geselde en rukte aan de krijgsgevangenen en partizanen tot ze wel moesten schuilen in de stallen van boerderijen, maanden achtereen.

(183) Maurice Roelants, Komen en gaan, Manteau, 1968 (1927)

'Er is onweer op komst,' zei hij nadenkend, 'en 't zal voor ons zijn.' Op de zelfde stond vlamde een bliksem achter de kerk. (...) Na een korte poos woei een lucht vol

gebimbom met rukken rond de arduinen toren. De nacht was dik en ondoordringbaar donker geworden en in de bomen rond de kerk gierde een woest klotsen, waarin het trillend brons schuifelde als een noodfluit.

(184) Anthony Horowitz, Alex Rider, Stormbreaker (Annemarie van Ewyck), Malmberg, 2007

Het had een rustige lentedag geleken toen Alex het kantoor van Royal & General verliet. Maar hierboven joeg de wind voorbij en kolkten de wolken.

(185) Dirk van Babylon, De Brabantse Decamerone (De goede week), Manteau, 1989

We reden naar Cadzand, waar een kerstsfeer heerste: niemand in de vochtige straten en de huisjes vol lichtjes. Wij wandelden samen naar de zee en keken zwijgend naar het luidruchtige water. Er stond een wind die zoute miezel verstoof.

(186) Louis Couperus, Babel, P.N. van Kampen & Zn/Scriptoria-Standaard, 1977

Een schelle bliksemschicht viel als een vuur uit de lucht ... De hemel barstte, de donder daverde en verratelde weg, over Babel ...

Zware, dikke druppels kletterden ... Nog eens viel het vuur, als met rechte strepen, uit de hemel, en ver ratelde de goddelijke donder ... De hemel scheurde op: de blanke zondvloed stortte neer ...

(187) Peter Verhelst, Memoires van een luipaard, Prometheus, 2001

Overal in het huis waaien de gordijnen op als je de voordeur opent. (...) Soms komt er een onverklaarbare bries opzetten die als vingers door de haren strijkt en het zweet op je gezicht droog blaast. Maar even later voel je de hitte weer in alle hevigheid opzetten.

(188) P.A. Daum, Ups en downs in het Indische leven (1892), Nijgh & Van Ditmar, 1983

't Was drukkend avondweer. Na een zware stortbui, had in de namiddag kort maar fel de zon geschenen en met zoetige, moerassige geur dampte het op uit de vochtige bodem in de warme atmosfeer.

(189) Gerard Walschap, De kaartridder van Heppeneert (verteld door Soo Moereman), Meulenhoff, 1942

Hewel, een jaar na zijn vertrek of daaromtrent, op een avond van ijzel en sneeuw, dat de wind in de schouw hilde gelijk een beest in een wolfijzer en dat de honderden ruitekens in hun lood rammelden of dat het kasteel in zijn walgracht stond te klapperen, (...)

(190) Peter van Gestel, Winterijs, Fontein, 2001

Wat me wel duidelijk werd: het regende de hele tijd in dat mooie boek van mijn vader, er hing een zware mist in de straten, schoenen lekten en steeds ging er eentje dood.

(191) Abraham Hans, *De Vlaamse Boskerel* (bewerking Jan Marchau), Helios, 1982 (1913)

't Was een stormachtige avond van het jaar 1844. Geen ster blonk aan de duistere hemel, maar in het woud van Houthulst scheen een lichtje.

(192) Aidan Chambers, *Dit is alles. Het hoofdkussenboek van Cordelia Kenn* (Annelies Jorna), Querido, 2007

Maar goed, het begon te regenen, een zachte vroege mistige herfstmiezer, meer was het niet, maar genoeg om doorweekt te raken toen we weer naar huis scooterden. Ik vroeg hem binnen, had onderweg gefantaseerd hoe we elkaar de natte kleren zouden uittrekken, samen douchen en daarna vrijen.

(193) Benny Baudewyns, *De Emerson locomotief, The House of Books*, 2001

De regen viel met bakken uit de grijze hemel. Dikke spetters glipten tussen de takken door en drongen in de zachte matras van dennennaalden op de oevers. Het zwarte water van het meer leek wel te koken, zo hevig plensden de druppels op het wateroppervlak.

(194) Karen Blixen, *Een lied van Afrika* (Ruth Wolf), (1937), Nijgh & Van Ditmar, 1985

Er was een jaar dat de grote regenval uitbleef. Dat is een verschrikkelijke, huiveringwekkende ervaring en de planter die het heeft meegemaakt vergeet het nooit. Jaren later, als hij al lang niet meer in Afrika is maar in het vochtige klimaat van een noordelijk land, schiet hij 's nachts overeind bij het geluid van een plotselinge regenbui en roept: 'Eindelijk, eindelijk!'

(195) Charles de Coster, *De legende van Tijl Uilenspiegel* (vertaling Willy Spillebeen), Davidsfonds & Het Laatste Nieuws, z.j. (1867)

Dit jaar waren mei en juni echte bloemenmaanden. Nooit zag men in Vlaanderen zulke geurige hagendoorns, nooit zoveel rozen, jasmijnen en kamperfoelie in de tuinen. Toen de wind vanuit Engeland de dampen van dit bloeiende land naar het oosten woei, zei iedereen, en vooral in Antwerpen, terwijl hij de neus vrolijk in de lucht hief: "Ruik je de goede wind uit Vlaanderen?"

(196) Homeros, *Ilias* (Onno Damsté), Het Spectrum, 1960

De brandstapel evenwel wilde geen vlam vatten. Toen bad Achilles tot de windgoden Boreas en Zefyros en beloofde hun schone offers als zij wilden komen en maken, dat de brandstapel vlam vatte en de lijken door het vuur verteerd werden. De bode der goden, Iris, hoorde zijn gebed en snel begaf zij zich naar het paleis van Zefyros, waar alle winden aan de maaltijd verzameld waren. (...) Boreas en Zefyros stonden terstond op en stormden naar buiten onder vervaarlijk gedruis, wolken voor zich uit stuwend,

en over de zee, welker golven zich hoog verhieven, bereikten zij Troje en stortten zich op de brandstapel; knetterend laaide het vuur op.

(197) Dirk Bracke, Vier sleutelhangers, uit Winterverhalen (red. Sylvia Vanden Heede), Lannoo, 2001

De wind schoof een leeg sigarettenpakje over de stoep. Het bleef haperen aan Nicolaus schoen. Met zijn andere schoen maakte hij het pakje los en schopte het verder met de wind mee.

(198) Louis-Ferdinand Céline, Dood op krediet (Frans van Woerden), Meulenhoff, 1979

Gisteren om acht uur is mevrouw Bérenge gestorven, de conciërge. Vannacht is 't hard gaan stormen. Zo erg dat we hier in de nok zitten te trillen. 't Was een lieve, trouwe vriendin, een best mens. Morgen wordt ze begraven op 't kerkhof in de rue des Saules. (...) Ik wou dat de storm nog harder tekeering, dat de daken instortten, dat het nooit meer lente werd, dat ons huis er niet meer was.

(199) Lieve Hoet, Ralf, uit Winterverhalen (red. Sylvia Vanden Heede), Lannoo, 2001

Door het raam waar ik bij zat, zag ik hoe grauw de lucht werd. Toen vielen de eerste druppels, het regende! Of was het gesmolten sneeuw die langs het raam naar beneden sijpelde? Ik had het gevoel dat ik de kou van buiten naar binnen voelde stromen.

(200) Bette Bao Lord, Lente Maan (Mariëlla de Kuyper-Snel), Luitingh, 1982

De tyfoon, die door de afschuwelijke hitte was aangekondigd, woedde drie dagen langs de kust van China. Op zee werden er schepen door tot zinken gebracht, maar het land bleef gespaard. Volgens de berichten waren de gebroeders Tjang uit Su-tsjow twee van de velen die door de verdrinkingsdood om het leven waren gekomen.

(201) Jan van den Weghe, Een korrel zand, Manteau, 1966

Grijs als de Noordzee onder een lage stormhemel in december. Weet je het nog, Suzy? We hadden een kamer gehuurd in Knokke. De stad was leeg.

(202) Jan Terlouw, Oorlogswinter, Lemniscaat, 1972

Een novembermorgen in 1944. 't Is doodstil in het dorp. Geen vliegtuig waagt zich in deze dichte, laaghangende bewolking. Auto's zijn er bijna niet meer. De hele nacht heeft het zachtjes geregend. Nu is het vrijwel droog, maar uit de kletsnatte bomen druppelt nog steeds water. Het is windstil. Grijs mistroostigheid, waar je maar kijkt. De straten glimmen van de nattigheid. Een zwarte kat rent huiverend de straat over en verdwijnt in een schuurtje.

(203) Ernest Claes, Het Land en het Volk, uit De fanfare 'De Sint-Jansvrienden', Hei-
deland, 1965

Als de noordenwind over het ijs scheert, moet ge uw wanten tegen uw oren houden om ze niet kwijt te geraken.

(204) Alexandre Jardin, Fanfan (Jelle Noorman), De Arbeiderspers, 1991

Achter mij was de vloed aangezwollen door de storm die op volle zee leek te woeden. Ik rende, rende, richting kust, zonder er zeker van te zijn dat ik niet naar een andere zandkom holde. De kustlijn was nog te ver om te kunnen zien. Opgejut door de rollers, die, uitvloeiend, mijn voeten likten, ging ik recht vooruit en was ieder moment bang in drijfzand weg te zinken.

(205) Margaretha Ferguson, Brief aan niemand. Dagboekfragmenten 1948-1984, Nijgh & Van Ditmar, 1985

16 september 1948

's Middags. Net heb ik door de zware zomermiddag over stille landweggetjes gefietst. De wind ritselde in de bladeren van het struikgewas langs de sloten, een bruin slange-tje glipte weg voor mijn wiel. Dat stille alleenzijn met natuurgeluiden, eigenlijk geen geluiden, omdat ze zich niet onderscheiden maar deel zijn van de natuur, dat geeft me dikwijls het diepe gevoel: *Dit* is 'de zin' van het leven, dit onmiddellijk gegrepen worden, beleven.

(206) Wim Geysen, Lek, EPO, 1997

Onweer. Vurige bliksemflitsen doorklieven de zwarte hemel boven de huizendaken aan de overkant van de straat. Donderslagen doen het raam van mijn cel trillen tegen mijn gezicht. Ik geniet. Ik sta hardop te lachen. Dit is het leven. Huldigt Jahweh, zonen des hemels, huldigt Jahweh om zijn glorie en macht. Zijn stem heerst over de wateren, hij spreekt in het onweer.

(207) Glenn Meade, Sneeuwwolf (Theo Horsten), A.W.Bruna, 2001

Iemand had een krans van rode bloemen naast het graf gezet, dat herinner ik me, en toen zag ik de gevorkte bliksemschichten de grijze horizon verlichten en hoorde ik de donderslagen. Het was een van die zomerse onweersbuien waarbij de lucht boven Moskou ontploft als vuurwerk en de hemelsluizen opengaan. Een passend decor voor een begrafenis en, in mijn vaders geval, een nogal dramatisch einde van een dramatisch leven.

(208) Jan Cremer, Het zwijgzame korps, Alexander Jonckx, 1978

Het snerpende geluid van een cirkelzaag doorboort de ijle vrieslucht. De koele wind suist door de kale geraamtes van bladerloze bomen. Een raaf klapwiekt door de blauwe lucht en strijkt behoedzaam neer op een grafsteen. Achter een donkergeteerd, smeedijzeren hek met verroeste, krakende scharnieren, waarboven de letters RCMP, ééns uit roodgloeiend staal op het aambeeld gevormd, ligt het Garnizoen van Eeuwig Verlof. Een klein kerkhof, een natte plak drassige, omwoelde aarde, geteisterd door wind en weer, uitgestoken in het vergeelde prairiegras.

(209) Paul Lebeau, Xanthippe, De Clauwaert, 1960

Ik zie nog hoe de oplaaiende gloed van het vuur in het midden de wapens aan de muur en de gezichten dichterbij even verhelderde met een vreemd en onwerkelijk licht zoals een verre bliksem de wereld verlicht onder het duistere zwerk.

(210) Peter Høeg, Smilla's gevoel voor sneeuw (Gerard Cruys), Meulenhoff, 1994

Ik heb respect voor de Deense winter. De koude – niet de meetbare, die van de thermometer, maar zoals je haar ervaart – hangt meer af van windkracht en het vochtgehalte van de lucht dan van reële kou. Ik heb het in Denemarken kouder gehad dan ik het ooit in Thule heb gehad. Als de eerste klamme regenbuien mij in november met een natte handdoek in het gezicht beginnen te slaan, reageer ik daarop met gevoerde capuchons, zwarte alpacawollen beenwarmers, een lange Schotse rok, een trui en een cape van zwarte kunststof.

(211) Michael Cunningham, De uren (Servaas Goddijn), Bert Bakker, 1999

Terwijl ze over Louis' rug wrijft, denkt Clarissa: neem me met je mee, ik wil een onmogelijke liefde. Ik wil straten bij nacht, wind en regen, niemand die zich afvraagt waar ik ben.

(212) Hendrik Conscience, De Leeuw van Vlaanderen, Davidsfonds/Het Laatste Nieuws, z.j. (1830)

De lucht was met zwarte raven als met een onweersbui behangen: het krassend geschreeuw dier vraatzuchtige roofvogels galmde, als de roep der dood, boven het slagveld, en vervulde de harten der levenden met een sombere verslagenheid.

(213) Rosario Ferré, Mercedes Benz 220 SL (Hanny Berkelmans) (uit Papeles de Pandora, 1976), Wereldbibliotheek/Muntinga, 1987

Ze zagen het meisje dat door de regen naar de wagen kwam. Haar haar zat vastgeplakt op haar gezicht en het water gutste in twee dikke stralen langs haar armen. Ik deed het raampje naar beneden en de regen spatte naar binnen en er kwam water in mijn mond en ik schreeuwde wat is er aan de hand (...)

(214) Luigi Pirandello, Iemand, niemand en honderdduizend (Annegret Böttner & Leontine Bijman), Coppens & Frenks/Muntinga, 1988

En ik zie nog de mensen die de ontruiming bijwonen tegen de muren staan om te schuilen voor de regen, en ook anderen die onder hun paraplu's uit nieuwsgierigheid stil blijven staan bij de aanblik van die menigte en de enorme hoop schamel huisraad die het huis uit is gegooid en nu hier, vlak voor de deur, aan de regen wordt blootgesteld, onder het geschreeuw van mevrouw Diamante, die zo af en toe met verwarde haren voor het raam verschijnt en haar vreemde verwensingen naar buiten slingert, waar ze met gefluit en andere onbeschofte geluiden worden ontvangen door kwajongens die op hun blote voeten rond die hoop ellende dansen en met het water uit de plassen nieuwsgierige omstanders nat spatten, die daarop beginnen te vloeken.

(215) Jacques De Decker, Het reuzenrad (vertaling Ernst van Altena), Goossens/Kritak, 1990

Drie weken later was hij teruggegaan, voorzien van het nodige spaargeld, en toen had hij op dezelfde plaats een vriendelijke Vlaamse aangetroffen die hem had uitgelegd: 'Nee, menneke, Fanny is weer naar het zuiden terug. Het regende hier te veel naar haar smaak. Maar dat is nog geen reden om mij niet wat gezelschap te houden.'

(216) António Lobo Antunes, De judaskus (Harrie Lemmens), Amber, 1991

Ik was te zeer gewend geraakt aan de stilte en eenzaamheid van Angola, en het leek me onvoorstelbaar dat het savannegras niet met zijn lange, groene door de eerste stortbuien gestaalde vingers door het asfalt van de avenues zou breken. (...) En dus trok ik mijn hoofd in en kromde mijn schouders zoals mensen zonder regenjas doen wanneer het ineens begint te regenen, om zo min mogelijk van mijn lichaam bloot te stellen aan een land dat ik niet meer begreep, en dook de winterse stad in.

(217) Maria Alice Barroso, Wie vermoordde Pacifico? (Adri Boon), De Geus, 1969/1995

Tijdens Allerzielen van dat jaar, 1947, kwam de regen na drie snikhete dagen met bakken uit de hemel vallen, en de momenten dat het even droog was, leken speciaal bedoeld om de inwoners van Parada de Deus de gelegenheid te geven de modderige heuvel te beklimmen en bloemen naar hun doden te brengen. De regen die op de stad neerkletterde was niet bij machte de hemel schoon te wassen; de dikke, laaghangende wolken deden denken aan het smoezelige en bolle doek van een circustent, terwijl de bomen eerbiedig leken te buigen, kromgeblazen door een aanhoudende wind die met een onheilspellend geluid om onze oren floot.

(218) Gaston Duribreux, De grote Hemme, De Clauwaert, 1950

Er volgden nog meer blanke oktoberdagen. Op de kust van Vlaanderen kwam de herfst aangespoeld op de golven. De zee was met wit schuim gestreept. Het vlakke strand was in grijze lijnen getrokken en het zand, over de helmstruiken gewaaid, bedekte de duinen met grote, witte vlekken.

(219) Marcel Proust, De kant van Swann (C.N. Lijsen), De Bezige Bij, 1979

Maar mijn grootmoeder kon je in weer en wind, zelfs als het stroomde van de regen en Françoise in allerijl de kostbare rieten tuinstoelen naar binnen haalde om ze niet te laten verregenen, in de lege, door de plensregen schoongeveegde tuin zien lopen terwijl ze haar verwaaide grijze haar naar achteren streek om de heilzame krachten van wind en regen op haar voorhoofd te laten inwerken. (...) Een licht tikje tegen de ruit, alsof er iets tegenaan kwam, gevolgd door een langdurige val van iets als zandkorreltjes alsof men die uit een bovengelegen raam liet vallen, daarna het toenemende, regelmatig wordende, dan ritmische, tenslotte plenzende, klankvolle, muzikale, onoverzienbare, allesomvattende geruis: dat was de regen.

(220) David Liss, De windhandel (Renée Vink), Areopagus, 2000

Het was reeds laat en erg donker, en normaal gesproken zou het gevaarlijk zijn te lopen waar wij liepen. Een krachtige wind blies mij de onwelriekende stank van de Thames in het gelaat. Het steegje was eng, en de omringende stenen straalden koude uit.

(221) Maria Rosseels, Wacht niet op de morgen, De Clauwaert, 1969

Bij het aanbreken van de dag stak de wind weer op. Waaiend van de kant van de zee, joeg hij donkere wolken voor zich uit, als spookschepen in vlootformatie, snel zeilend over een loodgrijs meer.

(222) Frank McCourt, De nieuwe wereld (Christien Jonkheer en Ardy Stegeman), Bert Bakker, 1999

Linda probeert de zaak te sussen. Ach, zoals Malachy al zei, het is een schitterende dag. Mam knikt wrokkig. Jawel. Wat voor weer was het toen u uit Ierland vertrok, mam? Wrokkige woorden: Het regende. Ach, in Ierland regent het altijd, hè mam?

(223) Katharine Kerr, Banneling (Ytje Holwerda), Luitingh-Sijthoff, 1999

Aderyn pakte zijn spullen bij elkaar en zocht haastig beschutting voor de eerste regendruppels. 'Je bent net op tijd terug. Daar komt de bui.' Een windvlaag joeg rook door de tochtige hut, terwijl de druppels op het dak begonnen te kletteren.

(224) Jaak Stervelynck, Bach, cognac en rozen, De Clauwaert, 1971

Het begint te miezelen. De zomerjurken vluchten onder zonnetenten en in winkelportalen. Enkel mannen stappen door het buitje, met donkere vochtvlekken op de schouders van hun jassen. Ik til mijn gezicht naar de regen.

(225) John Green, Het grote misschien. Looking for Alaska (Aleid van Eekelen-Benders), Lemniscaat, 2010

Het kwam allemaal ineens en in een woeste stortbui, alsof God kwaad was en ons wilde wegspoelen. Dag in dag uit, overdag en 's nachts, regende het. Het regende zo hard dat ik de kamers aan de overkant van het grasveld niet kon zien, zo erg dat het meer opzwol en tegen de schommelbank klotste en het halve nepstrand verzwolg. Op de derde dag liet ik mijn paraplu maar helemaal achterwege en liep in voortdurende staat van natheid rond. En de regen maakte ons allemaal tot kluizenaar.

(226) Michail Boelgakov, De meester en Margarita (Marko Fondse en Aai Prins), G.A. van Oorschot, 1997

In de tuin joeg een windvlaag zijn ogen vol zand, als om hem de weg te versperren, als om hem te waarschuwen. Op de eerste verdieping sloeg een raam dicht met zo'n klap dat de ruiten er bijna uit sprongen. In de kruinen van de esdoorns en linden ving een alarmerend ruisen aan. Het werd donker en kil. De administrateur wreef zijn ogen uit en zag hoe laag boven Moskou een geelgebuikte onweerswolk langs de hemel kroop. In de verte begon het aanhoudend te rommelen.

(227) Egbert Aerts, De terugkeer van Werner Meyrink, Arsenaal/Soethoudt, 1985

Het was een donkere, winderige avond. Verwarrende indrukken achtervolgden me. De nauwelijks verlichte en slecht verharde weg liep tussen akkers en weiden. Op de bermen groeide struikgewas. Schimmige, naakte takken bewogen in de nukkige wind.

(228) Nikolaus Piper, Felix en het grote geld (Ingeborg Lesener), Bert Bakker, 1999

Een voorjaaronweer had hem uit zijn slaap gerukt. Buiten kletterde en klaterde de regen. Een bliksemflits wierp venijnige schaduwen tegen de muur, gevolgd door een woedende donderslag. Het was echt griezelig in de kamer. Felix huiverde. Hij liep naar het raam, trok het gordijn opzij en keek naar de wolkbreuk buiten. In het schijnsel van de straatlantaarn zag hij dat het terras beneden in een stuwmeer was veranderd. Een brede beek stroomde dwars over het gras en verdween onder aan de helling in de beukenhaag. De klok van de kerk sloeg vijf keer. Felix sprong weer in zijn bed en luisterde naar de regen.

(229) Wim Kleine, De Baron, Bruna, 1982

Het was al weer een paar dagen geleden dat de kalender het begin van de lente had aangekondigd, maar het bleef koud en guur en maartse buien striemden de stad met kille regenvlagen. De baron noemde het 'museumweer'.

(230) Frans Fransaer, M.S. Karibu, De Clauwaert, 1979

Plots kwam de wind in alle hevigheid aangieren. Het touwwerk, de staalkabels en de masten kreunden en boven het kielwater kruifde het opgezwiepte schuim in wilde windstreken. Toen schoof de dag in de avond.

(231) Max Dendermonde, Verhalen van vroeger, Skarabee, 1983

Pas veel later op de dag, toen de verlegen stilte voor het gekwetter van de vogeltjes onvermijdelijk dikker en dikker werd, is het gebeurd. De clichés over het onweer en de wapperende gordijnen tegen de nachtelijke vensters wil ik niet gebruiken.

(232) Hildebrand (Nicolaas Beets), Camera obscura, Prisma, z.j. (1839)

Als het twee dagen van de zeven hard waait, en twee andere dagen hard regent en hagelt dat het een weinig klettert, dan blijven de steelui binnen hun muren, ook zelfs gedurende de drie dagen van de week, die overblijven, waarop de zon bij tijden door de wolken breekt en allerliefst schijnt over de kwijnende natuur;

(233) Christina Meerbeke, Bieke van Antwerpen, Manteau, 1986

1538 werd ingeluid met een zware sneeuwstorm. Antwerpen, van de rest van de wereld afgesloten door ondoordringbare muren, werd witgeschilderd door dikke, dwarrelende sneeuwvlokken. Straten, pleinen en steegjes stroomden leeg want iedereen zocht beschutting tegen het natuurgeweld.

(234) Rhijnvis Feith, Julie (Ferdinand en Constantia), Het Spectrum, 1964 (1783, 1785)

De wind was intussen opgestoken, en enige kleine, witgezoomde wolken, die door een lange rij van stikdonkere opgevolgd werden, begonnen de maan voor mijn ogen te verbergen. Ik kroop op de tast naar mijn woning.

(235) Nicci Gerrard, Het weerzien (Sabine Mutsaers), Meulenhoff Boekerij, 2008

Een kille motregen spetterde tegen de ruiten en legde een fijn waas over de skyline, waardoor niets meer helemaal scherp was en de daken en bomen een vage en geheimzinnige aanblik kregen.

(236) Edgar Allan Poe, Manuscript gevonden in een fles (Hermien Manger, Adrie van Huizen, Maarten Polman), Contact, 2002

De buitensporige woede van de rukwind bleek in hoge mate de redding van het schip te zijn. Hoewel het vol water was gelopen en de masten overboord waren geslagen, rees het na een minuut moeizaam uit de zee omhoog, schommelde nog wat onder de geweldige druk van de storm en richtte zich ten slotte weer op.

(237) Jan Veulemans, Misschien morgen, De Clauwaert, 1962

Op kerstdag bleef het regenen, koud en weemoedig.

(238) Jan Wolkers, Turks fruit, Meulenhoff, 1969

Plotseling was er een enorme donderslag en de populieren in de duisternis achter in de tuin gingen zwaaien zonder dat je merkte dat er wind was. Toen kletterde ineens de regen neer. Ze dacht beslist dat het mis aan het gaan was, dat de dokter hem niet meer zou kunnen redden. Dat kwam door het onheilspellende onweer en de bliksem die steeds de tuinen helwit verlichtte zodat je een fractie van een seconde al die boompjes zag die je nog nooit eerder van je leven had gezien.

(239) Tim Parks, Bestemming (C.M.L. Kisling), De Arbeiderspers, 1999.

Toen we uit het vliegtuig stapten, viel de regen met bakken uit de lucht, en de zee striemde de rotsen achter de landingsbaan. In de afstand tussen vliegtuigtrap en bus waren we doorweekt. Ik hield mijn vrouws hand vast terwijl we de trap af liepen, voor het geval ze zou uitglijden, en hield mijn jasje boven haar hoofd terwijl we over het asfalt renden.

(240) Nasim Khaksar, Reis naar Tadzjikistan (Anja de Beer), Van Genneep, 1993

Mijn bezoek aan de ambassade is geen succes. Ik ben er een uur te vroeg. Ik lach naar de man die in de deuropening naar de hemel staat te turen. Ik zeg dat ik voor de aanvraag van een visum gekomen ben. Hij lacht vriendelijk terug en zegt dat ik nog ruim een half uur moet wachten. 'In de Nederlandse regen,' zegt hij.

(241) Filip De Pillecyn, Hans van Malmédy, Davidsfonds, 1985 (1935)

Hij had een flink stuk van de nacht doorgestapt en de sterren en de plotse wind hadden zijn vertrouwde gevoel gesterkt. Sterren en wind zijn overal, maar hier staan zij over het ven en de wind neemt zijn aanloop van heuvelrug tot heuvelrug, gedragen boven het eeuwig eenzaam bewegende water.

(242) Eleanor Catton, *Al wat schittert* (Gerda Baardman en Jan de Nijs), Ambo/Anthos, 2014

Buiten werd de gestaag striemende regen onderbroken door een windvlaag die een gordijn van water tegen de ramen op het westen blies.

(243) Adriaan van Dis, *Ik kom terug*, Augustus, 2014

Mijn moeder legde haar hand naast de hare, boerinnenhand zoekt tropenhand, maar tot een aanraking kwam het niet. De storm van een Hollandse winter werd een oosterse wind die andere sensaties aanjoeg, een zon door tere bladeren die dansende spikkels op je huid tekende, het nagloeien van een zinken dak, de smaak van schaaftijs – Saskia's eerste herinneringen.

(244) Christine Aventin, *De geverfde duivel*, Manteau, 1991

Een zacht windje ruiste door de takken van de meidoorn.

(245) Paula Hawkins, *Het meisje in de trein* (Miebeth van Horn), A.W. Bruna, 2015

Ik zit op het terras op de regen te wachten. De hemel is zwart boven mijn hoofd, zwaluwen vliegen in lussen en duiken omlaag, de lucht is dik van het vocht.

(246) Jeroen Brouwers, *Het hout*, Atlas Contact, 2014

Op het strand, ik ben zeventien. Stormwind uit zee slaat schuim tegen me aan. Met schokkend bewegende kleren sta ik scheef in het stuifzand, mijn versnipperde stemmetje schreeuwt tegen de elementen. Armen gespreid voor een omhelzing leun ik voorover, me schragend tegen de wind als tegen een lichaam. Van een wilde vrouw. De wilde wind grijpt in mijn broek. Zo kan ik blijven staan tot de stormmuur me plotse-ling niet meer tegenhoudt en ik mijn evenwicht verlies en val, door mijn knieën stuikend in het schurende zand.

(247) Pierre Mertens, *Tulpen in november*, Dedalus, 1991

Het is hier rustiger dan ooit tevoren. Overal staan de bloemen nog op de graven. Veel potten zijn omgewaaid door de storm van vorige week.

(248) Preston & Child, *Wit vuur* (Marjolein van Velzen), Luitingh-Sijthoff, 2014

Opnieuw pakte ze zich warm in en begaf ze zich de sneeuwstorm in. Het was bemoeidigend om te zien dat behalve de sneeuwploegen niemand op pad was – de straten lagen er verlaten bij. Een deel van de kerstversieringen, groene guirlandes en linten, was losgewaaid en bungelde klapperend en fladderend aan de lantaarnpalen en span-
doeken. Complete lichtstroken waren losgeraakt en hingen verloren te sputteren.

(249) Arnaldur Indrodason, Onderstroom (Adriaan Faber), Querido, 2010

Het was rustig in de bakkerswinkel waar Aslaug werkte. Bij de deur hing een bel die een onaangenaam gerinkel liet horen toen Elinborg er naar binnen ging. De noordenwind was nog verder aangetrokken en joeg Elinborg nu bijna met zweepslagen de winkel in. De behaaglijke geuren van versgebakken brood en taarten drongen haar neus en mond binnen.

(250) Paul De Vree, Buiten de oevers, Monas/De Galge, 1969

Het verval moest deze kant van de stad, gelegen tussen het Centraal- en het Damstation, al lang hebben aangevreten. Ik word er plotseling aandachtig voor, wanneer tijdens de eerste herfstregens de nochtans gelakte gangen van de school niet glimmen van de verf maar van het nat (...) Van de grauwe zijmuur van een barlelijke bloem-molen lekt de regen over het dak der gaanderij die ertegen aanleunt.

(251) Jean-Luc Outers, Keurslijf, Dedalus, 1993

Buiten schuurt de wind, opgejaagd door de naburige zee, door de straten.

(252) Arthur Japin, Een schitterend gebrek, De Arbeiderspers, 2003

Toen steigerden de paarden, die vastgebonden stonden, alsof ze het onheil aanvoelden, en een tel later rukte de wind opnieuw aan takken en aan daken. Mijn jurk bolde als een zeil. Ik werd erdoor onderuitgehaald en enkele meters over het erf meege-sleurd.

(253) Laurent Binet, HhhH – Himmlers hersens heten Heydrich (Liesbeth van Nes), Meulenhoff, 2010

Maar buiten zijn de wolken in het dal zwaarder geworden en als hij niet voortmaakt, kan zijn vliegtuig niet opstijgen. Men brengt hem naar het exercitieveld, waar hem de eer toevallt de troepen te inspecteren. (...) Heydrich stort zich in het vliegtuig dat met draaiende motoren aan het eind van de startbaan op hem wacht. Net voor het onweer losbarst, stijgt het op. In de kletterende regen zetten de troepen van de vier Einsatzgruppen zich onmiddellijk in beweging.

(254) Juul Filliaert, De laatste Vlaamsche IJslandvaarders, Lannoo, 1944

We zeilden alzo voorbij Aberdeen, en toen kwam de storm, gelijk dat 't alle jaren 't zelfde is in dat slecht Gat. Wind en regen en sneeuw en ijs een dag of vier. Als we de 'malle mokken' (meeuwen) rond zien vliegen, dan naderen we Faeroë. (...) Bij momenten staat de zee bergen hoogte; 't kan daar rond Faeroë zóó bulderen, gruwelijk en sneeuwen om blind te worden.

(255) Myriam Ceriez, Gebelgd in Amsterdam, Manteau, 1982

Vlamingen zijn doemdenkers en zeurkousen. Zelfs in een schitterende blauwe lucht gaan ze speuren naar donkere regenwolken. (Citaat achterplat).

(256) Geert Mak, Reizen zonder John. Op zoek naar Amerika, Atlas Contact, 2012.

Steinbeck ziet vanuit zijn huis de orkaan erop los hameren 'als een vuist'. De hele top van een eik kraakt naar beneden. Bij de volgende vlaag gaat een van de ramen in stukken. Boten slaan van hun touwen, rammen elkaar. Dan ziet hij hoe zijn geliefde motorscheepje, de Fayre Eleyne, door twee van die losgeslagen boten wordt klemgezet en 'vechtend en protesterend' tegen een naburige steiger wordt gedrukt. Eerder had Steinbeck wel eens geschreven dat stormen en andere extreme weersomstandigheden een zwakgebod zijn om een boek mee te beginnen, maar nu trekt hij zich daar niets van aan. Met smaak beschrijft hij hoe hij, ondanks de smeebeden van Elaine, naar buiten gaat en op de ondergelopen steiger springt om zijn 'jammerende' boot te redden.

(257) Michelle Schuller, Wilde nacht (Maria Noordman), De Geus, 1995

De wind schudde nu de bomen in hun geheel met luid gekreun heen en weer, de bijna zwarte lucht leek dicht tegen de grond aan te drukken (...) Er flitste een bliksem tussen de takken door, ver weg rommelde de donder en een paar kinderen zetten het op een huilen.

(258) Herman Teirlinck, Zelfportret of het galgemaal, Manteau, 1975 (1955)

Het onweer dat midden in de nacht uitbreekt, is zo geweldig, dat ge uit een zware slaap hardhandig wordt opgepord. Van verre rolt onophoudend de donder aan en het dunkt u dat de aarde in haar diepten daverd. De ganse kamer danst van de weerlicht. (...) De bliksem zit met stalen flitsen onafgebroken op het groot vensterraam. Ge schuift het gordijn omzichtig open, en ge zijt nu de kleine jongen van vroeger die zo gaarne in de storm stond, met zijn voorhoofd tegen de ruiten.

(259) Marcel van Maele, Scherpschuttersfeest, Manteau, 1968

De wind spant de bomen aan. De takken richten zich in de stilte vóór de schreeuw.

(260) Georges Adé, Uit het schrijfboek van een japneus, Manteau, 1988

Duizelingwekkend ver mompelt onweergestommel de nachtstad open.

(261) Herman Koch, Geachte heer M., Ambo-Anthos, 2014

Toen ze zich de volgende middag met hun tassen en plunjezakken bij de bushalte verzamelden, begon het zachtjes te regenen. Eerst alleen nog motregen, maar een paar minuten later zagen ze de regen met hele gordijnen tegelijk aan komen waaien over de weilanden uit de richting van Retranchement.

(262) Rudi Rotthier, Coupe banale, Kritak/Meulenhoff, 1990

Hij liep door de Koningsstraat, nam even de tijd om door het kalend park te kuieren, langs verdwaalde joggers. Wie woonde hier op elf november?

(263) Jan Walravens, Jan Biorix, De Galge, 1965

Zij zijn berucht in Holland, de toneelcritici. Hun oordeel snijdt er als de noorderwind en heeft reeds heelwat plat gekregen.

(264) Nicci French, Dinsdag is voorbij (Irving Pardoën), Ambo/Anthos, 2012

De sneeuw ging weer over in regen. Het regende de rest van de dag zo hevig dat het water door de straatgoten gutste en in de parken plassen vormde die steeds groter werden en zich aaneensloten. De riolen stroomden over. Auto's wierpen fonkelende fontein van vuil water op. In afvoerputjes borrelde water omhoog. Op straat renden de mensen onder paraplu's die nauwelijks beschutting boden van de ene winkel naar de andere. Alles werd doornat. In de koude slagregens kon je nog maar nauwelijks het einde van de straat en de toppen van de bomen onderscheiden. Het bruine water van de Theems steeg. De hele avond en nacht bleef het hoven. In de huizen en de appartementen lagen de mensen, alleen of met z'n tweeën, in bed te luisteren hoe de plensregen tegen hun ramen sloeg. De wind gierde door de bomen, en in de nachtelijke regenvlagen kletterden vuilnisbakdeksels over straat.

(265) Charles Lewinsky, Terugkeer ongewenst (Elly Schippers), Signatuur, 2012

Plotseling was er alleen nog de weg, links en rechts omzoomd met heggen, een grindweg vol kuilen en plassen. En ik was alleen op die weg, helemaal alleen. Papa was achter een bocht verdwenen. Er was niets meer van hem te zien. Ik begon te rennen, hijgend en huilend, mijn voet bleef ergens achter haken, ik viel en krabbelde weer overeind, ik rende verder, met mijn betraande en besnotte gezicht in de wind.

(266) René Gysen, Processie All Stars, Nijgh & Van Ditmar, 1964

Terwijl ik aan het raam van het café de la Paix zit te kijken (de regen slaat sterretjes en stippellijnen op de vensterruit) ... Buiten haasten donkere gestalten zich tussen aandringende auto's naar het trottoir, in een lichtschijnsel, (...) November en het hete water van mijn filter druppelt langzaam in het glas.

(267) Herwig Waterschoot, De nacht van de stier, Manteau, 1982

Mijn studentenkot ligt in de Naamse straat, vlakbij het rectoraat, in een buurt die regelmatig geteisterd wordt door studentenrellen waar ik niets van begrijp. De eerste weken regent het de hele tijd, zodat alles vochtig en klam wordt.

(268) Camilla Läckberg, Vuurtorenwachter (Elina van der Heijden & Wiveca Jongeneel), Ambo/Anthos, 2011

Ze huiverde en sloeg haar armen om zich heen. Hoewel het buiten eigenlijk niet koud was, leek het alsof de wind die nu over het eiland gierde dwars door de muren van het huis, haar dikke kleren en haar huid ging en haar botten binnendrong.

(269) Mireille Cottenjé, Muren doorbreken, Nijgh & Van Ditmar, 1980

Het regent pijpestelen. Ben er blij om. Anders zouden de kinderen mijn oren van mijn hoofd zeuren om naar Friesland te vertrekken (de auto is al geladen). Ik hoop dat het de hele dag blijft regenen, stortregenen.

(270) Fred Germonprez, *Iseland, Iseland ...*, De Clauwaert, 1950

15 maart 1890

“ Wind: Noord-West. Snelheid: zeven knopen. 't Klein Gat bereikt. De wind 'loopt hoger'. Schip helt bij ogenblikken naar bakboord. Roer laag aan. Stormweer. Zwaar wiegende zee. Barometer daalt. Alles wel aan boord.”

Uit het scheepsjournaal van Kapitein Legrand, bevelvoerend over de 'Islandaise'.

(271) Håkan Jaensson & Arne Norlin, *De bloedzuigers* (Jan Bogaerts), Bruna, 1981

Bergsvik een vrijdag tegen eind augustus, een avond waar de mensen 's winters in de kou en de modderige sneeuwboel van dromen: donker, warm en geurig. De zwoele wind uit de baai gleed ritselend door het gebladerte van de esdoorns, schudde een paar appels in de villatuinen uit de bomen en streelde de weinige mensen die uit waren.

(272) Roger Pieters, *Wij, heksen*, Davidsfonds, 1980

“Er zullen altijd heksen zijn,” zeg ik. Wie, in de zaal of achter de tafel, begrijpt mij? Maar dat hoeft ook niet, woorden zijn bladeren die in de wind vliegen. Daar waar ze neervallen, kent niemand nog hun herkomst.

(273) Marcel Möring, *Dis, De Bezige Bij*, 2008

Toen de bosrand brak stond hij tussen de bomen en keek naar het grauwe water van de grote vijver. De donkere lucht joeg. Wolken scheurden en rafelden boven de zwarte muur van het bos aan de andere kant, regen zweepde het asfalt van de boslaan.

(274) Nic van Bruggen, *Buitenspel wuift de grensrechter*, Beckers, 1977

Het regende zoals het alleen in Londen regenen kan, bij heldere hemel terwijl de zon ergens laag tegen het landschap hing.

(275) Lieven David, *New Wave*, Kritak, 1985

Andersen wandelde de helft van de weg alleen terug, de handen diep in de zakken en het hoofd een beetje gebogen voor de wind.

(276) Johnny van Doorn, *Mijn kleine hersentjes*, De Bezige Bij, 1984

Het was een gure novemberavond. De wind gierde om het huis. De regen striemde tegen de ruiten. Binnen was het behaaglijk warm. Uit de keuken kwam de geur van doorbakken kaantjes.

(277) Philippe Claudel, *Zonder mij* (Manik Sarkar), De Bezige Bij, 2012

'Ik stond buiten in een wereld vol buien en plassen. Ik kon de hemel bijna niet meer zien. Getoeter vermengde zich met de damp van uitlaatgassen. Mijn haren en voeten waren nu al doorweekt.'

(278) Marnix Gijsen, *De vleespotten van Egypte*, Nijgh & Van Ditmar, 1952

... begon ik in de regen te zingen. De wind was nu weer opgestoken en duwde ons zonder geweld tegen de borst, een luwe adem.

(279) Marcel Wauters, *Als de nachtegaal toeslaat*, Monas/De Galge, 1969

... door de plassende regen lopen, slechts over één hoed beschikken maar twee hoofden hebben, een machine ontmoeten die onder een brede regenscherm schuilt, er ook onder verdwijnen, ...

(280) Renée van Hekken, *Leven op het lemmet*, Manteau, 1981

Het begon zachtjes te regenen toen de witte Jaguar type E de brede oprijlaan naar het hotel opreed. Oude bomen en een streep herfstig zonlicht.

(281) Diane Setterfield, *Het dertiende verhaal* (M. Van Gelder), Mouria, 2009

'Ik vertrok op een gewone winterse dag en de trein reed kilometers lang onder een wazig witte lucht. Toen ik overstapte stapelden de wolken zich op. Ze werden dichter en donkerder, steeds gezwollener naarmate ik noordelijker kwam. Ik verwachtte elk moment de eerste druppels op de ruit te horen roffelen.'

(282) Karel Jonckheere, *Noem mij Timothy*, uit *Drinken tot we zinken* (samenstelling Fernand Auwera), Standaard, 1980

Het is zeer rustig op Denvers vlieghaven. (...) Ook geen gezellige tapkast. Het is geen dorstig weer, de lucht ziet grijs, bijna sneeuwlucht boven een stuk Vlaanderen, maar niet zo winterstoer.

(283) Paul Koeck, *De zoete smaak van goudlikeur*, uit *Drinken tot we zinken* (samenstelling Fernand Auwera), Standaard, 1980

Zijn ouders hadden hem een sparrenbos van meer dan een hectare nagelaten. In de zomer bracht hij er graag een zaterdag of een zondag door. Als het goed weer was, niet te heet of niet te koud of niet regenachtig, niet vaak dus.

(284) Nora Roberts, *Thuishaven* (Mariëlla Snel), Meulenhoff Boekerij, 1998

De vochtige, bijtende wind verkleumde je tot op het bot. Sneeuw van een sneeuwstorm eerder in de week lag in onregelmatige hoopjes langs de weg. De lucht was bitterblauw. Streng ogende bomen met kale, zwarte takken stonden in het door de winter gebruikte gras en schudden hun ledematen als vuisten tegen de kou. Zo was maart in Maine.

(285) Herman de Coninck, Lachen tot je zwart ziet, De Clauwaert, 1968

En er was een overvloed van gras dat over heuveltjes rende, en achterover lag te kreunen onder de wind.

(286) Christophe Vekeman, Gezichtsbedrog, uit Wees maar niet bang, De Arbeiderspers, 2002

Het regende hard, zodat wij met onze jasjes over 't hoofd getrokken als twee dronken monniken over straat holden. Eenmaal onder dak, bleven wij even zitten uitblazen. Jezus, wat een weer, ja.

(287) Anne Hébert, De zeezotten (A.L.S. Frans o.l.v. Pauline Sarkar), Thoth, 1988

In dit hele verhaal speelt de wind een grote rol, de aanwezigheid van de wind, zijn striemende stem in onze oren, zijn ziltige adem op onze lippen. Er is in dit land geen gebaar van man of vrouw dat niet wordt begeleid door de wind. Haren, jurken, hemden, broeken klapperen in de wind om de naakte lichamen. De zeewind dringt door onze kleren heen, ontbloot onze borst, die met een laagje zout is bedekt. Hij blaast dwars door onze poreuze ziel. Het heeft hier altijd te hard gewaaid en wat gebeurd is, was slechts mogelijk door de wind, de wind die je in een roes brengt en gek maakt.

(288) Geertrui Daem, Boniface, Dedalus, 1992

Enkele weken later regende het dat het goot. Het was bijna kerstvakantie. Zuster Boniface had als altijd de bel geluid en stond bij de open schoolpoort, zonder paraplu in de gutsende regen. Wij haastten ons naar buiten. Ineens rukte ze zich de kap van het hoofd en krijste als een dier in nood: 't Is de zondvloed! 't Is de zondvloed! Kinders, 't is God die ons straft!'

(289) Luc De Vos, De rest is geschiedenis, Atlas, 2004

Mijn land ligt verzopen maar ik reis met de trein naar het zuiden. Naar de hoge bergen waar de wind de doem van waarheid en werkelijkheid wegjaagt. Ik ben op weg naar Lourdes.

(290) Tatiana de Rosnay, Haar naam was Sarah (Monique Eggermont & Kitti Pouwels), Artemis & Co, 2007

Ze staarde uit het raam en dacht aan Parijs dat elke minuut dichterbij kwam en haar dichterbij Michel bracht. Ze zag hoe de laaghangende grijze wolken zich samenpakten, de eerste dikke regendruppels tegen het glas spetterden en omlaag dropen, geplet door de wind.

(291) Ingrid Vander Veken, Papavers, Manteau, 1997

Dan sta ik buiten. Waar regen en wind zijn. Waar fietsen en auto's en trams rijden.

(292) SJ Watson, Voor ik ga slapen (Caecile de Hoog), Ambo/Anthos, 2011

We bevinden ons op de snelweg en rijden de stad uit. Het is gaan regenen; grote druppels slaan tegen de voorruit, houden heel even hun vorm en glijden dan snel langs het glas naar beneden. In de verte verdwijnt de ondergaande zon achter de wolken en het beton en glas om ons heen wordt in een zachte oranje gloed gedompeld. Het is schitterend maar ook verschrikkelijk.

(293) John Vermeulen, Tussen God en de zee, Kramat, 2004

Huilend en krijsend als een legioen verdoemde zielen, kwam de storm eraan, bergen van kokend, kolkend en ziedend water voor zich uit jagend.

(294) Johan Vandenbroucke, Verzonnen vrouwen, De Arbeiderspers, 1998

Ik vertelde over bejaarde minnaars die elkaar dagelijks beslapen, over het geluk van regen op het dak die niet blijft duren, over de prinses van Karachi, de prinses die maar niet kwam.

(295) Luc Vandromme, Het oog van Maria Concepción, De Geus, 2002

De vanillestokjes rijpten van groen naar bruin en geurden aanvankelijk zalig zoet. Toen deed de tijd zijn verwoestende werk. Op de hete vochtige wind van het regenseizoen dreven miljarden insecten mee in de richting van de bedwelmende toverstokjes. Wat niet in de minuscule maagjes verdween, verschrompelde of verrotte tijdens de natte najaarsstormen.

(296) Yann Queffélec, Moeras (Ernst van Altena), Kritak Leuven-Goossens BV Rijswijk, 1993

'Gerold in zijn donsdek ging hij naar buiten. De wind blies, het licht was grijs. Een stormachtige hemel haastte zich naar het oosten, scherend over het donkere heideveld van de Veenmossen, met aan de horizon afwisselend schuinvallende regenbuien en gerafelde strepen dageraad.'

(297) Paul Vanderschaeghe, De soldaat zonder schoenen, Den Gulden Engel/De Clauwaert, 1988

... en hij hoorde de stem van de man weer en de lokkende tortels in de kelen en het suizen van de wind; hij rook het gras en de aarde en de warmte in de aarde (en grootmoeder nu in de aarde en grootvader, al enige tijd onder de regen; ...

(298) Paul Verhaeghen, Lichtenberg, Meulenhoff/Manteau, 1996

En dus sprong Eucalypta in het holst van de lentenacht (de lucht vol feromonen, de wind in stijve bries noordwest) op haar bezem. Ze liet zich meewaaien tot aan Paulus' stulp, vastbesloten daar niet vandaan te gaan tot de wind zuidoost zou staan, hetgeen De Bilt slechts voor de komende week verwachtte.

(299) Sándor Márai, Gloed (Mari Alföldy), Wereldbibliotheek, 2000

Op dat ogenblik scheurt een windvlaag de ramen open. De zijden gordijnen beginnen te wapperen, de zware kristallen kroonluchter komt ook in beweging, als op een groot schip, wanneer de storm losbarst. De hemel wordt even verlicht, een zwavelgele flits doorklieft de nacht, zoals een gouden zwaard het lichaam van het slachtoffer splijt. De storm raast nu door de kamer en dooft enkele schuchter flakkerende kaarsvlammen; dan wordt het plotseling donker.

(300) Gaston Van Camp, Livia van Rome, Davidsfonds, 1972

Gelukkig trok een nieuwe bliksem een hoekige krabbel over de wolken, zodat Zepoer zijn verwensingen moest onderbreken om een schrille fluittoon uit te brengen. (...) Tot overmaat van ramp begon het te stortregenen. In een handomdraai spande de regen een grijs gordijn over de zee.

(301) Carol Drinkwater, De olijventijd (Cherie van Gelder), The House of Books, 2003

De regen klettert als geweervuur neer op de ijzeren golfplaten van het dak als we de keet van de douane binnenkomen.

(302) Emiel Van Hemeldonck, Het spookschip, Altiora, 1967

Hij was alleen op het dek. In het melkwitte licht van de klimmende maan kon hij de zwarte scheepsmasten zien, de bolle zwelling van de gespannen zeilen, en nu en dan de kammen van de uitkruivelende baren. Hij hoorde het zachte fluiten van de nachtwind in het touwwerk. Het klonk bijna als het gedempte zoemen van een hommel.

(303) Koenraad Goudeseune, Vuile was, Atlas, 1993

We reden door de vlakke, obsceen geploegde akkers van De Moeren, langs pijlrechte kanaaltjes, tussen woedende populieren.

(304) Willem Frederik Hermans, Au pair, De Bezige Bij, 1989

‘Kan ik Edouard spreken? Ik ben Pauline.’

‘Pauline? Aha, je spreekt met Eliane. Hoe gaat het jou? Heb je geen behoefte aan een regenhoed?’

Een regenhoed? Eliane? O, dat was dat mens met die zelf uitgevonden hoed, waarvan de rand eruitzag als een paraplu.

‘t Is ontzettend smerig weer. Zonder zo’n hoed van mij word je kletsnat.’

(305) Annie Vijt, De grammatica van de glimlach, in Vroeger kwamen hier nooit kleine meisjes, Dedalus, 1990

a. Er zat geen briefje onder je ruitewisser: ik schreef er geen of de wind is ermee aan de haal gegaan. (disjunct zinsverband)

b. Er zat geen briefje achter je ruitewisser: ik schreef er geen en de wind is ermee aan de haal gegaan. (conjunct zinsverband)

(306) Julia Alvarez, In de tijd van de vlinders (Lon Falger), Luitingh-Sijthoff, 1994

Het regent de hele ochtend, de druppels slaan tegen de luiken en dempen de geluiden in huis. Ik blijf in bed, ik heb geen zin om op te staan en de troosteloze dag het hoofd te bieden.

(307) Dimitri Verhulst, Het evangelie volgens Vlaanderen, in Dinsdagland, Contact, 2004

De Ronde is begonnen aan een rit tegen de tijd. Laat het maar hard gaan regenen. Laat de lelijkheid worden kapotgeregend en worden weggespoeld in de greppel waarin de demarrerende renner een kortstondige bevrijding van de kasseien zoekt.

(308) Pjeroo Roobjee, Pralina's pracht, Nioba, 1988

De motregen veranderde in grotere druppels. Heftiger herbegon de veldslag van donder en neerslag. Mad(ame) Aimée nipte aan haar met regendruppels aangelengde anisette, die in het café wit en kil was geweest, licht verteerbaar, en nu als een braakmiddel naar haar maag zonk.

(309) Kader Abdolah, De reis van de lege flessen, De Geus, 1997

Uiteindelijk begon een warme wind te waaien. De jonge blaadjes van de pruimenboom begonnen onder de sneeuw te bewegen aan de takken. (...) Zij kwam met in haar hand een kaars waarvan het vlammetje met de voorjaarswind meehuppelde.

(310) Stefan Brijs, Arend, Atlas, 2000

Er viel een pijnlijke stilte tussen hen beiden, terwijl rondom hen het gejoel van de op hun ouders losgelaten kleuters een hoogtepunt bereikte. Een kille bries woei over de speelplaats. Terwijl Hans de tas steviger tegen zich aandrukte, dook Arend dieper in de kraag van zijn jas.

(311) Stefan Hertmans, Harder dan sneeuw, Meulenhoff, 2004

Een regenboog tekende zich af, van bij de grijze havenloodsen tot boven de felgeel beschenen hoge flatgebouwen aan de andere kant, die zich spookachtig aftekenden tegen de zwarte wolken. (...) Waaiers van doorstraald water joegen over gazons en pleinen. In geen tijd was de lucht schoongeveegd; een volmaakte late herfstdag leek aan te breken.

(312) Edna O'Brien, Ik heb je nauwelijks gekend, Johnny (Frédérique van der Velde), Agathon, 1978

Dus opende ik in die kamer in de bergen mijn raam, met de regen buiten, of als het niet regende met de motregen buiten, en keek naar de bladeren die als het ware mijn kant uit waaiden, boog me uit het raam, rook de regen, hoorde de goot overlopen, hoorde het tiktak op de bladeren en af en toe de wind die luider en gebiedender was.

(313) August Vermeylen, De wandelende Jood, C.A.J. Van Dishoeck, 1906

Want het was waarachtig aan 't dooien gegaan: de scherpe winter smolt uiteen, een griezige vochtigheid doordrong het hart en overal sijpsapte 't gedruppel in het duister, terwijl een nieuw geweld, daarboven door de bomen hollend, bruiste als een springvloed, en de oude reuzen kreunden onder den golfslag van de losbrekende lucht. Den levenden wind! Ahasverus snoof hem op (...)

(314) Frank Adam, Waterman, De Geus, 1993

(...) de maan schoof achter de wolken, de wolken schoven in elkaar en mengden de kleur van de nacht, ergens diep in het universum kraste een uil, de kilte viel op zijn zweet, en rillend voelde hij zijn hele lichaam, de wind begon te waaien, gras ruiste in zijn hoofd (...)

(315) Oek de Jong, Opwaaiende zomerjurken, Meulenhoff, 1979

Een vlagerige wind stuwde nu de wolken langs de hemel en striemde het gras van de weilanden. Geluiden waren niet langer nauwkeurig van elkaar te onderscheiden.

(316) Hermine Heijermans, Paren in onvrede, Tiebosch, 1977

In het portiek doe ik mijn parapluie dicht en sla de regendruppels de ruimte in vanaf mijn capuchon.

(317) Marianne Fredriksson, Inge en Mira. Een vriendschap tussen twee vrouwen (Janny Middelbeek – Oortgiesen), De Geus, 1999

Nu sloegen heftige rukwinden tegen de deuren en ramen. De wind gierde om de nok van het huis, was opeens verdwenen en liet een beangstigende stilte achter, waarna hij opnieuw met volle kracht toesloeg. De bladeren van de grote bomen op het stuk gemeentegrond woeien in enorme wolken op, dikke takken werden afgerukt en kwamen in razende vaart op Inges tuin af, waar ze de bloemperken vernielden.

(318) Dirk Verbruggen, De liefdeseter, De Geus, 1993

Ik staarde een tijdje naar de regen. Het regende zo hard dat er plassen op het gras kwamen. De grond zwolg het water naar binnen, verslikte zich en spuwde het weer uit.

(319) Annelies Verbeke, Dertig dagen, De Geus, 2015

Het regent op zondag. Vroeg in de ochtend gooit de wind harde druppels tegen de ramen, de salvo's houden aan tot Alphonse zijn hoofd van het kussen optilt.

(320) Bob Mendes, Link, Meulenhoff/Manteau, 1994

Toen Neels van het parkeerterrein van Foodpack wegreed, werd vanuit het westen een zwaar, laaghangend wolkendek aangevoerd. Twee meteorologen probeerden op de autoradio verwoed uit te maken of dit front in botsing zou komen met een warme luchtstroom uit het Middellandse-Zeegebied.

(321) Paul Mennes, Tox, Nijgh & Van Ditmar/Dedalus, 1994

Het is zondag nu, (...) de dag waarop ongelukkige doktersvrouwen alle slaappillen uit de zilveren art deco-doosjes op hun nachtkastje in één keer slikken om ze door te spoelen met te zoete sherry en dan zacht neuriënd kijken naar de regen die in dikke druppels van sparrebomen valt.

(322) Koen Peeters, *Het is niet ernstig, mon amour*, Meulenhoff, 1996

De lucht stortte neer als een waterval, en wij stonden daaronder betrappt, druipnat en groots.

(323) Elvis Peeters, *De ontelbaren*, Podium/Van Halewyck, 2005

Waar hij vandaan kwam was duidelijk, uit het oosten, waar het land ligt: een droge wind die de huid deed krimpen. Onderweg moest hij regenwolken mee hebben gerukt, aangevoerd uit het noorden, want de regen die plots viel was koud bij de temperatuur die in de lucht hing, zodat de huid nog verder kromp.

(324) Tom Naegels, *Walvis*, Nijgh & Van Ditmar, 2002

Dana Vanderveldt zag een wolk dondervliegjes boven het fietspad zweven en begon harder te trappen, tot ze de zwerm met gesloten ogen doorkliefde en de diertjes op haar voorhoofd, neus en wangen te pletter voelde vliegen. Enkele meters verder remde ze en keek achter zich. De insecten hadden hun gewarrel hervat.

(325) Joris Note, *Het uur van ongehoorzaamheid*, De Bezige Bij, 1995

We leven hier in het landeke van belofte. We genoten van een gematigd zeeklimaat, zelden sloegen de bevolkingsgroepen elkaars hersens in, alle dagen zonder fout hadden we te eten en drinken. We mochten content zijn.

(326) Amélie Nothomb, *Filippica's* (vertaling Marijke Arijs), Manteau/Goossens, 1995

Thuis maakten we een hele ketel soep klaar. Ik keek naar die pruttelende zondvloed onder in de kookpot, die de stukken prei en selderie naar de oppervlakte stuwde: het leek wel een storm op zee, waarin algen en plankton dansten.

(327) Philip Vandenberghe, *Casimir, Dedalus*, 1991

De mannen, die elk in hun leven mensen hadden weten vergaan op zee, speelden nu de heroïek die de stoetenbouwer hen had opgelegd: weer en wind trotseren – in de zon, op de dijk. De muziek van een matrozenfanfare waaide waar ze thuis hoorde: in de zee, in het grote, wemelende decor dat in de verte achter de stoet was neergelegd.

(328) Staf Schoeters, *De draak achterna*, Bruna, 1984

Het regende dikke, spaarzame druppels die uiteenspatten tegen de voorruit en omlaag ritsten langs zwartberande aflopen. (...) Bij het uitstappen viel een druppel onaangenaam tussen zijn jaskraag en nekvel.

(329) Mark Eyskens, Brief aan de Ambrunetiërs, De Nederlandsche Boekhandel, 1978

De wolken hebben zich ter uitvaart gerijd van de stervende dag van vandaag. Achter de einder verwacht je het oplaaiend dwaallicht van de toekomst, dat slechts tot morgen wacht om het strand hic et nunc te beschijnen. De branding breekt op de klippen en je ziet overal zich verbrijzelende wrakstukken van een beschaving.

(330) Cor Ria Leeman, Mich, Lannoo, 1983

Wis is wispelturig. Net een hondje in de regen; ze loopt voor het bord heen en weer met de resultaten van het proefwerk in haar handen. 'Beneden peil,' zegt ze. (...) Ik hoor het in Keulen donderen.

(331) Julien van Remoortere, De treinkaping, Lannoo, 1978

Kille regen striemde in mijn gezicht. Ik hapte naar de druppels. Ik wandelde vijf passen naar links, tot het koord bijna strak om mijn hals stond, dan weer vijf passen naar rechts. En ik dronk de grijze novemberwereld in met mijn ogen.

(332) Georges Rodenbach, Brugge-de-dode (vertaling Marjolijn Jacobs en Jolijn Tevel), P.N. Van Kampen & Zoon/Standaard, 1978 (1892)

En de lucht was grijs. Het was zo'n onbestemde meidag waarop ondanks de wolken, er toch een zweem van vrolijkheid in de lucht hangt.

(333) Lode Baekelmans, Zachtmoedigen, uit Uit grauwe nevels, P.N. Van Kampen & Zoon/Standaard, 1978 (1899)

Ze stapten uit de trein. Nog steeds viel de regen, dwarrelend neerstuivend.

(334) Gustaaf Vermeersch, Klosjes, klosjes, uit Zielelasten, P.N. Van Kampen & Zoon/Standaard, 1978 (1906)

Ze lag misschien dood, 't ware zo best, ze zou 't niet lang uithouden met dat knagend gedacht dat haar Poezemie misschien verhongerend langs de straat liep en ze droomde haar liever langs de vesten liggend met haar pikkels in de wind.

(335) John Flanders, Het zwarte plein (Vlaams Filmpje nr. 468, 1962), bewerkt als De straat der zeven duivels (Vlaams Filmpje nr. 1000) door Jos Boven, Averbode, 1972

De regenmaker en hij die sneeuw en mist over Londen jaagt, wonen vast en zeker in een van die vunzige hokken. Maar waar? (...) Hoog, donker als de nacht is het, met een puntgevel waarvan de weerhaan niet meer draaien kan, zelfs niet bij de felste noordenwind.

(336) Joris Tulkens, Haastig oponthoud, Manteau, 1989

Tussen twee appartementsblokken door worstelde hij zich in de straat omhoog. De tunnel tussen de gebouwen versterkte de meiluwte tot een stevige bries. Op de dijk

ging hij achter een hoek uit de wind staan en leunde met gesloten ogen tegen een marmeren muur tot zijn ademhaling weer het normale ritme had gevonden.

(337) Jozef Vantorre, *De kavijaks*, Standaard, 1973

Op deze zolder stonden dertien nog bruikbare pispotten. Het was een eigenaardig verschijnsel dat er regelmatig pispotten op het stort kwamen. Die pispotten hadden bij metje dezelfde taak te vervullen als bij ons: ze dienen voor de regen, dan kon je goed horen waar zo een pot stond.

(338) Ingrid Verhelst, *Hongerwebben*, Prometheus, 1996

Het weer was omgeslagen. Wodkaregen en geflambeerde wind. De muren voelden aan als mos. De stoeptegels speelden haasje-over. Zijn auto, witgewassen en gekrompen, dobberde rond in een vuilgele plas. Mick werd zeeziek.

(339) Paul Verhuyck, *De doodbieren*, De Arbeiderspers, 1991

Blasius deed de mensen hier ook denken aan het blazen van de wind en was daarom de schutpatroon geworden tegen de winterstormen – de heilige als opvolger van de goden. ‘Blasius blaast de haan van de kippen!’ zei men dan. Voor hem bakte men het keiharde Blasiusbrood dat men nog steeds knapenschenkel noemde, hoewel men al lang niet meer wist waarom: het heidens offer van scheenbeen aan de stormdemonen, die jaarlijks het merg uit twaalf jongensbotten eisten, was al lang vergeten.

(340) Luc Vancampenhout, *Met ons gaat alles goed*, Standaard, 1986

Op de eerste zondag van februari, een ochtend met slordig licht en natte geluiden, werden de Alfa en de Volvo gestart voor de verre tocht naar de Westhoek.

(341) Fernand Auwera, *Memoires van een afwezige*, Houtekiet, 1992

Regenen. Noem je dat regenen? Ik heb in de tropen gewoond, ik, en daar kan het regenen. Dagen en weken aan een stuk, alles damp, niets blijft er droog, je ademt water, je blijft zweten. En weet je waar ze mogen klagen over het slecht weer? In Bangladesh. Stormen, tyfonen, overstromingen. Die mensen mogen klagen.

(342) Fernand Bonneure, *Duits winterverhaal*, uit *De kardinaal komt niet*, Davidsfonds, 1965

Het is dag. Door het raam zien wij een paar meter grijze hemel met jagende wolken en wanneer wij op het tafeltje gaan staan ook lege winterbomen en een van de hoge torens van de stad, een kerk waar nu de bloemen en de kaarsen al klaar staan voor de kerstnacht.

(343) Rita Demeester, *Krappe herinnering*, uit *Stampvoeten in het donker*, Meulenhoff/Kritak, 1989

We zitten buiten, het is al vierentwintig oktober, en eten kersentaart. Maria heeft de tuin-stoelen die al voor overwinteren naar de kelder waren gebracht weer boven gehaald. Tussen de halfkaal gewaaide bomen zijn het rekwisieten in het verkeerde decor.

(344) Frans de Bruyn, Zure zondag, uit Elke vrijdag vis, Manteau, 1963

Ik heb hem nooit weergezien, behalve die ene keer toen men hem een halve dag losliet om de begrafenis van zijn vader bij te wonen. Het regende ongenadig.

(345) Gilbert Grauw, Het einde van de zomer, uit De papegaaieschommel, Kritak, 1987

Gregor zag de eerste bliksemschicht boven de bomen nog voor hij de donder had gehoord. Meteen kletterde de regen met volle kracht op de voorruit neer; het lawaai was oorverdovend. 'Wel, deze zomer hebben we weer gehad,' zei de opzichter en hij mikte zijn sigarestompje door het raampje.

(346) André Janssens, Sarah Sternbach, uit Een vlucht voor één dag, Hadewych, 1987

Nemen we de tram? vroeg ik even later bij het buitengaan, het regent een beetje. Neen, zei ze, ik ben nog altijd wat bang van plaatsen waar mensen zo dicht op elkaar gepakt staan.

(347) Nicole Boumaâza, Om de lieve vrede (De prijs van een huwelijk), Davidsfonds, 2004

En toen was het gebeurd. Het was 7 maart 1972, dinsdagochtend, het regende. We waren getrouwd.

(348) Emile Degelin, De ooggetuige, Manteau, 1987

Vóór hij de akademie verlaat, vist hij zijn blindenstok op uit de paraplubak. 'De dagen zijn opvallend gelengd!' zei zijn vader vanmorgen en dat stelt Paul gerust. De zienden zien zo slecht in het donker! grinnikt hij. De avondlucht is kil. Misschien schemert het al, want het heeft geregend. (...) De lauwe regenlucht ruikt naar plastic regenmantels, natte haren, vochtige dagbladen, mouwen van transpirerende burens, handen die aan de kleverige lussen hangen.

(349) Stefaan Opdebeeck, De vloed, Houtekiet, 1990

Hij leerde welke boom het hardst waaide en welke kruipdierjes graag onder de schorsmantel sliepen. Of hoe je een droevige boom kon ombuigen tot een warme boom.

(350) Jef Vromant, Van blauw en gezangen, Manteau, 1990

Jjith voorop, zijn haar in de wind. Er is inderdaad wind die beroert, haren strekt en hoofden buigt, een borstje punt, een lid opricht. Die in de kelen zingt, zacht in onstofelijke kelen, sotto voce, alt.

(351) Walter Gansemans, Bang in Beiroet, Lannoo, 1989

Iets later lig ik kletsnat en bibberend in mijn deken gerold. Ik luister naar de regen. Ik ben thuis.

(352) Karel Staes, *Alsof wij niemand waren*, DNB/Pelckmans, 1989

De winter werd doorzichtig, de sneeuw veranderde in ijzige regen en een vochtige februarikoude drong door alle spleten van het Katershol.

(353) Bart Moeyaert, *Het boek van Niete*, Altiora, 1988

Titia bleef stug voor zich uit kijken, en verroerde zich niet. Ze luisterde scherp naar de geluiden buiten. De donder rommelde steeds harder. Het leek alsof er hoekige stenen door de winkel rolden. De noordenwind rukte aan de ramen. Onweer, dacht ze, daar is het onweer.

(354) Guido Van Puyenbroeck, *De kringloop*, De Clauwaert, 1985

Het regende toen Herman en Katja van haar afscheid namen. Mistroostige wolken bleven hardnekkig boven Glengarriff hangen. (...) Het regende toen ze claxonnerend over de Cromwell's Bridge reden. De hemel boven Glengarriff zou voor Patricia nooit meer volledig uitklaren.

(355) Marcel Van Nieuwenborgh, *Allerzielen, uit Een aanslepende humeurigheid*, De Clauwaert, 1989

Aziatische vrienden hoor je wel eens zeggen dat zij ons land het mooist vinden in de herfst. Het geluidloze, zigzaggend neerdwarrelen van bladeren. Hun rode, gele, bruine tinten als tanende vlammen. De wind die in de lucht, bijna op de wijze van een kind dat het evenwicht wil uitdagen, torens bouwt met wolken. (...) Het is iets heel anders dan het brutale wentelen van de seizoenen bij hen, met vernielende taifoens en een verzwelgende regenval.

(356) Marcella Baete, *De wind is rood*, Bert Bakker, 1999

Ik zit bij het raam, spijs mijn ogen en oren aan de kleuren van de lucht boven de zee en geniet van de bries die me toewaait. Omwille van de natuurwet kleuren de wolken zich rood. Naar mijn gevoel moet de onontbeerlijke wind die over de kust en het land waait, die de wolken voortdrijft, heftig rood zijn.

(357) Jos Ghysen, *Michigan Avenue, uit Onderweg naar huis*, Davidsfonds, 2004

Het sneeuwde zachtjes in Chicago, maar de Chinese taxi-driver zei dat het heel mooi weer was. Vorige week had in de windy city plots de vrieskou toegeslagen en daarvan zag en hoorde je nu nog de ijsschotsen tegen elkaar klotsen in het meer en in de rivier.

(358) Paul Claes, *Lily, De Bezige Bij*, 2003

Het vergezicht viel tegen. Boven het dorp zweefde een sjaal van mist. Het begon te miezeren. Ze waren nog bezig hun parka uit hun rugzak te wurmen toen de regen al neerkletterde.

(359) Jo Claes, Quarantaine (Een liefdesverhaal), Davidsfonds, 2002

Hij ontmoette haar op een druilerige zondagavond in een cultuurcafé waar hij met zijn vriend Pieter naar binnen was gevlucht voor de regen en de verveling.

(360) Herman Vos, De droes, De Clauwaert, 1977

Hij kon de stoeprand nauwelijks zien, de loodsen helemaal niet. De mist was er een van het soort dat alle rottigheid van een wereldhaven in één chemische brij op je voorruit smeert.

(361) Bavo Claes, Kraai, Atlas, 1997

Hij doezelt. Tegen de ruiten klettert de regen van april, overal elders is het nu gezellig. Achter diezelfde ruiten: de stormen van maart, de meligheid van februari, de vrieskou van nieuwjaar.

(362) Erik Vlamincx, Wolven huilen, Wereldbibliotheek, 1994

In de volslagen duisternis blijft hij zoals altijd nog even in de stal staan. Luisteren naar het gekrassel van de beesten, naar het getik van hun bekken in de voederbakken en naar de ijzige wind die langs de stal scheert.

(363) Lief Vleugels, Schelpen en lege dozen, Wereldbibliotheek, 2001

De regen kletterde tegen de voorruit, de wissers op de hoogste stand.

(364) Chris Yperman, Een heel klein scheepje, Houtekiet, 2002

‘Als hij, de regenmaker, je zó ziet, wordt hij vast verliefd op je.’ ‘Denk je,’ zegt ze en ze lacht.

(365) Marguerite Yourcenar, Het genadeschot, Athenaeum – Polak & Van Gennepe, 1971

Het was vijf uur in de ochtend, het regende, en Eric von Lhomond, voor Zaragoza gewond geraakt en aan boord van een Italiaans hospitaalschip verpleegd, wachtte in het stationsbuffet van Pisa op de trein die hem naar Duitsland zou brengen.

(366) Luc Vanhaecke, Hier schijnt altijd de zon (El Salvador, een verhaal), L.H., 1998

Buiten lapt mijn moeder met haar zeemvel de ramen. Haar wangen en haar blote armen zijn rood als de gure wind. Niemand kan het geloven, hier, als ik zeg dat er in mijn vaderland altijd een harde wind staat.

(367) Luc Vanhauwaert, Rood tussen het zwart, Globe, 1998

's Nachts ben ik tot aan de Leie gewandeld om naar mezelf te kijken. Bij de brug bescheen een lantaarn het wateroppervlak. Er stond een zacht briesje dat mijn gezicht in rimpeltjes uiteendreef.

(368) Bert Vanheste, Weg van Brugge, Manteau, 1992

Zo gebeuren er ongelukken, dacht ik, dit is een gevaarlijk kruispunt en het miezert. Kijk, al die fietsende vrouwen met een paraplu in de hand. Dat is erom vragen.

(369) Louis Verbeeck, Blankenberge, uit Vader tussen pot en kind, Den Gulden Engel, 1987

En het is erg stil waar het nooit eens waait, zoals een ander spreekwoord zeer terecht opmerkt, waarmee ik in dit geval Blankenberge bedoel, aan zee dus, waar het meer waait dan elders.

(370) Stan Lauryssens, Zwarte sneeuw, Manteau, 2002

Regen en wind hadden de namen van de aflijvigen uit de gebeitelde en gebeeldhouwde stenen gesleten. De grafzerken en betonnen kruisen staken schots en scheef uit het gras.

(371) Deflo, Copycat, Manteau, 2005

Donderdagavond. Het regende en de Ijzerenleen lag er verlaten bij. Toen de opgeschoten jongeman in de parka op de toppen van zijn tenen ging staan, werd hij gevat in het licht van een straatlantaarn dat weerkaatste in de vitrine van Standaard Boekhandel.

(372) Gie Bogaert, De winst van het verlies, uit Hemelstof, Podium, 2004

De lezende man aan de tafel naast haar schrikt wanneer de deur van het café met een ruk openwaait en het geluid van de plenzende regen binnenvalt. Het water gutst uit de hemel, spat in vlagen op in goten, op het voetpad en de straat. De drie mannen op het plein zijn gaan schuilen in het bushokje aan de overkant, hun blazers liggen naast hen op de grond. Een vrouw rent onder een reclameparaplu voor zonnebrillen van het ene portiek naar het andere. De man in de geparkeerde auto wacht tot de bui overwaait.

(373) Stef Vancaeneghem, Madame Valentine of de tederheid, Manteau, 1991

Altijd al heb ik gezocht naar het ware, zonder het te vinden. Misschien zocht ik het te ver. Nu speel ik tafeltennis en laat ik het buiten waaien in de herfst en vriezen in de winter. Gent wordt steeds mooier.

(374) Roger Schoemans, Zwarte suiker, Davidsfonds, 2005

De sneeuwstorm was in alle hevigheid losgebarsten. De banden van de Defender slippen op de gladde weg, soms voelde het aan alsof de auto op schaatsen reed. De ruitenwissertjes schraapten sneeuw bij elkaar die eerst als waterijs samenkoekte en dan

keihard bevroor zodat Geo na een paar kilometer de indruk had dat granietafjes over de voorruit krasten.

(375) Katrien Ryserhove, Het Wodkameisje, Het Moment, 2006

Koude, miezerige regendruppels waaiden in zijn gezicht toen hij het portier opende. Hij huiverde. Het weer stemde overeen met de onbehaaglijke sfeer die over de plaats delict hing.

(376) Dirk Martens, De man van Lambda, uit De verdoemden, Van Halewyck, 2001

De zon scheen niet, en de hemel drukte op La Salle. Er was nauwelijks een onderscheid van kleur tussen het wateroppervlak en de lucht. Het grauwe van de spoorwegviaduct verschilde weinig van het grijs van de kasseien van de kade.

(377) Mieke De Loof, Duivels offer, The House of Books, 2004

Ignatz ziet dat zijn gezicht langzaam weer kleur krijgt en opent het raam om de ziekmakende braakselgeur uit zijn kamer te drijven. De ongenadig koude wervelwind op de Alexander Platz is daar niet mee gediend en smijt het raam onmiddellijk dicht. Het is de druppel die de emmer doet overlopen.

(378) Piet Teigeler, Dodentocht, Houtekiet, 2006

Het regende, op zich niet slecht voor een begrafenis. Grijs licht, een druppel die aan de rand van een paraplu parelde en dan ... paf, de knal van de rode rozen die de regieassistentie klaar had liggen. Maar dit was te veel, dit was geen kerkhofregen meer, het plensde zo hard dat je de druppels zag terugkaatsen van de grijze plavuizen.

(379) Jos Pierreux, Het trio dat iets te vieren had, Houtekiet, 2006

Knokke ligt onder een wolk die regen zoekt. Regen roffelt op autodaken, geselt hoofden, teistert gedachten en de plaatselijke middenstand.

(380) Paul van Ostaijen, Diergaarden (De Es), uit Verzameld werk/Proza. Grotesken en ander Proza, Bert Bakker/C. de Vries-Brouwers, 1966

Maar ik ben een boom en zou vele, – o Mijn Heer – duizenden bladerkens willen: dat niet de geringste wind ontsnappen zou aan de hinderlagen van mijn spelverlangen. Ik hou van eenvoud en van spel en niets is mij schoner dan een eenvoudig spel. O Heer, geef dat mijn verlangen zijn sappen drijft in vele, duizenden bladeren die de wind zijn, op hem wachtend, een lyra van ingetogen eenzame zinnelijkheid.

(381) Hanneke Paauwe, De potloodmoordenaar (theaterstuk), Bronks/Villanella, 2005

“Ze zeggen dat mijn oom steeds vaker op de zandvlakte stond en zijn windmuziek maakte. Hij draaide, zwaaide, tolde om maar snellere mooiere muziek te maken, om Fruzsina terug te krijgen. Het stormde in zijn kop en op een dag zat de wind in zijn

hoofd, de geest van de wind had het overgenomen. Ze zeggen dat vanaf die dag mijn oom de potloodmoordenaar werd, dat hij met een mes de letter F in zijn borst kerfde.”

(382) Dolores Thijs, De jongen van het Wolvenplein, La Rivière & Voorhoeve, 1988

In plaats van zich voor te bereiden op de huwelijksnacht pakte Armand die avond wat kleding en een paar science-fictionboeken in een koffer en vertrok in de stromende regen en met Truus' tent naar “Camping Zonneschijn”, twintig kilometer verderop in het Brabantse landschap. (...) Daar zat hij nu ondergedoken. En het bleef regenen.

(383) August Thiry, Onder assistenten, Manteau, 1993

Ik voel hoe de rukwind frontaal tegen zijn fiets aan beukt, hoe de regen hem in het gezicht slaat, de hele rit lang, die tien kilometer van Kessel-Lo naar Heverlee.

(384) David Van Reybrouck, Blind carbon copy, uit Gelezen en goedgekeurd (Nieuwe verhalen van Vlaamse schrijvers), Meulenhoff/Manteau, 2005

Ze liep langs de kindergraven, de oudstrijdersperken en stapte op het groepje af. Het was fris vandaag, frisser dan vorig jaar. De wind lispelde in de populieren, er hing regen in de lucht.

(385) Naima Albdiouni, F., uit Gelezen en goedgekeurd (Nieuwe verhalen van Vlaamse schrijvers), Meulenhoff/Manteau, 2005

De wind die nu eens uit het oosten, dan weer uit het westen of noorden blies, voerde zijn woorden naar verschillende oorden.

(386) Brigitte van Aken, Mooi weer vandaag, Davidsfonds, 2002

Ondanks de plotse donkerte, krijgt zijn gezicht niks onheilspellends. Het getik van de regen op de koepel boven zijn hoofd brengt haar in een soort aangename trance, alsof ze nog uren met hem kan doorgaan, praten of niks zeggen of er gewoon zijn.

(387) Ludo Abicht, De put van Babel, Manteau, 1989

De eerste warme dagen in Yellow Springs waren bijzonder drukkend, net of er voortdurend een onweer dreigde. De maïs op de velden rond het dorp stond al groen, maar over alles hing een waas die het ademen bemoeilijkte.

(388) Jef Aerts, De nadagen, De Bezige Bij, 2003

Het is groezelig weer vandaag. De wolken liggen plat op het land. Af en toe roert een fikse windstoot de slierten mist door elkaar en kiepert een lading bladeren over me uit. Seizoenen zijn hier onontkoombaar, heel anders dan in de stad waar het eigenlijk niet zoveel uitmaakt of het al weken niet meer heeft geregend, of alles net door een zondvloed dreigt te verzuipen.

(389) Saskia de Coster, Jeuk, Bert Bakker, 2004

Terwijl de opgedirkte dames en de generaal thee dronken en spelkaarten verdeelden en praatten in zijn salon, terwijl een gezette vrouw kraanvogels vouwde om de onsterfelijkheid te bereiken, terwijl de mannen lazten of met versteende blik bij een schaakbord zaten en af en toe opstonden om hun sigarettenkoker uit te kloppen en naar de wenende herfstregen te luisteren, terwijl de windhond van de generaal tussen de zetels en de gasten slalomde, (...)

(390) Bart Koubaa, Lucht, Querido, 2005

'De literatuur kan alleen bestaan wanneer zij zich onmetelijke doelstellingen oplegt, ook als de realisering daarvan onmogelijk is. Alleen als dichters en schrijvers dingen ondernemen waar niemand anders aan zou durven denken, behoudt de literatuur een functie,' had ze hem op een regenachtige namiddag in de cafetaria van de universiteit gezegd en hij had een rilling over zijn rug voelen kruipen.

(391) Lienneke Dijkzeul, De overwintering op Nova Zembla, Lemniscaat, 2011

Die nacht trok de wind aan tot een noordwester storm. Het ijs bonkte met daverende klappen tegen de flanken van het schip. In de vroege ochtenduren zwol de storm aan tot een orkaan, en Barents commandeerde alle hens aan dek. Met witte, onuitgeslapen gezichten klemde ze zich vast aan de verschansing, kijkend naar het ijs dat met to-meloze kracht werd opgestuwd en luisterend naar de wind die in razernij tegen het schip beukte.

(392) Jan Lampo, Emmeke (Plaisir d'amour), Davidsfonds, 2001

Ik maak geen aanspraak op letterkundige originaliteit. Ik mag dus zeggen dat de afwachting in de stad dezelfde was als die vlak voor een onweer op het eind van een hete dag. Toen ik de eerste keer het geschut hoorde, tientallen kilometers ver, dacht ik trouwens echt (het was augustus) dat het donderde.

(393) Ann Lauwers, Tijdverkopers, Aeropagus, z.j.

Het was na achten en de winkels waren gesloten. De regen sijpelde lusteloos uit de grijze hemel en het was zo koud dat haar adem wolkjes maakte. (...) En troosteloos stond de hoofdfiguur met haar handen diep in haar zakken en schrok op van de weerspiegeling van haar doorregende gezicht in een oplichtend reclamepaneel waarop een vrouw met een perfect figuur haar even perfecte lingerie aanpreeft.

(394) Patricia Lasoen, De geur van rood, Houtekiet, 1990

Alle deuren van het huis kraakten of rammelden door de opstekende storm.

(395) Jos De Wit, Hamsteruitbreidingspakketten, uit Koorddansers, Manteau, 2003

De hele ochtend wachtte ze, starend naar de daken van de verzopen huizen in het chloorgroene water. Op de heuvels stonden zwartgekleurde koeien met hun kont naar de wind gedraaid. (...) Toen het begon te regenen, ging ze terug naar huis.

(396) Charles Ducal, De meesterknecht, Atlas, 1992

De gesprekken verstomden, het tempo daalde. Op de koop toe begon het te regenen. (...) We zagen eruit als figuranten die de laatste resten van Napoleons winterleger moesten uitbeelden.

(397) Dirk Dufrain, Kromhout, Houtekiet, 1988

En regen of wind of hagel of sneeuw of bijtende vrieskou maakten allemaal niks uit want er diende naar school te worden gefietst en alleen op de soms wel erg gladde kasseien in Turnhout was het uitkijken geblazen (...)

(398) Pieter Dewever, Apollo's wraak, Aqua Fortis, 2003

Toen Hofman vanaf het Noordstation in de richting van de Kruidtuinlaan liep, voelde hij hoe de waterstraaltjes van de regen langs de opgezette kraag van zijn nieuwe jack in zijn hals druppelden. Misschien moet ik me toch eens een paraplu aanschaffen, dacht hij.

(399) Caroline Van Neste, Heterdaad (De roman, naar scenario's van Ward Hulselmans, Houtekiet/VAR, 1998

John sloeg het autoportier dicht en rekte zich uit. Hij zette de bontkraag van zijn jas rechtop en keek waar Sylvain bleef. Op enkele dagen tijd was het koud geworden. Ze hadden pas genoten van de laatste warme herfstdagen en nu leek het al winter. Aan de waterkant was het altijd kouder. De wind sneed door hem heen.

(400) Bavo Dhooge, Schoolmonsters, Abimo, 2006

De wind stak op en de zware, grijze wolken drumden als hersenkwabben gevaarlijk dicht tegen elkaar. Er hing onweer in de lucht. (...) Terwijl we de lege speelplaats overstaken, waaiden een paar herfstbladeren ons tegemoet. Het geritsel klonk onheilspellend en even had ik de indruk dat ik weer bekeken werd.

(401) Jonathan Sonnst, Razborka, Manteau, 2003

De middag eindigde voortijdig toen er wat druppels vielen, alhoewel de zon bleef schijnen. Daniel grijsde. 'Kermis in de hel,' zei hij. Ik had die uitdrukking nog nooit gehoord en vroeg wat die betekende. Hij wees naar de lucht. 'Als de zon schijnt en het regent tegelijk.' 'Dat is tegenstrijdig,' sputterde ik tegen. Hij knikte ernstig. 'Dat is de essentie,' zei hij. 'Huilen zonder dat je ongelukkig bent. Lachen en toch verdrietig zijn. Kermis in de hel.' Toen kustte hij me.

(402) Maurice Maeterlinck, Pélleas en Mélisande (vertaling Ninette De Vries), De Morgen – Bibliotheek Nobelprijs Literatuur, 2002 (1892)

Pélleas

Het zal vannacht stormen. Sedert enige tijd hebben wij elke nacht storm, en toch is de zee thans zeer stil ... Men zou zo zonder nadenken op zee gaan, en nimmer terugkeren.

Mélisande

Daar komt iets uit de haven ...

(403) Luuk Gruwez, Een stenen moeder, De Arbeiderspers, 2004

Ten slotte speelden wij maartse bui en aprilse gril, waarbij ik de bui was en zij de gril. Allebei probeerden wij te regenen. Dat was aan onze gezichten te zien, dat wij regenden. En allebei klaarden wij daarna weer op. (...) Het was maart.

(404) Diane Broeckhoven, De buitenkant van meneer Jules, The House of Books, 2005

Jules antwoordde niet en dat ontlokte haar een glimlach. Hij zat vast weemoedig naar de sneeuw te staren, denkend aan vroeger, toen er nog echte winters waren. IJzig en guur.

(405) Emile Verhaeren, Een Witte Kerst, uit Middernachtsvertellingen, in Herberg De Goede Dood (vertaald door Jan H. Mysjkin), Dedalus, 1989

Het dartele gedwarrel en gewoel van sneeuwkrystallen kwam voorbij als de rook waarin de wind stoeit. Een ogenblik lang huilde een razende stormvlaag onstuimig door de nachtelijke weemoed. Als het klagen van het woud geseld door een orkaan.

(406) Patrick De Bruyn, Vermist, Manteau, 2001

Ze ging bij het raam staan. Hoe vaak had ze hier niet gestaan en – door de regen heen – zich een zonovergoten tuin voorgesteld, met rode hibiscus op de plaats van de reukerwtjes en wuivende bougainvilles in een zeebriesje dat van over de haag van de burens waaide. ‘Ik wil nergens meer naartoe, nu ge toch niet meer met mij mee kunt gaan ...’ zei ze beslist. De regen bleef de rest van de middag onafgebroken over de ruiten van het keukenraam stromen.

(407) Raymond Brulez, Het huis te Borgen, Meulenhoff, 1950

De lantaarnaansteker met zijn walmende lans liet in het glazen kooitje aan de gevel van het Hotel de la Paix de vuurvlinder fladderen in de rukkende zeewind. (...) Op de dijkhelling worstelden wij, hand in hand, ons op tegen de felle westenwind.

(408) Dimitri Bontenakel, Een zwerver met pleinvrees, Davidsfonds, 2004

Een goederentrein ratelt over de spoorwegbrug waaronder ik sta te schuilen. Voor me zet een wolkbreuk de straten blank. Boven me regent het gruis. IJzer jammert in mijn oren, alsof het roestige geraamte van de brug elk ogenblik in elkaar kan plooiën. Hui-verend in de rafelige regenjas van mijn vader verbijt ik de tijd. (...) Als het nu maar eens wilde ophouden met regenen.

(409) Piet Duthoit, Balsemien, Akwastilis, 2007

Op de brug bleef ik even staan en bekeek de ruige schoonheid van dat immense waternvlak. Eeuwenlang al probeerde de wind het blijvend te verrimpelen. Soms koelde hij z'n woede omdat zijn pogingen daartoe tevergeefs waren geweest. Dan bestookte hij het fragiele vlak met vlagen hagelstenen of verzuipende regens, of hij joeg het woest rietland en de struiken in. Maar pas had hij z'n stierennek gekeerd of een blinkend nederlaagje grijsde alweer op de strak gespannen spiegel. Regen en water zijn nooit wat ze zijn en daarom soms 'een beetje bijna heilig'.

(410) Marie Gevers, *De dijkgravin* (vertaling uitg. Manteau & Stefaan van den Breemt), Meulenhoff/Manteau, 1996 (1931)

In die vroege novemberochtend trok Suzanna naar de dijk. De wind smee haar naar voren. In de bochten, als hij haar van opzij aanviel, moest ze vechten om overeind te blijven. Een koortsige hemel waarin wolken tegen elkaar opbotsten, grijs op grijs, zwiepende regenvlagen, een Schelde des duivels.

(411) Arnold Sauwen, *Een kerstnacht*, uit *Uit het Maasland*, De Nederlandsche Boekhandel, z.j.

Sedert enige dagen had het schier dag en nacht geregend. Nu hadden de vlagen even opgehouden, maar de torenhaan keek nog altijd naar het bos, het regengat, en de wolken dreven grijs en laag over de doorweekte landouwen.

(412) André de Ridder, *Smidje Verholen*, uit *Kerstvertellingen in Vlaanderen*, De Nederlandsche Boekhandel, z.j.

Nauwelijks was de deur geopend of de nachtwind drong binnen en vulde de kamer met een sterke reuk van fosfoor, en een heer, van top tot teen in 't zwart gekleed, en die met één voet heel zwaar mankte, trad binnen.

(413) Ary Sleeks, *Kerstnovelle*, uit *Paas- en kerstklokken*, drukkerij Arthur De Vriese, Oostende, z.j.

Het was kerstnacht! Wel te verstaan geen prulle kerstnacht van niemendal, zoals deze te onze dage met hoogstens, af en toe, een geutje grauwe miezelregen of een licht gordijntje mottige mist.

(414) Ivo A. Dekoning, *Het rode spoor*, Ellessy Crime, 2001

'Geniaal van Charles Philby, ja. Ik heb me beperkt tot het passief ontraadselen van dit mysterie. De eer komt volledig aan Philby toe. Maar hoe slim ook zijn opzet, hij zal er voorkeur aan hebben gegeven dat het die nacht wat minder fel gewaaid had.' 'Good gracious, de storm!' riep ik uit. 'Stormachtig. 8 Beaufort,' verbeterde Holmes. 'Oostenwind. Dus moeten de zaden in westelijke richting zijn verspreid. (...)'

(415) Johan Deseyn, *Westhaven*, Kramat, 2002

De meeste aanwezigen waren dan ook compleet verrast door het feit dat het ineens donker werd. Binnen een tijdspanne van hooguit dertig seconden verdween de zon, ontvouwde de duisternis zich over Westhaven en stak de wind op. Dan kwam de regen.

Niet zomaar enkele druppels. Uit de zwaarbeladen, zwarte wolken vielen opeens bakken water en het duurde nauwelijks enkele seconden eer iedereen druipnat werd. Het gutschende water spoelde hun kartonnen borden en plasticen bekers van de tafels weg. Het trommelde op de gloeiende barbecuestellen waardoor een krankzinnig gesis opsteeg, vergezeld van witte rook. De gierende wind rukte enkele stoelen en tafels omver. Toen het daarbij nog begon te donderen en te bliksemen vluchtte iedereen weg, op zoek naar een beschuttende plaats.

(416) Roel Richelieu Van Londersele, *De overtocht*, Atlas, 1994

Maar de gesprekken bleven hangen bij de stormen van 4, 5, 6 en 12 januari. Er waren tientallen schepen vergaan. De havens van Dieppe, Bordeaux, Brest en Le Havre waren half vernield. (...) Hier was alles nog meegevallen. (...) In Oostende was heel het dak van een hotel op de dijk gevlogen en in Gent had de wind een paar vrouwen in de Schelde gesmeten en wie het had gezien had al moeite genoeg om zijn eigen vel te redden en de vrouwen waren verdronken.

(417) Ed Franck, *Begraaf me over de bergen*, Hadewijch, 1988

Een sterke avondwind stak op. De takken kreunden en spraken zoals ik nooit eerder gehoord had.

(418) Gerda van Erkel, *Sneeuw*, Davidsfonds, 1990

Tegen de avond woedde er een forse noordweststorm. Het leek of de regen de ruiten van het appartement rafelde. De zee beefde grauwgroen van razernij, ze schuimbekte en worstelde met de einder even goed als met het strand. Het was de wind, zijn vuisten tegen het thermopanglas, die de compacte lucht vierendeelde. Hoe dichter de wolken kwamen aanzetten, hoe meer ze zwollen en donker werden als de inktvlekken waarin ik als kind grappige en onheilspellende figuren had verzonnen. De wind, die ook het zand en de golven opjoeg, zweepte ze verder landinwaarts.

(419) Ina Stabergh, *Slippers op de trap*, Uitgeverij B, 2004

23 juni 1991: Het Openluchttheater in het Warandepark was klaargemaakt voor Apollo's eerste 'Nacht'. Tot ver voorbij middernacht zou het poëziefest duren. Maar ook in de foyer van het CC Begijnhof was alles in gereedheid gebracht. De bezoekers hadden hun paraplu mee. Toen stroomde de regen over het Warandepark ...

(420) Wim Neetens, *De juiste mensen*, uit *Mooie Jonge Goden*, Kritak, 1986

Over het wandelpad in het park liep een meneer in een grijze regenjas met twee grote plastic tassen van de supermarkt, het hoofd gebogen en zijn tred zo voorzichtig en verontschuldigend alsof hij zich schaamde voor zijn eigen grijsheid tussen zoveel kleurige spelende kinderen.

(421) Geert van Istendael, *Arm Brussel*, Atlas, 2002

Het Rogierplein is een windtunnel. Een vriend vertelde me dat zijn bril er van zijn neus is gewaaid.

(422) Dirk Draulans, Welkom in de hel (Oorlogsverhalen uit Sarajevo en Bosnië), Roularta Books & VAR, 1993

De huizen werden onbewoonbaar. Wind en regen hadden vrij spel door de gebroken ramen en de gaten in de muren.

(423) Steven De Foer, Onder Hollanders (Een Vlaming ontdekt Nederland), Balans/Van Halewyck, 2001

Een lint van 25.000 rouwenden en sympathisanten kronkelde in de ijzige januariregen door Gorinchem, om te protesteren tegen het zinloos geweld (...)

(424) Annelies Tock, Wachten op Elise, Averbode, 2000 (1991)

Mei 1942.

Op een regenachtige dag in mei ontdekte Albert-Jan de vlinder. (...) Hij vergat hoe nat en koud hij was en drukte zijn neus plat tegen het raam. (...) Een kille druppel viel in zijn nek, en hij rilde.

(425) Paula Loeckx, Brood, Davidsfonds, 2003

Ik zat op de vloer van de veranda, met mijn rug en mijn hoofd tegen de houten muur van het huis gedrukt. Ik keek naar de schorre achter de tuin: lage grassen die regelmatig door de zeewind werden geïgeld.

(426) Patrick Conrad, Good morning, Hoboken, Houtekiet, 1999

'Mis, poesje. Kijk naar buiten. Wat zie je?' Zelda schuift het gordijntje opzij, veegt de wasem van het raampje, duwt haar neus tegen de koude ruit en kijkt door de regendruppels heen die buiten aan het glas hangen. 'Niets. Een leeg, overstroomd plein.'

(427) Tom De Cock, De Openbaring, Houtekiet, 2001

De regen viel nog steeds met volle emmers uit de hemel, toen de meisjes D'Ouillard in het salon van de grote woonkamer zaten, bij de uit het niets opgedoken vreemdeling.

(428) Jan Christiaens, Blinde haas, Davidsfonds, 1999

Door de beregende ruiten van de bus zag hij de industrie op de Linkeroever van de stroom voorbijkomen.

(429) C.C. Krijgelmans, Spaanse vlieg!, De Bezige Bij, 1984

Een felle bliksemschicht verpulvert de twee nutteloze hoopjes wereldse omhulsels. (...) De maan verliest zijn glans! Het regent metaalblauw! (...) Het vriest, hagelt en bibbert ongelukken op dit glaciale plateau.

(430) Eddy C. Bertin, Het blinde doofstomme beest op de kale berg, A.W. Bruna & Zoon, 1983

Ondanks zijn thermojas liep Jericho Varas te rillen. Hij hield er niet van in open lucht te zijn, de zandkorrels die onder zijn laarzen knarsten irriteerden hem, de speelse wind die in zijn ogen blies verveelde hem, en hij had zijn lenzen overgeschoven.

(431) Gaston Burssens, De dichter en de revolutie, uit Fabula Rasa. Proeve van objectief dagboek, De Sikkel, 1945

Toen de dichter de deur achter zich dicht trok, regende het op de stad. (...) De wind speelde in de rokken van de mannequins die over de straat huppelden. (...) Zwaluwen scheerden over het asfalt van de boulevard en het was soms moeilijk vast te stellen dat het geen dode herfstbladeren waren. De herfstbladeren ritselden weg vóór zijn voeten en gingen zich plakken tegen de vuile stoepen der huizen in accoord met het gerucht van onzedig kussen dat klonk uit een duistere zijstraat.

(432) Leo Geerts, Sapfo's lief, De Bezige Bij, 1991

Het was prachtig weer, de wind zat goed, we zouden het overleven.

(433) Peter De Lauw, Smerige zinnen, Kalliopè publications, 1995

Het was beginnen regenen. Niet zwoel, maar koud als najaarsregen. Piet kneep de boord van zijn regenjas met een hand dicht. Zijn hoofd hield hij gebukt als wou hij zich hoeden voor laaghangende takken. De regen viel zwaar en nat op zijn hoofd en deed zijn haar klitten. Hij vroeg zich af of het ook in de wet van Murphy zou staan, dat het telkens als je je paraplu niet bij je hebt, regent.

(434) Hans Devroe, Het schaakspel van Leuven, h (Hadewijch), 1987

Vorgevoel.

Het regende op deze woensdag. Een tasje onder de arm klom Laurens naar de Keizersberg.

(435) Dirk de Witte, Encephalogram, uit De formule van Lorentz, Manteau, 1969

En als men boven water komt, aan de oppervlakte staat, is het een ijskoude decemberwind die je toewaait – alsof je uit een warm graf komt.

(436) Willy Lauwens, Het vuur van de trots, Nijgh & Van Ditmar, 1968

Wij varen naar het sas. De wolken zijn somber. Het geruis van het gebladerte is dreigend nu. (...) Onheil, Doris, onheil.

(437) Christine D'haen, Zwarte sneeuw, Kritak/Meulenhoff, 1989

Péguy schreef over de regen, eindeloos over eindeloze regen. Die regen verdroot mij zo, dat het boek van onder mijn arm in het water viel. Maar een zeeman daalde af en viste het boek op. Nu nog natter.

(438) Maurice D'Haese, Het paard, uit Verhalen, Houtekiet, 2002 (1961)

Het regende nog steeds, het korte gras van de pelouse voor het huis glinsterde in het licht van de lantaarn bij het hek en het asfalt op de weg lag nattig te glimmen. Een wagen reed in een grijze wolk van spattende druppels om de bocht en de banden maakten een kleverig, zuigend geluid op het wegdek. De koplichten boorden als twee glanzende stalen vuurmonden door de regen.

(439) Sus van Elzen, Een Ferrari in de Lange Leemstraat, uit Spookrijders, Atlas, 1997

Het was op een regenachtige woensdagmiddag een paar weken later dat Fred, verstrooid, de Lang Leemstraat overstak en moest wegspringen voor een snel optrekkende rode Ferrari die was verdwenen in een flits, en een wolk van waterdeeltjes achterliet.

(440) Marc Cave, Draaikolk, Manteau, 2004

Paul had er vandaag meer dan ooit de pest in. Het was iets over vijven en hij keek vanuit zijn kantoorraam op de tweede verdieping neer op de Boulevard Royal, die in beide richtingen potdicht zat. Het motregende, de avond viel en de meeste auto's hadden de koplampen aan. Paul dacht eraan dat hij straks door dit rotweer naar het station moest. Hij vloekte.

(441) Isabelle Rossaert & Paul Verhaeghen, De VenusBergVariaties, Manteau, 1999

Plots staat de fotograaf naast haar, grijpt haar bij de arm, voert haar naar de rand van de heuveltop, waar het uitzicht groots is en de wind vrij spel heeft. De wind rukt aan haar jurk.

(442) Toon Reyniers, De kleine bourgeoisie, De Clauwaert, 1989

De wind vormt mijn hemd tot een ballon en mijn hoofd gloeit; de bomen zingen.

(443) Jozef Simons, Eer Vlaanderen vergaat, Pelckmans, 1999

In de kille novemberavond-regen ruiste De Panne: de straten weinig verlicht door de omfloerste lantarens, de cafés vol drinkende en rumoerig pratende soldaten. Een hele legerafdeling lag er ingekwartierd, op rust. Boven een zwijgende zee, waaruit een kille bries aanwoei, schemerde het matte licht van schaarse sterren. Zeedijk en straten lagen verlaten in de regen.

(444) Annie Van Keymeulen, Het leeuwerikshuis, De Geus – Epo, 1998

Clarissa werd door een regenbui overvallen toen ze naar huis fietste. Haar rok plakte tegen haar billen. Het korte jasje liet water door en ook haar bloes werd klam. (...) Op de fiets in de regen vielen haar tranen niet op.

(445) Toni Coppers, Dixit, The House of Books, 2005

De westenwinden kwamen zo guur en zo hevig van bij de rotskust aanwaaien dat zelfs de enkele meeuwen die zich zo ver in het binnenland ophielden, moeite hadden om vooruit te komen. Enkele arbeiders, ingepakt in gele zuidwesters, trotseerden de weersomstandigheden om een kilometer verderop naar hun werk in de visfabriek te stappen. Aan de rand van het dorpje deed de stormwind alle onderdelen van het gamele bakje van de postbode rammelen.

(446) Guido Staes, *Kruimels voor de honden*, Icarus, 1996

Het regende lange strepen toen ik naar huis spoorde, (...)

(447) Jacques Hoste, *De kleptomaan*, Davidsfonds/De Clauwaert, 1996

Het was een winderige, wat kille dag en erg dicht bij de kustlijn is niemand geraakt. Maar misschien was dat niet echt de bedoeling. De winkelstraten bleken boeiender dan het monotone spel van de leikleurige golven.

(448) Roger Simons, *Van onze man in Londen*, Den Gulden Engel, 1987

En terwijl wij 'continentals' in 1985 en 1987 mopperden en zeurden over ons slechte weer, deden sommige bijdehandse Britten heldhaftige pogingen om met hun eigen 'exclusieve' weersomstandigheden een aardige stuiver te verdienen. Natte augustus 1985 zette duizenden gokkers ertoe aan forse bedragen te verwedden op de mogelijkheid, dat die maand geen enkele droge dag zou kennen.

(449) Achilles Cools, *De Waaslandwolf*, in *Vlaamse gaaien*, Atlas, 2003

De dagen daarna was de grond bevroren en werden geen sporen gevonden. Er kwam striemende regen opzetten. De wolf liet het hele kerstweekend niets van zich horen. De regen miezerde gestaag voort over de uitgestrekte akkers, kale bomen en struiken bogen onder de snijdende wind.

(450) Geert Stadeus, *Een hond genaamd Sibelius*, Manteau, 1990

Als het regende, kwam Max drijfnat op de speelplaats aan, moe als een opgejaagde hond.

(451) Bart Van Lierde, *Luister niet naar Robert Blake*, L.J. Veen, 2005

Het weer was zichtbaar veranderd. Er hing grondnevel en de hemel was bedekt met een ondoordringbaar grijs kleed. Hij keek in de richting van waar de takken van de struiken en bomen werden geduwd. Vanuit Lake Huron waaide een noordoostenwind van minstens vijf beaufort. Op het water zouden schuimkoppen staan. Jane had gelijk gehad met haar weersvoorspelling. Het zeilseizoen was afgelopen.

(452) Gerard Soete, *De gekke monnik*, De Clauwaert, 1991

Over Vlaanderen en Gent, zoals de gezwollen wolken, trokken de krijgsverrichtingen van de hertog met zijn bereden boogschutters uit Engeland, zijn Italiaanse escadrons, zijn Franse ridderformaties.

(453) Domien Sleeckx, In 't Schipperskwartier, Publiboek/Baart, 1984 (1861)

De hemel betrok en kreeg een loodkleurig, dreigend voorkomen. Het was tegen de avond. Donkere wolkgevaarten rezen aan de gezichteinder, pakten zich samen, naderden en verkondigden ons een felle orkaan. (...) Geweldige stortzeeën, ware waterbergen, kwamen op ons aanrollen.

(454) Rudy Soetewey, Bedrieglijke eenvoud, Manteau, 1993

De zon gaat onder. Vanop het terras lijken de bergen wolken die opstijgen uit de grond. Onweerswolken met rode koppen. Ze lokken me. Ik moet ernaartoe.

(455) Jan Simoen, Veel liefs van Michaël, Querido, 2005

Marta verplaatste haar blik en keek door het raam. Het was al donker. De wind blies een wolk weg, even was de maan zichtbaar en het volgende moment spatten tientallen regendruppels op het raam. Marta zag dat de druppels dikke sporen trokken op het vuile, stoffige glas, en ze vroeg zich af wie bij de politie de ramen lapte. En tegelijkertijd vroeg ze zich af hoe het in godsnaam mogelijk was dat ze zich zulke dwaze dingen afvroeg, terwijl haar kleine Misja weg was, verdwenen zonder een enkel spoor, haar ontstolen, en ze kreeg een soort visioen van een kleine, angstige jongen die alleen en hulpeloos rondzwierf in die koude, natte duisternis.

(456) David Nolens, Vrint, Nijgh & Van Ditmar, 2002

Er was wind. Ze moesten hier weg, het zand stoof op en prikte hen in de ogen. (...) Er viel een kutregentje dat alles plakkerig maakte, het stof deed kleven.

(457) Antoon Vandamme, Stroomtij, Davidsfonds, 2002

Geleidelijk stak er meer wind op, hij kromp over 180°. De zee haalde adem van ver uit het westen en blies recht in het havengat, het lopende want sloeg hard tegen de masten, de boten begonnen naast elkaar te rijden aan hun tampen en dan werd het weer stil.

(458) Andreas Roels, De faalangst van Celle Plu, Manteau, 1986

Onder een huiveringwekkend wolkendek keert Celle op een donderdagnamiddag van de vespers terug. (...) Hij blijft bibberend onder de druipende dakgoot staan. (...) Voorovergebogen, de vettige muts scheef op en in gelapte jekker zoekt de man achter de kar beschutting tegen de striemende wind.

(459) Bogaerts, Een blik vol passie, Davidsfonds, 2005

Zijn enige zorg was geweest om niet nat te worden, want de wolken hingen barensklaar, de nijldige windstoten voorspelden binnen de paar minuten een striemende bui.

(460) Denise van den Broeck, Stinkende zaakjes, Van Halewyck, 2003

De landing in Charleroi werd bemoeilijkt door hevige onweders. Lichtflitsen hulden het vliegtuig in kortstondige, helderwitte wolken en pas na herhaaldelijk rondjes draaien boven Brussel landde het vliegtuig hevig schokkend op de tarmac van Charleroi. Daar ontladde de bui zich in alle hevigheid. Hevige regenbuien, windstoten en bliksem-schichten geselden de bomen langs de rand van de snelweg.

(461) Lucienne Stassaert, Karen (Een ontmoeting in de ruimte), Manteau, 1985

Intussen was de schemering ingetreden en de ijzige wind die in de ruimte gorgelde had soms als een waarschuwing geklonken. Want het uur van de wolf naderde. (...) En nog steeds ging die felle wind tekeer als de stem van een dier in nood in de vlakke van de Noorse winter.

(462) Jos Vos, In Kyoto, De Arbeiderspers, 1998

Het stortregende nog harder dan de voorbije dagen, maar het was warm, zoals gebruikelijk bij regen in West-Japan. (...) Hoog achter zijn busraampje gezeten kon Ichiro niet één persoon ontdekken die geen dichtgevouwen paraplu bij zich droeg. En wanneer men ergens *en masse* een zebrapad overstak, gingen tientallen paraplu's tegelijk een halve minuut open, tot de overkant bereikt was, zodat de straat even bezet werd door een ballet van bontgekleurde dekschilden, als in de openingsscène van *Blade Runner*.

(463) Margot Vanderstraeten, De vertraging, Querido, 2004

Het gerommel in de lucht en onder de grond zwol aan. En de overhellende boom trok een aardkluit omhoog. Een ragebol van wortels, dik en dun, jong en oud. En Fien bleef zitten. Fien verroerde geen vin. Zou ze door de striemende regen heen de opgeraakelde, muffe grond hebben geroken? De donder hing boven het huis; er was geen bliksem, (...)

(464) Jan De Vuyst, De man die Genesis herschrijft, Davidsfonds, 2004

Wat deden de schippers nog? Vechten tegen de Harpijen, monsterlijke vrouwen-vogels met een ijzeren huid, die alles volkakte wat er in de buurt kwam. De zonen van de wind bliezen de Harpijen weg en bleven dan achter om zelf uit te blazen.

(465) Cecile Vanderstraeten, Een knagend gevoel, De Clauwaert, 1991

Die avond brak er een onweer los van dagen opgestapeld geweld. Bliksem en donder gingen als razenden tekeer. De regen pletste met volle emmers neer op de tuin, op de ruiten van de woonkamer. De hitte werd uit de natuur en uit mij weggespoeld.

(466) Chris Vandenbroucke, Een stapje in de wereld (Reisverhalen), Groeninghe, 2002

Een miezerige, druilerige regen had mij tijdens mijn allereerste half uur op Aziatische bodem verwelkomd en liet diepe plassen na in de Pettah, de bazaarwijk van Colombo. (...) Ik stond moederziel alleen in Sri Lanka te midden een wriemelende massa vuilwit

geklede autochtonen die minder verbaasd dan ik opkeken toen van uit de dreigend zwarte hemel het islamitische ochtendgebed met teveel decibels werd verkondigd.

(467) Peter Terrin, Blanco, De Arbeiderspers, 2003

Helena werd begraven de dag na Allerzielen. Veel mensen die met het stormweer van de voorbije hoogdagen thuis waren gebleven, droegen vandaag hun gele en witte chrysantbollen aan.

(468) Geert Kimpen, De kabbalist, De Arbeiderspers, 2006

Op heldere avonden kon je met het blote oog het graf van Sjimon Bar Jochaj zien. Maar nu was de top van de berg in inktblauwe wolken gehuld. Na deze laffe zomerdag werd het al snel onheilspellend donker. De wind die de bomen tot een vroom buigen dwong, kondigde een flink onweer aan.

(469) Noëlla Elpers, Geheimen van de wijde zee, Van Goor, 2003

Buiten rolde de donder gevaarlijk over de stad en regen en hagel striemden in felle vlagen tegen de ruiten. (...) Het onweer veegde de kleuren weg. Alles werd groengrijs: de zee, de lucht, de aarde. Alleen als het bliksemde, kleurde de hemel een ogenblik elektrisch blauw. De donder gromde als een gevaarlijk dier. 'Thor rijdt met zijn strijd-wagen over de wolken,' zei Olaf Olafsson die achter Jonathan stond, 'en als het bliksemt gooit hij zijn machtige hamer Mjöllnir door de lucht.' 'Wij zeggen altijd dat de duivel met zijn kruiwagen over de keien rijdt,' zei Jonathan.

(470) Yves Petry, Het jaar van de man, De Bezige Bij, 1999

In Humburg, Noordwest-Europa, was eindelijk, aan het einde van een vriendelijke oktobermaand, de herfst met razend vertoon komen binnenvaren. Het regende. Het hield maar aan. Het waaide. De wind blies menig kapsel op. (...) Gisteren was de wind beginnen aan te trekken en wervelende witte wolkenmassa's drongen op naar het oosten. En vanmorgen werd deze grillige schare opgevolgd door een opeengepakte grijsheid vol purperen builen die over heel haar lengte en breedte neerkletterde op alles wat zich buiten waagde. Een verpletterend leger dook op uit de zee om over het land de hegemonie van het water te vestigen, elke druppel een soldaat. Het nauwste spleetje werd nat. Een woedende zondvloed wurmde zich in alle kieren, boorde zich de stenen in, spoelde het stof uit alle gaatjes. Alles werd besproeid tot op de naad. De aarde werd verkracht. Ondersteboven gespat kotste ze modder uit, en gras, en haar laatste bloemen. De mensen leken voor de helft ziek in bed te liggen, zo verlaten waren de meeste straten, en de andere helft, ingepakt tegen de wolkenvloed en opgejaagd door watervrees, stond schijnbaar op het punt van instorten.

(471) Koen Sonck, Blue Rose, Houtekiet/de Prom, 1998

Het uiteinde van haar sigaret flakkert rood op. Ze werpt haar hoofd achterover en blaast na enkele seconden de rook in één zuchtende ademstoot de hoogte in. 'Dit is toch gewoon *waan-zinnig*,' zegt ze zacht en huivert. De kruinen van de bomen buigen krakend onder de alsmaar sterker opzettende wind. Ik strijk m'n haar uit m'n gezicht.

(472) Maarten Jagermeester, Het Cosmeticschandaal, Standaard, 1995

Thomas verveelde zich. De grote vakantie liep ten einde en het weer was droefgeestig. Het regende al enkele dagen pijpestelen zodat de jaarlijkse kermis er verwaterd bij stond op het marktplaatsje.

(473) Guido Lauwaert, Portretten van een gestoorde natuur, Houtekiet, 1989

Het is zondagnamiddag. De zon wisselt met de regen, sneller dan ik de pagina's van m'n krant kan overschouwen.

(474) Jeroen Theunissen, De onzichtbare, Meulenhoff, 2003

Nu, drie dagen later, ligt ze wezenloos in een verloskamer, komt haar door de regen verfrommelde echtgenoot binnen, met om zijn ringvinger het witgoud, met op zijn neus de halfafgepelde huid, met die onderdanige namaakblik van een Duitse herdershond.

(475) Ludo Noens, Brave poes, uit Schaduwbeelden, Hadewijch, 1986

Gert onderdrukte een geeuw en wendde de blik sloom naar het raam. Het was een sombere grijze februaridag, het regende reeds onophoudelijk sinds de vroege morgen.

(476) Ilse Peys & Ivo Dekoning, De zaak van de verdwenen instrumentenman, Clavis, 1996

'Het wonder kan zich nu elk ogenblik voltrekken,' zei hij gewichtig. Iedereen keek afwachting naar de lucht die langzaam van kleur leek te veranderen. Eerst was hij nog zachtblauw, in overeenstemming met de gasten en met de wens van Mrs. Kindlight. Nu scheen hij doffer te worden. Het was alsof een schilder een potlood over de hemel uitgoot. Grijs werd grijsblauw. Grijsblauw liep over in staalblauw. Een vreemd, diep donkerblauw bleef uiteindelijk boosaardig boven hun hoofden hangen. Minnie hoorde dat iemand heel luid en diep inademde. Toen vielen de eerste druppels naar beneden. Niet zacht, maar brutaal, zonder een spoor van medeleven met de luchtig geklede gasten. Verschillende dames slaakten hoge gillets. Heel nabij klonk tromgeroffel. Een bliksemschicht maakte een hoekige bocht net boven hun hoofden. Het werd donkerder met de minuut. Minnie zag de gasten rondom haar wild rondrennen, op zoek naar een droge schuilplaats. 'Imogen!' riep ze. 'Waar ben je?' Er kwam geen antwoord. Iedereen gilte en vloekte door elkaar. Een rommelende donderslag barstte vlak boven hen uiteen. Enkele dames klemden zich vast aan de stam van de oude eik. 'Weg!' hoorde ze de weermaker met een dunne stem schreeuwen. 'Weg van die boom!'

(477) Jacqueline Harpman, Het strand van Oostende (vertaling Eef Gratama & Jelle Noorman), Thoth, 1993

Ik huiverde even. Léopold stond naast me, hij legde zijn arm om mijn schouders en samen keken we hoe ze de hoek om gingen en in de mistige avond verdwenen. Hij drukte mij zachtjes tegen zich aan. De regen viel als een mantel van smart en tranen op de verlaten straat neer.

(478) Saber Assal, In de schaduw van de druppels (vertaling Guy Commerman), uit A l'Ombre des Gouttes, Cerisier, 2000

‘Want al achttien jaar reis ik heen en weer tussen Tanger en Amsterdam, tussen de zon en de regen, mijn moeder moet er nu om lachen; zij zegt dat ik in de schaduw van de druppels leef ... ja, zo is het ongeveer, mijn moeder heeft zelden ongelijk.’

(479) Etienne Vermeersch, De ogen van de panda (Een milieufilosofisch essay), Van de Wiele & Stichting Leefmilieu vzw, 1988

Op een morgen in het begin van het regenseizoen, ongeveer 3,7 miljoen jaar geleden, liepen er twee individuen – een vader met zijn zoontje wellicht – in de buurt van de Sadimanvulkaan in het huidige Tanzania. Waar ze naartoe gingen, dat weten we niet. Wel weten we dat er enkele uren voordien een vulkaanuitbarsting was geweest die het hele gebied met een laag fijne as had bedekt. Daarna was het beginnen regenen en zo werden de voetsporen van het tweetal heel nauwkeurig afgedrukt. Onder de brandende middagzon (...)

(480) Christina Guirlande, Niet dringen alsjeblieft, De Vries – Brouwers, 2004

De wind blaast de laatste blaadjes van de bomen. Hij zwiept de takken tegen elkaar. ‘Er zit iemand op onze schommel!’ roept Sofie. ‘Ik zie niemand’, zegt Bas. ‘De wind zit op de schommel’, legt Sofie uit. ‘En die kan je niet zien. Je ziet alleen wat hij doet.’ Bas doet mee met de wind. Woeps! omhoog. Woeps! omlaag. Heen en weer. De wind wordt maar niet moe. Bas wel.

(481) Frans Thomas, Droog, Continental Publishing, 1998

Het regent, maar wij zullen samen schuilen onder één jas, heel dicht bij elkaar door de straten lopen tot we een gezellig en rustig plekje vinden. Marie-Rose, laat mij om de liefde Gods nooit meer los!

(482) Jos Houben, Kreoon, Standaard – Agathon, 1981

Er kwam ergens een spleet. Ik viel erin, en ik viel – en ik werd ‘wakker’. Het regende pijpestelen. Ik lag in de modder, in de nacht, onder de vingers van de bliksem.

(483) Robert Baccarne, De klok luidde voort, Davidsfonds, 1968

Dan schiet een windstoot door het geopende deurtje, flitst door het trapgat naar boven en verwindt door de galmgaten. De tochtstroom sleurt een steekvlam mee en in een oogwenk laait de hele tas. De toren brandt!

(484) Ina Vandewijer, Witte pijn, Davidsfonds/Infodok, 2000

(Piqsiq, de storm). Er steekt een lage grondwind op, aangevoerd vanuit de ijsvelden over zee. De wind wervelt langs mijn benen naar omhoog en de opgewaaide sneeuw die hij meevoert, prikt in mijn gezicht. Wat gebeurt er? Heb ik een wolk wind aan flarden geschoten?

(485) Peter Moerenhout, De waarheid als bijgerecht, verhaal in De Brakke Hond 94, 2007

Kalm en nonchalant verruilde hij warmte van de taxi voor miezerige regen. Hij wist van regen die het gezicht van mensen kuste, maar dat was niet wat de regen nu bij hem deed. Het was eerder likken. Lauw en lang.

(486) J. Leroy, Karel de Blauwer, Schets uit het smokkelaarsleven, Lannoo, 1944

't Is avond en pikdonker, de wind blaast geweldig uit het Westen. 't Is waterkoud, en alles voorspelt slecht weder. Bij Karel Velde is de kaars ontstoken en Sofie zit met haar kinders om de kachel.

(487) Daniël Van Ryssel, De charmes van dagelijksheid (Literair dagboek Gent 1976), Yang, 1978

Nog eens naar de regen kijken, de deur langzaam dichtduwen en in de keuken een kop Nescafé klaarmaken.

(488) René Stevens, Makarov, Gopher, 2006

Het regende pijpenstelen. De grijze schrale hemel keilde bakken water op de blank staande straten. (...) Hij staarde naar de regendruppels die knetterend uit elkaar spat-ten op het raam.

(489) Frank Messely, Woodland, Houtekiet – Signature, 2001

Terwijl ik daar lag, luisterend naar het zwakke geklaag van de wind en het getik van ijskristallen tegen de ruiten, scheen alles me opeens onecht toe. De volgende dag bleef het onheilspellend grijs.

(490) Norbert Edgard Fonteyne, Kinderjaren (Twee mussen voor een penning), Orbis en Orion, 1981 – herdrukken uit de Zuid-Nederlandse letterkunde, KANTL Gent

En bij regendag of dooi sipsapten dakgoten ringsomheen, welluidend en grillig als een oud spinet. (...) Wanneer de regendagen ons binnenshuis hielden zaten we op een stoel geknield voor het raam, en met de neusjes tegen de ruit droomden we over de dorpsplaats heen.

(Noot: er deed zich een aardbeving in West-Vlaanderen voor tijdens de begrafenis van de jonggestorven N.E.F., anno 1938)

(491) Max Moragie, Dodemanschantage, Manteau, 2004

De nazomerse warmte had plaatsgemaakt voor een herfstachtige kilte. Een ferm onweer was de voorbode geweest van nog meer wind en regen. Van Ransbeek liet de ruitenwissers van de Oldsmobile op hun hoogste stand over de voorruit bewegen.

(492) Jan Boschmans, De woudloper, in Zeven rond de toren, VKL Kortrijk, 1984

We weten het, hij heeft een hekel aan dit benepen, overbevolkt landje met zijn kleine konijnenbosjes, zijn molshoopheuveltjes, zijn tamme, vuile riviértjes, zijn grauwe luchtjes, zijn lauwe temperatuurtjes, zijn ... kleinzieligheid.

(493) Jacques Walschap, Mirjam, in Zeven rond de toren, VKL Kortrijk, 1984

Het afscheid is verward. De meesten zijn wat in de wind.

(494) Hugo Matthysen, Boer en bond, in Humo 27/3487, 03 juli 2007

Rochelend floot de wind tussen de pannen en de regen tempeestte de ruiten met doorzopen getrommel. Naargeestig was het in de keuken. Het wijf lag ziek te bed, en boerken Kevin keek door het raam, zich afvragend waarom hij dat eigenlijk deed.

(495) Stephanie Claes-Vetter, Angst, De Clauwaert, 1960

Daar waren hele drommen kleine dieren, muizen en ratten, en uilen en apen, die dansen rondom haar heen en schaterden als duivels. Ze trokken aan het haar, aan de vingers, aan de tenen, ze grepen haar vast en bonden haar op een rad, dat haar verpletterde. De donder ratelde, de bliksem flikkerde, de kleine duivels lachten en krijsten en sprongen op, en om, en over haar heen.

(496) Robert H. Coolen, De tas gevuld met waanzin, De Clauwaert, 1960

Foccart stapt uit zijn wagen, sluit hem af. De regen slaat hem in het gezicht. Het licht van de neonlampen silhouetteert zijn zware gestalte. Hij duwt de tochtdeur van de verlichte vestibule open, treedt binnen. 'Smerig weer. Asjeblijft.' De gegalonneerde portier vangt de druipende regenjas.

(497) Armand Boni, Abelard en Heloise. (Het verhaal van mijn ongelukken), Standard, 1980

Op een druilerige avond zat ik bij kaarslicht over Augustinus gebogen en mediteerde aan de hand van zijn werk over de zonde en de zondestraf.

(498) Robert Herberigs, Pasterke Candeels, De magneet, z.j.

De herfst heeft volop ingezet vandage. 't Regent bij geheele aalstukken en er buischt 'ne wildeman van 'n wind, die de blâren van de boomen snukt en tegen de ruiten van mijn eetplaatse doet plakken.

(499) Lucien Dendooven, De helle dageraad, De Clauwaert, 1963

Op een herfstdag zag hij voor het eerst Parijs. (...) De regen deed de auto's glimmen.

(500) Brigitte K., Nachtuil. Dagboek van een heroïnehoer, EPO, 1995

6 november

Een ontzettende storm gehad. Simon kwam me doodleuk vertellen dat hij zomaar eventjes een paar keer met Gisela – klerewijf – naar bed was geweest. En ook nog allebei de keren terwijl ik bezig was in regen, wind en bittere kou ons geld te verdienen.

(501) Maurice Hauspie, 'De Wachter van Katadzjoeta', Dilbeekse Cahiers, 1989

Toen zag ze wat Glans bedoelde. In het zuiden had de wind een wentelende zuil zo hoog als Oeloeroe zelf gevormd, waarin stof en grassen werden meegevoerd. Beneden zich zag ze hoe grote graspollen werden losgerukt en meegesleurd.

(502) Leo Mets, Oude bordeaux op volle kracht, De Clauwaert, 1985

Eric Coveliers betrok de verdieping boven een café in de Schildersstraat. Gezinslid: een kat, Piet. Terwijl hij zijn pistool in de schouderholster stak en zijn regenjas aantrok, dacht hij: Ik moet vanavond de gootsteen schrobben, de luchtjes komen eraf.

(503) Jef de Pillecyn, In de mist, Kofschip-Kring, 1983

... terwijl ik overdacht hoe het vroeger te St. Niklaas was, waar de speelplaats herschapen werd in een modderpoel na een volle regendag, zodat de hele bende gedwongen was tot een rondgang langsheen de muur van de ingebouwde binnenplaats; want stilstaan mocht niet, wij moesten zoals gevangenen rondlopen, maar praten mochten we wel.

(504) Line Lambert, 1920 of de hapering der dagen, Soethoudt, 1983

De seizoenen van de twintigerjaren waren meteorologisch betrouwbaar. De lentewinden stegen op in februari en nooit vroeger dan vijftien oktober waaide de herfststorm om het fruit van de bomen te schudden. De zomerdagen waren getrouw volwarm. Harde winters! Dagenlang opake lucht, ijsgang zonder dooi.

(505) Marcel Matthijs, De kleine pardon, De Clauwaert, 1954

Het kwam niet in mij op, dat het maar de natuurelementen waren, een onweer, een donderbui, ik bedoel, notaris, een van die orkanen die elke zomer minstens een paar keer opsteken in de vallei van het Franse Noorden en zich ontladen op het hoger gelegen Vicieux met een lawaai als van een vechtende legertros.

(506) Gerda Wegener-Penning, Louise, Pandora, z.j.

Louise Van De Populiere, echtgenote Stuyck, werd begraven in de lente. Als de zon schijnt en de wind koud blaast.

(507) J. Dering, Het land van de rode bizon, Davidsfonds, 1968

Het land was stil. Alleen de suizelende wind deed zich horen in het gebladerte van de eiken, in de takken van de bloeiende struiken en langs de kale rotswanden.

(508) Juliaan van der Sande, Wee u, Jeruzalem, Davidsfonds, 1967

Moedig togen de tuchtvolle soldaten onder de brandende zon aan de arbeid. De joden stonden hen inmiddels vanop de vestingmuren te bespotten. 'Werk maar flink door,' riepen zij die Latijn konden spreken. 'Jahweh zal je werk in de regentijd wel ondersteunen.'

(509) Antoon Leroy, De ogen van de nacht, Snoeck-Ducaju, 1991

Zijn dolle bezetenheid leek vaak op een bliksemschicht, een windhoos of een zonnesteen. Ze duurde niet lang.

(510) Antoon Thiry, Het schoone jaar van Carolus, Wereldbibliotheek, 1920

Van rond Lichtmis had een breede, warme wind de verten opengevaagd. Overal sloegen de molens blijde kruisen.

(511) John Langenus, Fluitend door de wereld (Herinneringen en reisindrukken van een voetbalscheidsrechter), Snoeck-Ducaju, 1942

In het Taunusgebergte, tegen den avond aan, kwam er een onweer het spel bederven. Een wolkbreuk bijna, en donder en bliksem! Al wat ge niet hebben moet. Het slijk spatte ons tot in het aangezicht.

(512) Karel Van Wijnendaele, Het rijke Vlaamsche wielerleven, Snoeck-Ducaju, 1943

Want de wind blies nu zoo ongenadig en onverbiddelijk van uit tegenovergestelde richting, dat al wie zijn kop dierf steken buiten het venster van zijn groep, lijk den adem afgesneden werd.

(513) August Van Cauwelaert, Harry, P.N. Van Kampen, z.j.

Maar de hemel blijft roerig; de maan rijdt door de wolken. De wind houdt aan; maar Harry voelt een klammigheid op zijn voorhoofd en in zijn hals.

(514) Maurits Sabbe, De filosoof van 't sashuis, De Magneet, 1943

Buiten lag alles in den lichtgloed van den warmen laatzomer, doch een nessesche schaduwkoelte woei van over het Minnewater zijn kamertje binnen als een streeling en deed hem wonnig aan.

(515) Lia Timmermans, Sabine Mardagas, Standaard, 1980

Alle dagen waren even grijs. Lage gesloten luchten dekten de stad nu helemaal toe. Het regende zonder ophouden, traag en stil.

(516) Reimond Stijns, Hard labeur, Publiboek Baart, 1984 (1904)

De hemel was overtrokken met besmeurde wolkenlappen, die voortdurend over en door elkaar al lager en lager zonken; fijne regendruppels doorstippelden de lucht en in het somber miezelweer tekenden sommige geveltjes zich kalkwit af in de twee rijen stille huizekens.

(517) Renier Snieders, Zonder God, Davidsfonds, 1935 (1885)

In de maand Juni, wanneer de eerste zonnehitte ons die schoone, heldere dagen aanbrengt, komen ook de akelige onweders met hun bliksem, donder, wind en hagelslag. Op een namiddag, toen heel het dorp met zijn kerk en toren, huizen, stallen en schuren, met zijn zware lindeboomen, van al dat gekraak en gedruisch in de lucht, als kinderspeelgoed, op den grond hadden staan dansen, viel de bliksem op het huis van Symen Starbb.

(518) J. Courtmans-Berchmans, Mietje Haneman (Uit liefde getrouwd), L. Opdebeek, 1954

Cornelis vond de ganse molenaarsfamilie thuis, want de molen stond stil, het waaide niet.

(519) Frans Ramon Boschvogel, Zandstuivers (vier Houtlandsche novellen), Lannoo, 1945

Zuster Marie vocht met haar korten asem tegen den nijldigen Bamiswind. Haar nonnenrokken waaiden breed open. Die razende wind, en haar jagend hart ...

(520) Virginie Loveling, Sophie, Liberaal archief, 1999 (1884)

Op de dag van de eerste communie was het enigszins buig in de morgen; er vloog zelfs sneeuw, als de kinderen gereed stonden om naar de kerk te gaan. De wind blies scherp door hun dunne kledjes.

(521) Daan Inghelram, De boskanter, Davidsfonds, 1947

De buien waaiden over het land, de bomen zwiepten in avondlijke eenzaamheid, of de sneeuw lag tegen de gevels hoog opgewaaid, zodat men binnen soms de fijne ritseling er van hoorde tegen de deur.

(522) Tony (Mr) Bergmann, Ernest Staas (Advocaat), Het Kompas, 1943

Reeds is de hoge kruin der populieren ontbloot en laat de linde hare gele bladeren vallen.

(523) Fanny Leys, Vijfde symfonie, s.m. Ontwikkeling, 1960

Jan bracht me door een druilende regen naar een bioskoop, ergens in een zijstraat van de rue Neuve, waar wij een tijd lang naar een gekke Western keken.

(524) Germaine Dyckhoff-Ceunen, De vechter, Davidsfonds, 1943

Het is nu lente geworden. Zoals ieder jaar botten de boomen en groent het gras. Maar er is niet veel teers aan deze lente. De wind is niet zoel, maar zuur-scherp en de lucht wordt niet warm-blauw, zij blijft buig en onwillig.

(525) Raf Van Hulse, Poldervolk, Cultura – H. Cayman-Seynave, 1942

Langs den dijk hebben de regenbuien leelijk huisgehouden. De aardeweg ligt er ellendig slecht. Grauwe plassen in putten en wagensporen.

(526) Edward Vermeulen ('Warden Oom'), De Blieckaerts, Lannoo, 1926

Ten oosten, het bloote land, zijpend van de natte, met, daartusschen, de boordevolle grachten, de wanstaltige knotwilgen en de naakte boomen, die weeklaagden in de windzwepen.

(527) Dirk Van de Walle, Fantoomoog, Houtekiet, 2008

Sinds deze morgen had een depressie het klimaat in zijn macht en teisterde een sneeuwstorm West-Europa, net nu Franchi en ik in de lucht bengelden. Volgens de voorspellingen moest het aardedonker zijn onder een wolkeloze hemel, maar door de onverwachte sneeuwval was de zichtbaarheid abominabel slecht. Onze gelaatsmaskers waren geen overbodige luxe en de skibril zorgde ervoor dat we onze ogen open konden houden. Nu ja, alles heeft zijn pro's en contra's. De sneeuwstorm zorgde er in ieder geval voor dat iedereen naar binnen was gevlucht.

(528) Marc Van de Cruys, Doodeenvoudig, Homunculus, 2007

Degroot keek naar buiten en zag dat het weer maar eens aan het regenen was. Hij haalde zijn schouders op, trok zijn jas aan en stapte in de richting van het stadsarchief, zo dicht mogelijk langs de huisgevels lopend om de regendruppels te vermijden. Nat worden was toch niet alles.

(529) Marleen Nelen, Sneeuwvlucht, Davidsfonds, 2007

Hij was alleen. Zonder blondine. Het was vakantie. De wolken hingen laag en het waaide hard. (...) Een koude, lege zon verborg zich half achter dikke stapelwolken, die op het water leken te drijven.

(530) Joris Denoo, Vreemde hemelvaart, Aleph, 1994

'Kom,' wenkte de kunstenaar. Hij nam ons mee naar de onthaalruimte in de ateliers. Hij maakte vuur en ontkurkte een andere fles. We hoorden op het land de wind langsheen de afrasteringen fluiten.

(531) Bjarne Donderdag, De Donderdagpapers, 2003

Op 4 november 1973 waaide het zo hard dat de vogels uit de lucht werden gemept. Door dat windgeweld kukelden enkele reeds lang uit de kalenders geschrapte heiligen uit hun nissen van de ziekenhuiskapel Sint-Aloysius in Bloemfontein naar beneden en spatten er in gruzelementen uiteen. In de valavond werd in de aanpalende materniteit Schrijver Dezes geboren.

(532) Maurice Van Caeneghem, Charelke, drukkerij U. Vandenbossche, 1957

Die zondag had de weermaker van daarboven de stad Ronse als bij uitzondering met een soort tweede zondvloed bedacht. Het regende en stormde inderdaad zo geweldig, dat de riolen heel wat last hadden om de stromende beek welke van de Kruisberg naar de Steenbrugge naar beneden spoelde, te kunnen slikken.

(533) Johanna Spaey, Dood van een soldaat, Manteau, 2005

Gelukkig was het winter toen ik terugkwam. De straten waren stiller, de kinderen verder weg. Maar als ik tegen de avond door het raam keek, wachtend op het donker en rillerig door het gebrek aan kolen dat er toen nog was, leek het soms alsof alle stemmen die ik op straat hoorde, zich in mijn kamer verzamelden.

(534) Bart Debbaut, Scherven, Kramat, 2008

Het was kil. De regen had de warmte uit de lucht gehaald. Donkere wolken kondigden nog meer regen aan. De speurdersploeg had in een briefing met onderzoeksrechter Vanthourenhout alle gegevens op een rijtje gezet. Die had meteen een huiszoekingsbevel afgeleverd.

(535) Jan Van Loy, Bankvlees, Nijgh & Van Ditmar, 2004

‘Ik praat met winkeliers zoals met mijn seniele oma,’ zegt Celis. ‘Als ze zegt: lekker weer, dan zeg ik: o jàà.’ ‘Maar morgen wordt het weer slecht weer, zeggen ze.’ ‘Altijd hetzelfde in dit kloteland.’ ‘Als ik met pensioen ben, overwinter ik in Spanje.’

(536) Ludo Schildermans, Het pigment, Q, 2009

Lucas Grimmer zag het met lede ogen aan, terwijl hij de gehuurde Ford Transit traag door de verlaten gevelstraatjes stuurde. Het wegdek glom van de regen die de godganse nacht tegen de ramen had gekletterd en hem uit zijn slaap had gehouden. Na een paar uren woelen was hij opgestaan. Ook al was het nog lang geen dag, hij was niet meer terug in bed gekropen. De regen, zo wist Grimmer, was immers niet de ware reden voor zijn doorwaakte nacht.

(537) Nico De Braeckelee, Kleurenblind, Kramat, 2008

Plots scheurde een doffe donderslag de ijle lucht aan flarden, ratelde fel met de slaapkamerrolluiken en maakte bruusk een einde aan het minnespel.

(538) Stefaan Van Laere, Het moutmysterie, Davidsfonds, 2009

Hij staarde in de regenplas naar zijn troebel evenbeeld. Ben ik dat, bedacht hij bitter, die wirwar van grillige groeven en rimpels. Die lelijke, doorleefde mannensmoel?

(539) Christian De Coninck, Het octopuscomplex, Houtekiet, 2008

‘Tja, Mijnheer Bontemps’ had de tuinman gezegd, ‘de winter is op komst.’ En juist nu, op zo’n ongunstige morgen, had hij een afspraak in Keulen om er zijn project te bespreken. Marcel Bontemps wierp zijn zware mantel achteloos op de achterbank van de auto en

opende de elektrische garagepoort. Morrend nam de dikke man plaats achter het stuur van zijn zware Volvo, een bedrijfswagen.

(540) Jan Leyers, De weg naar Mekka, Van Halewyck, 2007

We stapten uit en wandelden tegen de wind in naar het bord, dat nu duidelijk leesbaar was. Boven drie pijlen die rechtdoor wezen, stonden de naam van Mekka en een pictogram van de ka'aba.

(541) Dennis Derenne, Lapis lazuli, de Vries-Brouwers, 1988

Ik ruik de regen op straat. De zee is ver weg. De dijk ligt verlaten.

(542) Jan Bauwens, Het chagrijn van de schimmen, Pandora, 1987

Een warme wind flirt met hun blote benen. (...) De ijzeren as van de windhaan kriecht.

(543) Ivo Victoria, Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor min-twaalfjarigen won [en dat het me spijt], Anthos, 2009

Op de (wieler)piste verwijderen ze alles wat de sport mooi maakt. Er is geen wind en dreigende onweerswolken worden buitengesloten als een dreinend kind.

(544) 140 – 443 B (vertelt over) Buchenwald, Jos.Vermaut (verant. uitg. F. Lamote), z.j.

Voor mijn geest komen de teekeningen van Anton Pieck defileren, en ik zie duidelijk de wit-grauwe bergen met het doodshoofd, zoals op de titelpagina van "Winden waaien om de rotsen". Dat doodshoofd dragen al de SS-mannen die ons begeleiden, op hun kepi.

(545) Radaf Meyseune, Het Klokhof, Excelsior, 1930

's Achternoens verbruint het, de lucht kattevelt, de wind raakt in 't slecht gat en 't begint te smuikregenen. Om zijn volk moed in te pompen en op 't veld te houden, zegt de boer: "t En gaat niets zijn, 't en is maar smooreien, e Casselsch smooreitje". Maar niet te doen, 't weer is geheel uit den haak en als de zonne nog deurebreekt 't is maar e blek voor e lek. 't Herbegint te waaien en te buischen, te regenen slagwater. 't Kletst tegen de aangezichten, 't slaat aan, 't striemt en streult in de bakken.

(546) Caro King, Zeven magiërs (Marianne Miltenburg), Kluitman/Abimo, 2010

Nin had nooit echt van woensdagen gehouden, maar deze spande de kroon. Toen ze deze woensdag wakker werd, ontdekte ze dat de regen met bakken uit de hemel kwam en dat haar broertje had opgehouden te bestaan.

(547) Kevin Kelly, De Wil van Technologie (Menno Grootveld, Pon Ruiter, Wim Scherpenisse), Maven Publishing, 2012

Bijna zeventig jaar later maakte de Californische schrijfster Joan Didion een pelgrims-tocht naar de Hooverdam, een reis waarover ze vertelt in haar bloemlezing 'The White Album'. Ook zij voelde het hart van een dynamo: 'Ik liep over de marmeren sterrenkaart waarop één siderische omwenteling van de equinox is vastgelegd en die, zoals de man me had uitgelegd, voor eeuwig en voor iedereen die de sterren kan lezen de datum aangeeft waarop de dam werd ingewijd. De sterrenkaart is bedoeld voor als wij er niet meer zijn en de dam alleen is achtergebleven, had hij gezegd. Ik had er niet lang bij stilgestaan toen hij dat zei, maar nu dacht ik eraan terwijl de wind hilde en de zon achter een bergplateau wegzonk met de onherroepelijkheid van een zonsondergang in de ruimte.'

(548) Danny Verstegen, Koppain, Davidsfonds/Infodok, 2001

Terwijl mijn vroede voorvaderen (Attila!) de aardappelen van het veld haalden, blufte Andy Warhol zich met pakken lef de geschiedenis in. Misschien hadden mijn grootouders ook ooit wel een idee dat de wereld op een bepaald domein op z'n kop had kunnen zetten, maar durfden ze niet, vonden ze enkele seconden na het geniaalste moment in hun leven dat ze de grootste idioten aller tijden waren en dat ze zich beter wat konden haasten, dat de patatten voor de regen binnengehaald waren, want het zat zwart daar in het westen.

(549) Arthur van Schendel, Drie Hollandse romans (De waterman, Een Hollands drama, De grauwe vogels), Athenaeum – Polak & Van Gennep, (1933)-2010

Aan het eind van januari woei de strakke oostenwind dag na dag zonder te minderen en maakte de straten hard en helder, het ijs in de haven werd iedere morgen voor de schuiten stukgehakt en iedere morgen zaten de schotsen weer vast. De mensen spraken ervan of de winter zo streng zou worden als voor drie jaren, maar het duurde niet lang of de wind klemde ook deze keer de Merwede tussen de oevers dicht.

(550) Sarah Denoo, Hardziek, Borgerhoff & Lamberigts, 2013

Gezien de omvang van mijn wagen schiet ik mij middels een werkelijk machtig manoeuvre vlotjes in een toch wel redelijk kleine parkeerplaats. Even later doet Vince hetzelfde met zijn omvang in mijn parkeerplaats. Het regent ondertussen pijpenstelen.

(551) Gertie Evenhuis, Gek in Schellebelle, Van Goor, 1980

Antoine begon zich koud te voelen in zijn boom. Het zou wel weer gaan regenen. Op de dijk verderop reden fietsers diep voorovergebogen tegen de wind in, zodat het leek alsof de berijders elkaar over hun leven vertelden.

(552) K. Schippers, Beweegredenen, Querido, 1982

Ik wist dat schilders een landschap hoogstens als uitgangspunt voor een compositie nemen en daarna, als het hun uitkomt, in een bestaand veld boterbloemen of hun nergens te bekennen lievelingsbeer schilderen of als goddelijke vernieuwers de hemel sieren met twee enorme lippen waar naar waarheid regenwolken zouden moeten drijven, al zegt dat niets in ons klimaat. Als de wind van het zuidwesten naar het noordwesten draait worden ze verdreven en is het ineens stralend weer.

(553) Mies Bouhuys, Anne Frank is niet van gisteren, Bert Bakker, 1982

Acht uur heeft de klok van de Westertoren geslagen. Mensen gaan op weg naar hun werk. Een volle tram met beslagen ruiten giert door de Raadhuisstraat. Als hij de Rozengracht opdraait, spat het water in een kuil tussen de rails hoog op. Een man op een bakfiets schreeuwt vloekend als deloedgolf hem van opzij raakt. De andere fietsers, die haastig en over hun stuur gebogen tegen de regen in trappen, kijken niet eens op. Ze zijn toch al doorweekt door de stortregen, die opeens een einde aan het zomerweer heeft gemaakt.

(554) Simon Vestdijk, Rumeiland, Nijgh & Van Ditmar, 1946

Toch vorderde ik, steeds naar het Oosten, steeds in de richting van de nu rosgetinte wolkbank, die langzaam naderde. Reeds was de zon verdwenen. Over de westelijke hemel stoven rose en kanariegele pluimen, die een stelsel van evenwijdige wolkenlijnen doorkruisten, eentonige strandlijnen gelijk. Woest als vuurwerk stegen de pluimen op, om steeds te stremmen, te stranden op die lijnen, die waren als een doodse geometrisering van het avontuur. Een ver gerommel trok mijn aandacht. De wind was naar het Noorden gedraaid. (...) Ver daaronder, vlak boven de heuvels, weerlichtte het. Het was nog drukkend warm. Dit alles voorspelde regen, binnen hoeveel tijd?

(555) Jacob Cats, Al de werken, Volks-uitgaaf, H.A.M. Roelants, z.j.

Wanneer de woeste zee, gedreven van de winden, Komt tegens haren stroom een harde rots te vinden, Dan stuyft'et water op, dan stijght'et in de lucht, Soo dat de klippe dreunt, en al den oever sucht.

(556) Maarten 't Hart, Een vlucht regenwulpen, De Arbeiderspers, 1978

Bij elk van de tegels waaruit het pad bestaat, hoort ook een weersgesteldheid. Boven sommige tegels lijken wel altijd donderkoppen te hangen en sommige tegels worden voor altijd verbonden met grillige bliksemflitsen boven het rietland.

(557) William Shakespeare, De storm (Jan Jonk), www.JanJonk.nl

Pros- Heb jij, geest, de storm stipt naar mijn opdracht uitgevoerd?
pero

Ariël Tot op het kleinste puntje. Ik sprong op het koningsschip. Nu op de plecht, dan in de flank, aan dek, in iedere hut, vuurde ik ontzetting aan; soms splitste ik me in heel veel vuurtjes; ik vlamde aan de mast, de ra's en boegspriet, overal tegelijk, schoot dan weer tot één flits; de voorloper van gruwelijk donderbeven was nooit zo vlug weer uit het zicht; het vuur en het knallen van zwavelbrekers lijkt machtige Neptunus te benauwen, zijn trotse golven trillen, zijn duiveldrietand deinzen.

(558) Eudora Welty, De paarse hoed (Heleen ten Holt), Bert Bakker, 1982

In Natchez was het de ijzigste winter. De noordenwind sloeg toe in een januarinacht in 1807; fel en snijgend kwam hij om de bochten van de rivier gieren, alsof hij de kolonisten langs hun eigen route achtervolgde en ze nog verder wilde drijven. Daarna kwam de vreemde trance-achtige sneeuwval.

(559) Rascha Peper, Rico's vleugels, Nieuw Amsterdam, 1998

De wind zwol weer aan, in zo'n onverhoedse vlaag dat hij rilde, zijn jas dichttrok en het duin afliep.

(560) Willem Brakman, Ansichten uit Amerika, Querido, 1981

Niet dat zij ook maar een moment overweegt de banden met het veilige huis te slaken, God verhoede, maar het is juist deze houding, die van de huiver op kamertemperatuur, van de Victoriaanse detective, compleet met knusse, natte Londense straten, hoefgetrappel en P.C. Watson, kortom deze hele pluche-met-regen-tegen-het-raammentaliteit, die door de vergelijking wordt verhelderd, onthuld en ontmaskerd.

(561) Hella S. Haasse, Heren van de thee, Querido, 1992

Zij hadden, na de uitbarsting van de vulkaan Galoenggoeng in een geheel grijs geworden landschap een dikke laag as van de bladeren der planten en struiken kunnen vegen, en datzelfde landschap spierwit zien worden in een hagelbui. Zij wisten hoe thee geplukt en kina geënt moest worden, zij mochten meehelpen bast te schillen. Zij konden als zij dat wilden hun dagelijkse bad in de regen nemen, spiernaakt buiten op het grasveld, of onder de zware waterstraal die aan de oostkant van hun huis uit de overlangse dakgoot spoot.

(562) Joeri Trifonov, Het huis aan de kade (Charles B. Timmer), De Arbeiderspers/Meulenhoff, 1978

Voor het eerst van mijn leven ontdekte ik dat de lente gewoon wind was, waar je het koud van krijgt en je tanden van gaan klapperen.

(563) Gerard Kornelis van het Reve, De avonden, De Bezige Bij, 1971

Vrijdagmiddag moest op het kantoor wegens de zware bewolking reeds om kwart over drie het licht worden opgestoken. Frits verzamelde proppen papier van zijn bureau, blies sigarettenas weg en leunde daarna achterover in zijn stoel. 'Wanneer het nu zaterdag was,' dacht hij, 'dan zou ik bij dit weer de goede stemming hebben.' 'Op de lagere school,' zei hij bij zichzelf, 'daar werd soms op zaterdagmorgen, een uur voor de bel, de lucht zo donker, dat die vier lampen, die ballons, aan moesten. Zaterdag, een uur voor het einde. Waarom was dat zo heerlijk?' 'Of de laatste schooldag voor de vakantie,' dacht hij, 'als er dan een stortbui kwam, of onweer, vlak voordat de bel ging. Groter geluk was er niet. Waarom? Wonderlijk.'

(564) Sylvia Plath, De glazen stolp (René Kurpershoek), De Arbeiderspers, 1981

Een fijne motregen begon neer te dalen uit de grauwe hemel en ik werd allengs heel erg somber. Ik kon mijn vader nergens vinden. Laaghangende, rafelige wolken joegen

langs de kant van de horizon waar de zee was, voorbij het moeras en de dorpen van strandhuisjes, en regendruppels maakten de zwarte regenjas die ik die morgen had gekocht nog donkerder. Een klamme vochtigheid drong door mijn huid heen. Ik had aan de verkoopster gevraagd: 'Is hij waterafstotend?' En zij had geantwoord: 'Een regenjas is nooit waterafstotend. Hij is buibestendig.' En toen ik haar vroeg wat buibestendig was, zei ze dat ik beter een paraplu kon kopen.

(565) Evert Hartman, *De vloek van Polyfemos*, Lemniscaat, 1994

Op het moment dat de zon onderging werd het water diepzwart. Odysseus wist wat dat betekende: uit het noorden, van de kusten van de Hellespont naderde een hevige storm. (...) Hij zag dat de storm in aantocht was, aan de ruwe zee en de verandering van de lucht. Hij hoorde het aan het gebulder als bij de uitbarsting van een verre vulkaan. Hij róók het zelfs: als een adem uit de onderwereld. Hij schreeuwde bevelen en zette zich schrap. De storm trof hen als een lawine.

(566) Anne Frank, *Verhaaltjes, en gebeurtenissen uit het achterhuis*, Bert Bakker, 1982

Precies een week na de aanmeldingsdag zou de school dan beginnen. Weer regende het vreselijk, maar ik wilde toch met de fiets gaan. Moeder pakte een trainingsbroek voor me in, dat ik in 's hemels maar niet nat zou worden en daar ging het. (...) Weer 2 minuten later kwam er zo'n lading regen naar beneden, dat ik moeders warme trainingsbroek bedenkend, afstapte en met veel omhaal dit kledingstuk, zonder het in de plassen te laten slierten, moest aandoen.

(567) Eugène Ionesco, *De eenzame* (Jan Bernard), Elsevier, 1974

Toen waren ze verder gegaan. Plassen, stadjes, met huizen van rode baksteen. Zij waren in Brussel gearriveerd. Toen ze aankwamen, dicht bij het station, een stortregen, mijn god wat een stortregen!

(568) Pramoedya Ananta Toer, *Aarde der mensen* (Ina E. Slamet-Velsink en Jos Versteegen, Het Wereldvenster/Novib, 1983

De berg zelf was niet te zien. Hij was gehuld in lichte en donkere wolken, als koffie met melk die niet goed geroerd is, gemaakt door een luilak. Het bos in de verte, anders altijd zwart-groen van kleur, werd nu door laaghangende wolken aan het oog onttrokken. Op grote afstand – hoe ver was niet te schatten – bliksemde het af en toe. Een moment beheerste de bliksemflits de hemel, de lichte en donkere wolken, om daarna ergens te verdwijnen. De natuur heeft zo haar eigen bezigheden.

(569) Albert Helman, *De stille plantage*, Nijgh & Van Ditmar, 1978

De vogel Melancholia wiekt met zijn vleugels langs de grauwe lucht. Hij strijkt op wiegelende kruinen neer, die reeds van dorheid bruinen; alle vogels vluchten naar een verder woud, want waar hij komt wordt schaduw, trage regen en een zacht geschrei over het land gespreid.

(570) William Faulkner, *Terwijl ik al heenging* (Rien Verhoef), *De Bezige Bij*, 1985

Het liep tegen middernacht en het was gaan regenen toen hij ons wakker maakte. Het was een beklemmende avond geweest, met die storm op til; een avond waarop je al het mogelijke nog eens naloopt voor je het vee gaat voeren en zelf naar huis kan om te eten en in bed te liggen als de regen begint.

(571) Toni Morrison, *Het blauwste oog* (Nettie Vink), Bert Bakker, 1994

Ik hoef maar in een stevige aardbei te bijten en ik zie de zomer, met zijn stof en lage luchten. De zomer blijft voor mij het jaargetijde van onweer. De verschroeide dagen en plakkerige nachten vond ik doodgewoon, maar het onweer, het plotseling opkomende heftige onweer maakte me bang en koelde me af. Maar mijn geheugen is onbetrouwbaar; ik herinner me een zomers onweer in de stad waar we woonden en zie in mijn verbeelding een zomer die mijn moeder in 1929 meemaakte. Dat jaar was er een tornado, zei ze, die blies half Zuid-Lorain weg. Ik haal mijn zomer en de hare door elkaar. Ik bijt in een aardbei, ik denk aan onweer en ik zie haar.

(572) Jan Hontscharenko, *Perrongeliefden*, Arena, 1993

Toen stond ze op en schoof het gordijn open. Sneeuwvlokken warrelden langzaam voorbij het raam, sommige als contradicties omhooggeblazen door de wind.

(573) Ronald Giphart, *Het feest der liefde*, Balans, 1995

Daar zitten we dan. Het is tien uur 's avonds. De volgende ochtend om acht uur vertrekt ons vliegtuig. We staan vijftig kilometer voor Jerez op een verlaten Zuid Spaanse rijks-weg, te midden van dorre weilanden. Helemaal alleen. De regen slaat op het dak en tegen de ruiten.

(574) Remco Campert, *James Dean en het verdriet*, De Bezige Bij, 1972

Het was zo warm, dat het leek alsof het regende, een lauwe, broeierige regen, die ze niet hoorden vallen en die geen enkele verkoeling bracht. Maar het regende nog niet, dat zou niet lang meer duren, want zwaluwen hadden laag over het land gevlogen, radio en ochtendrood hadden water in de sloot voorspeld en de maan was troebel als oude melk en op hun blote armen kleefde de avond onweersvliegjes vast, die ze tussen duim en wijsvinger tot een week bolletje konden draaien.

(575) Claude Simon, *Palace* (Jean A. Schalekamp), Meulenhoff, 1985

(...) want nu hoorde hij zelfs het sporadische geknars niet meer van de weerhaan, ergens, op een dak dichtbij, alsof zelfs het onverstoorbare, slappe briesje dat van de zee kwam opgehouden had, ook de moed had opgegeven, er van afzag, naar binnen te dringen (...)

(576) Benoîte Groult, *Het leven zoals het is* (Nini Wielink), Arena, 1992

Maar de zee was nog niet met ons uitgespeeld: 's avonds werd er windkracht tien voorspeld. Je kon niet meer slapen of lezen, je kon helemaal niets meer, behalve je

vastklampen aan de schotten en wachten tot de uren voorbijgingen, die ontelbaar waren en leken op de golven

(577) Hanif Kureishi, *De boeddha van de buitenwijk* (Aaldert van den Bogaard en Nina d'Oliveyra), Agathon/Unieboek, 1990

De wc was op de gang, en als je erop zat, woei de wind recht door het gebroken raampje tegen je kont aan.

(578) John Darnton, *Neanderthaler* (Martin Jansen in de Wal), Bruna/Areopagus, 1996

De wind, die was aangewakkerd, kwam door een nabijgelegen rotskloof en bracht een beangstigend gehuil voort, als van een pijporgel. (...) De wind was nog meer toegenomen en blies de sneeuw af en toe op in wervelende kolommen die heen en weer schoten tussen de steile rotswanden.

(579) Gerrit Krol, *De chauffeur verveelt zich*, Querido, 1973

'De bomen buigen. Het zijn langwerpige bladervrachten die wapperen zoals de wind het aangeeft. De wolken zeilen eroverheen, genoeg verlangen op zo'n dag, maar als je het beleeft weet je er geen raad mee.' Zo dacht ik er over toen ik achttien was.

(580) Valerie Fitzgerald, *Zemindar* (Joke Westerweel – Ybema), A.W. Sijthoff, 1982

En nadat we Kaap de Goede Hoop hadden gerond en weer naar het noorden koersten, had de felle wind van de zuidwestmoesson onze zeilen tot barstens toe opgeblazen.

(581) Weis & Hickman, *De roos van de profeet, Boek 1, Het bevel van de zwerver* (Eny van Gelder), Luitingh – Sijthoff, 1999

Een gele wolk, die scherp afstak tegen de donkerblauwe massa wolken erachter, kwam langs de lage heuvels omlaag gerold. De gele wolk, die zo hoog leek als de heuvels zelf, kwam met een ongelooflijke snelheid tegen de wind in aangesneld. 'Zandstorm!' schreeuwde Majiid boven de toenemende wind uit die, in tegenstelling tot de brandende hitte, bitterkoud en klam aanvoelde. (...) De wanden van de tent golfden als een levend ding, de kille wind zong een vreemd en dreigend lied in de touwen die de tent bij elkaar hielden. Het licht had een ziekelijke okergele kleur aangenomen en was zo ondoorzichtig alsof het nacht was. Op dat moment sloeg een laag wind vol zand tegen de tent.

(582) Patricia De Landsheer, *Bewaar altijd een stukje brood, de Vries – Brouwers*, 2011

De winter is streng en het is verschrikkelijk koud. De ijzige wind die soms over het werkterrein blaast, verscherpt het gevoel van honger nog meer.

(583) Nelson DeMille, *Het spel van de leeuw* (Gert Jan de Vries), The House of Books, 2001

Luitenant Chip Wiggins zei tegen luitenant Bill Satherwaite: 'We krijgen sterke tegenwind. Die zuidenwind die vanuit de woestijn komt. Hoe heet die?' 'Die heet de zuidenwind die vanuit de woestijn komt.' 'Juist. Hoe dan ook, dat zal een fijn windje-mee zijn om als de sodemieter daarvandaan te komen – en bovendien zijn we dan vier bommen lichter.'

(584) Nicholas Evans, *De rookspringer* (Paul Syrier), Areopagus, 2001

Skye keek toe hoe de onweerswolken steeds dichterbij kwamen. Ze hadden een staalgrijze kleur, gemengd met een ziekelijk geel, en terwijl ze naderden kookten ze en versmolten met elkaar en de bliksem flikkerde als tongen van giftige slangen uit de onderkant.

(585) Kees van Beijnum, *De oesters van Nam Kee*, Nijgh & Van Ditmar, 2002

De lucht was vol donkere inktvegen toen ik bij het nieuwe winkelcentrum aankwam. De versterkte rai van de band verwaaide boven het plein. Slingers met gekleurde plastic vlaggetjes waren van boom tot boom gespannen, ze sisten en klapperden in de sterke wind. Albert Heijn, Blokker, C&A, het was een grote manifestatie van gevelreclames en glimmend glas.

(586) Erik Orsenna, *Een Franse komedie* (Dirk Zijlstra), Goossens/Kritak, 1992

De wind begon met ontstemde geluiden: het voorzichtige kraken van de dennen, het luidere klotsen van de zee, het hogere fluiten van de elektriciteits- en telefoondraden. Toen begonnen de schoorstenen te loeien. Toen klepperden de dakpannen die werden opgetild door de rukwinden alsof het Grote Leger op haar terugtocht uit Egypte en lichtelijk verdwaald in galop over het dak stormde. (...) Hopend, zonder dat echt te willen toegeven, op een meteorologisch record, ah als dit eens de verschrikkelijkste derde augustus sinds 1880 zou kunnen zijn, de klimatologische gebeurtenis die de zomer van 1954 een bijzonder trekje, een soort eigen gezicht zou geven. (...) Met groot vertoon werden de drie deuren naar het terras, dat al door vlagen stuifwater werd geseld, dichtgetimmerd. Vandaag, maandag 3 augustus, de heilige Lydia, storm. Het is verboden naar de zee te gaan, onder bomen te lopen, met een onbedekte keel rond te lopen, te fietsen, boog te schieten, of ook maar het kleinste vuurtje te maken.

(587) Jean-Pierre Plooi, *Patience*, Meulenhoff, 1984

Ik haal water, eet wat en ga naar het Seksmuseum. Een regenachtige, door-de-weekse avond met voetbal op de televisie, kortom bijna geen volk in de rosse buurt.

(588) Renate Rubinstein, *Mijn beter ik*, Meulenhoff, 1991

Het was slecht weer, tot tien uur zonnig, maar daarna grijs en 's middags sneeuw. (...) Ik vind het erg dat hij zo vaak in de regen of de kou in het Sarphatipark zit te wachten tot hij binnen mag. (...) Ik hield van de regenjas die hij aan had gehad op die avond toen we elkaar in het Vondelpark omhelsden. Een heel gewone, smal gesneden Burberry-regenjas.

(589) Barbara Honigmann, *Nietige liefde* (Gerrit Bussink), BZZTôH, 1992

In een van de regenachtige nachten toen de herfst was aangebroken, mijn eerste herfst in Parijs, droomde ik dat mijn vader in het park van Belvédère ging wandelen en niet meer terugkwam. Ik zat met zijn vier vrouwen op hem te wachten, maar hij kwam niet terug, hij kwam nooit meer terug.

(590) Jan van der Vegt, Een roemloos einde, Nijgh & Van Ditmar, 1982

Het was een morgen vroeg in het jaar en de hemel was zonder wolken. Er kwam een geurige wind van over de duinen.

(591) Robert Shea, Shiké (Rein van Essen), Luitingh, 1982

Het oude landhuis bij Dazaifu kraakte in de wind, en het gestage kletteren van de regen op het dak was al zo lang aan de gang dat hij het niet eens meer hoorde. In de hoeken van de kamer viel af en toe een druppel door een van de vele gaten in het dak in een plas, en het geluid was vreemd genoeg hoorbaar boven het gebrul van de tai-phun.

(592) Stephen King, Desperation (Robert Vernooij), Areopagus/Luitingh-Sijthoff, 1996

Ja, hij voelde iets. De zomer dat hij dertien werd, was de langste, mooiste en vreemdste zomer van zijn leven geweest. Tegen het eind van augustus raasden er 's avonds vaak onweersbuien over dat gebied – korte maar verbijsterende stuiptrekkingen die de oude cowboys 'boemelaars' noemden. En in dat jaar (een jaar waarin het leek alsof bijna ieder popliedje op de radio van de Bee Gees was), hadden de stille momenten voor die buien – zwarte hemel, roerloze lucht, de naderende donder, de bliksem die in de prairie stak als een vork in taai vlees – een bepaalde opwindning in hem teweeggebracht die hij sindsdien nooit meer had ervaren.

(593) J.R.R. Tolkien, In de ban van de ring (Max Schuchart), Het Spectrum, 1997

De wind van de wereld woei nu uit het westen, en de grote wolken werden hoog opgetild en dreven in oostelijke richting weg; maar toch viel er nog slechts een grijs licht op de sombere velden van Gorgoroth.

(594) Griet Op de Beeck, Vele hemels boven de zevende, Prometheus, 2013

Het zijn de nachtmerries. En de stille leegte van de zondag. (...) Dat mijn moeder haar sleutelbos gegooid had, die keer toen het buiten aan het regenen was, mikkend op het hoofd van mijn vader, en dat hij net op tijd kon bukken en dat er nog altijd putten in die muur staan.

(595) Bert Wagendorp, Ventoux, Atlas Contact, 2013

André trok het shirt van zijn vader uit en drapeerde het om het paaltje. We zwegen. De wind van de Ventoux overstemde onze ademhaling en en het zachte huilen dat oprees uit mijn keel. (...) Een felle windstoot maakte het shirt los van het paaltje. Het shirt dwarrelde naar beneden, als een blad in de herfst, tot het bleef haken in een struik, een meter of honderd beneden ons. 'Mooi zo,' zei André. 'Moge hij rusten in vrede.'

(596) Anna Enquist, De verdovers, De Arbeiderspers, 2011

Samen nemen ze de trappen. Als de deuren opengaan blijkt er een forse wind te staan op het dak, heel anders dan beneden. De traumahelikopter is van dichtbij reusachtig, hij staat als een griezelig insect naar hen te gluren. Luc loopt te sjouwen met eerste-hulpkoffers en pakketten met infuusvloeistof. Hij heeft zijn imposante oranje pak aan. 'Hallo, Suzan!' schreeuwt hij tegen de wind in. 'Wil je meevliegen?'

(597) F. Scott Fitzgerald, De grote Gatsby (Susan Janssen), Atlas Contact, 1999 / 1913

Een zoele wind woei door de kamer, blies de gordijnen aan het ene eind erin en aan het andere eind eruit als fletse vlaggen, ze opbollend tot aan de geglaceerde bruidstaart van het plafond, rimpelde vervolgens over het wijnkleurige tapijt en maakte er schaduwen op zoals de wind op het zeeoppervlak doet.

(598) Suzanne Collins, De hongerspelen (Maria Postema), Van Goor, 2011

Aan de andere kant van de koepel hebben ze een tuin aangelegd met bloembedden en bomen in potten. Aan de takken hangen honderden windklokjes, die het getinkel verklaren dat ik hoorde. Hier in de tuin, op deze winderige avond, is dat genoeg om twee mensen te overstemmen die hun best doen niet gehoord te worden.

(599) Harlan Coben, Verzoeking (Martin Jansen in de Wal), Meulenoff Boekerij, 2010

Grijze wolken pakten zich samen boven Ringwood State Park. Marcia McWaid liep door het dichte bos, en Ted, haar man, liep een paar meter voor haar. Ze hoopte dat er geen regen op komst was, maar het wolkendek was een hele verbetering na de bloedhete zon van die ochtend.

(600) Dan Brown, Inferno (Marion Drolsbach, Erica Feberwee, Yolande Ligterink), Luitingh – Sijthoff, 2013

De regen sloeg tegen de oude koepel van de Hagia Sophia.

(601) John Williams, Stoner (Edzard Krol), Lebowski, 2012

Ze opende de deur alsof ze hem niet had gehoord en bleef daar even onbeweeglijk staan: door de deuropening waaide een koude wind naar binnen en blies over het gloeiende gezicht van Stoner.

(602) Tess Gerritsen, Het stille meisje (Els Franci-Ekeler), The House of Books, 2011

'We kunnen wel lopen. Ik heb een regenjas bij me.' Buiten lopen we door de motregen, met een discrete afstand tussen ons in. Ondanks het miezerige weer is het druk in Chinatown. (...) Water sijpelt uit een regenpijp.

(603) Alice Munro, De droom van mijn moeder / Weg (Pleuke Boyce), De Geus, 2000/2005

Eten, drinken, de eenvoudigste handeling, het lijkt allemaal even riskant als wanneer je het in een bootje zou doen, tijdens een orkaan of in een huis waarvan de balken doorbuigen in de woeste wind. Je kunt je aandacht niet even van de orkaan afhouden omdat anders je laatste verdediging aan stukken wordt geslagen. Om niet gek te worden, probeer je iets rustgevends om je heen te vinden, maar het gehuil van de wind – van mij – trekt in een kussen of de bloemen op het kleed of een kleine oneffenheid in het vensterglas. (...) Dit was een zomer van regen en nog eens regen. Het was het eerste wat je 's morgens hoorde, keihard op het dak van de mobiele woning. De paden waren in een modderbrij veranderd, het lange gras was kletsnat, de bladeren boven je hoofd lieten geregeld een stortbad op je neerkomen, zelfs op momenten dat er geen echte plensbui uit de lucht kwam vallen en de wolken leken weg te trekken.

(604) Esther Gerritsen, *Superduif*, De Geus, 2010

De lucht betrok en ik voelde de eerste regendruppels in mijn hals. (...) De regen zette zich nog niet door. Wel verschenen er flitsen in de lucht en de donder volgde er steeds sneller op.

(605) Michael Connelly, *De dichter* (J.J. de Wit), De Boekerij, 1995

De rand van het Michigan-meer was dichtgevroren en na een storm was het ijs grillig van vorm, verraderlijk en schitterend om te zien.

(606) C.J. Sansom, *Winter in Madrid* (Ineke van Bronswijk), De Fontein, 2007

Die nacht draaide de wind naar het oosten en begon het weer te nieuwe. De volgende ochtend was het bitter koud.

(607) Nadine Gordimer, *Kansen op liefde* (Eugène Dabekaussen, Tilly Maters), Bert Bakker, 1993

Regen hing van de horizon over de zee, en alles, zee en regen, bewoog zo stil dat de golven vielen met het geluid van deuren die ver weg worden dichtgedaan. De droom werd zo nu en dan onderbroken door een glinsterend waas dat herinnerde aan water.

(608) J. Bernlef, *Doorgaande reizigers*, Querido, 1990

Onder de jurk moest ze naakt zijn. Omdat ze zich geheimzinnig voelde, al wist niemand dat. (...) De wind was zacht en warm aan haar blote benen. Haar lichaam bewoog vanzelfsprekend onder de witte jurk.

(609) Pamela Koevoets, *Ode*, Bert Bakker, 1986

En streng was de winter en zeker voor ons hard. Door sneeuw en ijs naar verafgelegen dorpen. En de wind blies boven ons en achter ons en onder ons en voor ons, en blies ons bijna van de sokken, want mager waren we geworden, veel meer dan een appel en een ei konden we niet eten, om niet te contrasteren met de geesten uit onze onderwereld.

(610) Lidy van Marissing, *Ontbinding*, Van Gennep, 1972

gezoem neemt toe, tot een ronkende windvlaag over de huizen, door de hoge straten waait, het plein schoon blaast (papier fladdert in de portieken), ze kijken naar boven (demonstratie? reclame? stuntvlieger?)

(611) Kate Mosse, *De nacht van de vogels* (Merel Leene), Meulenhoff Boekerij, 2015

Ver weg boven zee roepen de wulpen en de meeuwen – vreemde, spookachtige kreten in de nacht. De vloed komt snel op, hoger en hoger, en overspoelt de slikken en kwelders tot er niets anders meer is dan het diepe, steeds veranderende water. De regen striemt op de zwarte paraplu's en stoffen petten van de boerenarbeiders, melk-knechten en smeden. Drupt omlaag tussen nek en kraag, huid en stof. Niemand zegt iets. De sputterende, flakkerende vlammetjes van de lantaarns werpen vervormde schaduwen op de ruwstenen gevel van de kerk.

(612) Monique Thijssen, *De jongen met het litteken*, Leopold, 1980

Er stond een stevige bries vanuit zee. De jongen vulde zijn longen diep, nam de fits op zijn schouder en zocht de snelste weg omlaag.

(613) Han Suyin, *Wachtend op de dageraad* (Mariëlla de Kuyper-Snel), J.H. Gottmer, 1983

Het lichte herfstbriesje bracht de eikebladeren in beweging, deed het sterke gras buigen.

(614) Godfried Bomans, *Op reis rond de wereld en op Rottumerplaat*, Elsevier, 1977

Het is hier *niet* stil. Het is een leven als een oordeel. Het waait hier voortdurend. Altijd maar wind. Na zeven dagen word je daar *doodmoe* van. Binnen in de tent zit je in een Turkse trom, waarop een waanzinnige aan het roffelen is en buiten loop je schuin gebogen tegen een storm aan te duwen, die om je oren fluit. Het houdt *nooit* op. Het is nooit even kalm. Het is net of ze hier gek geworden zijn. Zijn ze ook.

(615) James Hilton, *Good-bye, Mr. Chips* (geautoriseerde vertaling), De Geïllustreerde Pers, z.j.

Maar als Chips verkouden was of als de oostenwind over de lage landen gierde, nam dokter Merivale Mrs. Wickett apart in de vestibule en fluisterde: "Pas goed op hem hoor? Zijn borst... u begrijpt me wel... als hij gaat hoesten, krijgt hij last van zijn hart. Er mankeert hem heus niets, maar het is de oude dag... en dat is, voor ons allen, tenslotte de meest fatale kwaal."

(616) Anna Lee Waldo, *Sacajawea* (Pon Ruiter), Elsevier, 1980

De volgende paar dagen voer de expeditie door het dal van de benedenloop van de Columbiarivier, waar de warme Chinook-wind vandaan kwam. Het was een land van uitgestrekte hellingen, die omhoog liepen naar de hemel. De heuvels en dalen waren nog groen en de lucht was warm en vochtig van de regen.

(617) Richard Adams, Waterschapsheuvel (Max Schuchart), Het Spectrum, 1974

Toen hij het distelbosje bereikte waar hij die ochtend met Kehaar had gesproken, klonk er een lang aangehouden gerommel van donder uit het dal in de verte. Er vielen een paar grote warme regendroppels. Langs de westelijke horizon vormden de laaghangende wolken één grote rode massa waartegen de verre bomen zich klein en scherp aftekenden.

(618) Sue Townsend, Het geheime dagboek van Adriaan Mole 13 $\frac{3}{4}$ jaar & Bekentnissen van Adrian Albert Mole (Huberte Vriesendorp), Fontein, 1985 / Ambo/Anthos, 2001

maandag 14 december

Om 5 uur opgestaan om de postbode op te wachten. Ik heb de hond mee uitgenomen in de motregen. (Hij wou blijven slapen, maar dat mocht hij niet van mij). De hond kreunde en klaagde het hele blokje rond.

Ik houd van het Engelse weer. Net als het landschap vestigt het voortdurend de aandacht op zichzelf. Toen ik aan dit artikel begon, baadde de kamer in het felle zonlicht, maar intussen is er een sterke wind opgestoken en nu is de kamer somber en donker.

(619) Jordan Cray, thriller.com @5//Stalker/ (Pieter Janssens), Lannoo, 2000

Het regende op de dag dat Camille werd begraven. Een kille, gestage regen die als een gordijn neerviel en geen moment ophield. De lucht had de vale kleur van tin, zonder zelfs maar een sprankje parelmoer.

(620) Fleur van Groningen, Dat kleine geluk, Horizon, 2015

Trots verbeet ik de herfstkou die door mijn jas kwam en de eerste regendruppels die op mijn gezicht vielen. Ik was net negen en was een half jaar eerder terug naar België verhuisd.

(621) Rosemary Sutcliff, De Adelaar van het Negende (John Riedijk), Facet, 2003

De avond viel nu snel en toen ze de langgerekte bocht in het dal bereikten dat naar het zuiden voerde, was het helemaal donker. De wind nam nog meer toe, gierde door de berkenbomen en hazelaars, en joeg grauwe wolken langs de hemel.

(622) Monica Furlong, Juniper (Anneke Koning-Corveleijn), Lemniscaat, 1991/2004

Het was donker buiten en er waaide een onheilspellend loeiende wind om Angharads huis. Ik wilde dat als ons iets ergs moest overkomen dat op een andere avond kon, of liever nog overdag.

(623) Stephen E. Ambrose, Band of Brothers (Jeske Nelissen), De Boekerij, 2010

Sergeant Martin herinnerde zich dat er gezegd werd: 'Als je ijs bij het eten krijgt, weet je dat het die nacht gebeurt.' Er stond echter een vreselijke wind en net toen de

mannen zich gereedmaakten om naar hun C-47's af te marcheren werd bekendgemaakt dat het niet doorging. Eisenhower had de invasie uitgesteld vanwege het slechte weer.

(624) F. Bordewijk, Karakter, Nijgh & Van Ditmar, 1971

Maar de oude draagbalken daartussen hield hij intact, en van heel hoog neerblikkend in de diepte kreeg men de indruk van een grote vierkante put vol roosters van afstand tot afstand, roosters met wijdstaande ontzaglijke spijlen van oud hout. De nachtwind stooft erdoor van de kelder tot de gaten in het dak, en speelde bij tijd en wijle over de verstijfde snaren dezer windharpen zijn stroefste akkoorden. Soms, zittend alleen in zijn zaal, hoorde Dreverhaven het in die verre hoek gieren.

(625) Edgar Cairo, Kollektieve schuld, Het Wereldvenster/NOVIB/NCOS, 1976

Antwoord niet zuchtend, Marjana, blazend met de wind omdat het een gegeven is van de natuur. (...) Zomaar, kijken hoe zo'n plant in elkaar zit. Ondertussen bliezen winden hem.

(626) August Strindberg, Aan open zee (Karst Woudstra), Meulenhoff, 1984

Het was de dag voor Kerstmis, toen hij, na een stormachtige nacht, waarin hij kanonschoten en hulpgeroep had menen te horen, de deur uitging voor een wandeling in de pas gevallen sneeuw. De hemel was zwartblauw als plaatijzer en de golven beukten tegen de rotsen, terwijl de brulboei het uitschreeuwde in een eindeloze, ononderbroken jammerklacht alsof hij om hulp riep.

(627) Alberto Moravia, Twee vrouwen (Frédérique van Schouwen), Bruna, 1962

De moeilijkheden begonnen pas toen het winter werd. In de stromende regen moesten we met snoeimessen brandhout gaan snijden in het kreupelhout langs de berghelling. (...) Het groene, natte hout wilde niet branden, het rietgras veroorzaakte een dikke, zwarte rook; we moesten op de grond gaan liggen, onze wangen in het slik, om het vuur aan te blazen. Ten slotte zaten we onder de modder.

(628) E. Annie Proulx, Ansichten (Regina Willemse), De Geus, 1996

Terwijl ze naar de lucht stonden te kijken, wakkerde de wind in logaritmische stappen aan. De wolken kolkten, hun onderkant bezet met globes in de kleur van meloenvlees. Een regenvlaag, neerstortende takken, en in het natte gras iets dat met vergeefse volharding lag te kronkelen. Hagel kletterde neer op de vleermuis en roffelde op het dak alsof het kiezelstenen waren. 'Zie je dat?' zei de indiaan, wijzend. Er bengelde een monsterlijke slurf uit de wolk. Er klonk een enorm gebrul. De gele lucht benam hun de adem. 'Tornado', zei de indiaan.

(629) Sigrid Undset, Vigdis Gunnarsdóttir (vertaling uitgeverij), Luitingh, 1982

Het kwam niet zover, dat Ulvar IJsland bereikte. Op de Noordzee kregen zij mist en tegenwind en daarna stak er zulk een storm op, dat zij het merendeel van hun bezittingen overboord moesten werpen, wilden zij hun leven redden. Ten slotte verloren zij

hun roer en met dit ruwe weer konden zij hun schip niet sturen, maar dreven zij naar een rotskust, die naar Illuge zei Schotland moest zijn.

(630) Piers Paul Read, Overleven (Dolf Koning), Meulenhoff/Kritak, 1974

Coche Inciarte had de lawine gezien en toen gehoord, een zuchtend *woesj* gevolgd door stilte. (...) Er volgden twee dagen met net zulk slecht weer als ze al eerder hadden meegemaakt, met een gierende sneeuwstorm buiten het vliegtuig.

(631) A. Aletrino, Martha, Nijgh & Van Ditmar, 1982

Buiten had de regen opgehouden. Hoog stond de rust van den nacht onbewegelijk, luidloos spannend een zilveren stilte waardoor de wind nu en dan bolderde met losblazende schokken, schuddend tegen de weektikkende ramen een kort wêerkomend geluid. Dan dunsuizend schoof hij langs het huis weg, ver klagend in de wijde ruimte, têr-luidend een vaag zwevend geruisch, hoog-weg-ijlend tot een breed-strijkende stilte en plotseling brak hij terug, opstuwend van ver, bolblazend in kort-vallende stooten, even schokkend de ramen met onwetend getik.

(632) Bruce Chatwin, In Patagonië (Eelco Hesse), Bert Bakker, 1978

‘De hele dag gelopen en ook de volgende dag. Rechte weg, grijs, stoffig en geen verkeer. De wind houdt maar niet op, snijdt je adem af. Soms hoorde je een truck, je wist heel zeker dat het er een was, maar dan was het de wind. Soms klonk de wind als een lege truck die over een brug dendert.’ (...) De volgende dag heter en winderiger dan tevoren. De hete windstoten duwden je om, zogen aan je benen, drukten op je schouders.

(633) Erica Jong, Het ritsloze nummer (Else Hoog), De Arbeiderspers, 1974

Moet je die regen horen. Buiten op straat klinken af en toe kreten op van dronken studenten die op weg zijn naar huis. Natte kinderhoofdjes. Parijs kan zo nat zijn. Na de film zijn ze naar de Notre-Dame geweest. Tussen natte wollen jassen en natte bontjassen in gestouwd. De nachtmis. Water dat van paraplu punten in hun schoenen droop. Niets is zo erg als de lucht van nat bont.

(634) I.A. Gontsjarow, Oblomow (Wils Huisman), G.A. van Oorschot, 1958

Regent het, wat een weldadige zomerregen is het dan! Een overvloedige, fris en vrolijk kletterende bui met druppels, die aan plotselinge, hete tranen van geluk doen denken. (...) Hoe verheugd begroet de boer de regen: ‘Een buitje doet goed, en de zon droogt het met speed!’ zegt hij, terwijl hij genietend zijn gezicht, schouders en rug aan de neervallende druppels blootstelt. Een onweer is hier niet schrikwekkend, maar alleen maar weldadig. Het heeft altijd op gezette tijden plaats en slaat St. Elia eigenlijk nooit over, als ter bevestiging van de bekende legende. Ook de donderslagen schijnen elk jaar gelijk te zijn in aantal en hevigheid, alsof er voor die streek een vaste hoeveelheid elektriciteit per jaar uit de schatkist wordt vrijgegeven.

(635) Rainer Maria Rilke, De aantekeningen van Malte Laurids Brigge (Pim Lukkenaer), Het Spectrum, 1981

Een koets met helrode wielen kwam voorbij, en verder naar beneden droeg iemand iets lichtgroens. Paarden liepen blikkerend opgetuigd op de donkergesproeide rijbaan, die schoon was. De wind was opgewonden, nieuw, mild, en alles steeg op: geuren, geroep, gelui.

(636) Giovanni Boccaccio, Verhalen uit de Decameron (Frans van Dooren), Het Spectrum, 1981

Ze besloot een einde aan haar leven te maken. Maar alles kwam heel anders uit dan zij had gedacht. Want omdat de wind uit het noordoosten kwam en heel zacht was, en de zee bovendien erg kalm was en het bootje zich goed hield, spoelde zij, de dag nadat zij aan boord was gegaan, tegen de avond op zo'n honderd mijl boven Tunis aan op een strand vlak bij de stad Soesa.

(637) Daniel Defoe, Het leven en de wonderlijke avonturen van Robinson Crusoe uit York, zeeman (Cees Buddingh'), Het Spectrum, 1980

Met deze koers passeerden wij omstreeks de twaalfde dag de Linie en bevonden ons, volgens onze laatste waarneming, op zeven graden tweeëntwintig minuten noorderbreedte, toen we volkomen onverwachts door een hevige tornado, of orkaan, overvallen werden. Hij begon in het zuidoosten, liep om naar het noordwesten en bleef dan in het noordoosten hangen. Uit deze richting woedde hij zo vreselijk, dat wij twaalf dagen achtereen niets konden doen en drijven, en wij ons erdoor lieten voortjagen en brengen waar het noodlot en de razernij van de wind ons heenjoegen.

(638) Roald Dahl, Boy (Huberte Vriesendorp), Fontein, 1985

De boottocht van Newcastle naar Oslo duurde twee dagen en een nacht en als het stormde, en dat deed het nogal eens, waren wij allemaal zeeziek behalve onze onverschrokken moeder. Dan lagen we, in dekens gewikkeld in ligstoelen op het promenadedek, dicht bij de reling, met grijze gezichten en kolkende magen en weigerden de hete soep en scheepsbeskuit die de vriendelijke steward ons bleef aanbieden.

(639) Tom Wolfe, Het vreugdevuur der ijdelheden (Jan Fastenau, Balt Lenders, Gerard Verbart), Bert Bakker, 1990

De ijzige sneeuwman met de Yale-kin, de heer Sherman McCoy, gebaarde naar de Mercedes. 'Voor het weekend kom ik hem niet meer ophalen.' Toen draaide hij zich op zijn hielen om en vertrok. Toen hij het trottoir opliep trok er een windvlaag door de straat. Hij kon voelen hoe klam zijn shirt was. Zijn broek was nog klam in de knieholtes. Zijn haar voelde aan als een vogelnest.

(640) F.B. Hotz, Ernstvuurwerk, De Arbeiderspers, 1977

Er restte me nu nog een half uur dat ik vanwege m'n voortdurend geldgebrek op straat doorbracht. In de regen bekeek ik de etalages van de intussen gesloten winkels en ik gaapte. Ik schuilde lang in een winkelportiek met m'n natte fiets aan de hand. Den Haag was doodstil om half acht 's avonds.

(641) Yuko Tsushima, Kind van de wind (Kathleen Rutten), De Geus/EPO, 1985

Ze wenkte een taxi voor het restaurant en duwde Kayako het eerst naar binnen. Het regende nu hard en de straten waren zo donker dat het avond had kunnen zijn. (...) Wanneer ze strak naar de ruit keek, vervaagden de vormen in de straten om slechts een bleek schijnsel achter te laten, opgelost in water, zodat de rijdende taxi op een glazen bak leek die onbelemmerd rondreed op onderwaterstromen.

(642) Maya Angelou, Dans om het bestaan (Kathleen Rutten), De Geus/EPO, 1988

Ik zag mezelf als de heldin die eenzaam in het gedempt gele schijnsel van een straatlantaarn staat te wachten en te wachten. Als de mist op komt zetten, begint het te regenen, zo zacht dat het haar niet doorweekt. Maar net hard genoeg om haar te laten rillen in haar witte regenjas (waarvan ze de kraag omhoog heeft gezet).

(643) Hannelies Taschau, Een vredig uitzicht (Elly Schippers), A.W. Bruna, 1980

Alleen een zachte beweging in het graan dat met de dag lichter wordt. Dan een kind op een fiets dat op de trappers staat en tegen de plotseling opstekende wind optornet. De bewering dat je uren naar deze golven kunt staren klopt.

(644) René Depestre, Hadriana in al mijn dromen (Mirjam de Veth), De Arbeiderspers, 1991

‘Laten we opschieten! Er zit regen in de lucht. Ga de paarden halen, vlug!’ Toen zijn handlangers weg waren, keek de man naar de hemel, die steeds verder betrok, en riep uit: ‘Er staat ons niet zomaar een miezerbuitje te wachten, maar een mamant-lavalasse-dlo, een enorme gietbui. We moeten de beesten hard laten lopen. Je bent goed in paardrijden, hé?’

(645) Catherine Duval, De onsterfelijken, Nijgh & Van Ditmar, 1978

Stil en verlaten lag de tuin. De winteravond huiverde aan en deed de dode blaadjes in een cirkel opwarrelen. Een lichte nevel maakte zich los van de aarde, ijl uitwaaiend langs de witte berk.

(646) A.F.Th. van der Heijden, De slag om de Blauwbrug, Querido, 1983

En zo ging het sindsdien elk jaar. Meestal was het mooi weer, gelukkig, want bij het minste beetje tegenwind sloeg het portret van het koninklijke tweetal een ontelbaar aantal malen in mijn gezicht. Soms werd de stoet overvallen door een stortbui en moest mijn moeder 's avonds die gehate kleuren van mijn lijf wassen. Oranje, rood en blauw. Ik was een levende aquarel.

(647) Hellema, Een andere tamboer, Querido, 1985

De nacht was vol geluiden. De regen plensde in stromen, ergens in het huis lekte het want Lasser hoorde verwarde stemmen, geloop en het rammelen van emmers of bakken, een herkenbare luidruchtigheid die niets verontrustends had en hij sliep opnieuw

in. Later in de nacht, toen het stil geworden was en alleen nog het gorgelen van overvolle afvoerpijpen en putten was te horen, droomde Lasser.

(648) Terence H. White, Arthur, koning voor eens en altijd (Max Schuchart), Het Spectrum, 1967

's Zomers was het minstens vier maanden lang heerlijk warm en als het net genoeg regende voor landbouwkundige doeleinden, wisten ze het zo te versieren dat het regende terwijl je in bed lag. In de herfst vlamden en ritselden de bladeren in de westenwinden, hun droeve vaarwel met heerlijkheid temperend.

(649) Doeschka Meijsing, De kat achterna, Querido, 1978

Half augustus viel sinds maanden de eerste regenbui. Klokke vijf hoorde ik de eerste donderslag en onmiddellijk daarop vielen loodrechte stralen op het binnenplaatsje. Ik had geen zin om de bui af te wachten. Ik had behoefte aan veel water. Ik deelde dat met meer mensen. Op straat liepen uitgelaten drommen. Er was een broederlijke vrolijkheid om al dat water dat uit de hemel viel. Men riep elkaar toe. Auto's reden stapvoets. Het was zo donker geworden dat de lantarens aanfloekten. Alles begon heerlijk te ruiken.

(650) Nicolaas Matsier, Oud-Zuid, Querido, 1978

's Avonds begon het eindelijk te onweren, steeds dichterbij. Het regende zacht maar hoorbaar. Ik ging op het balkon staan. De grasmatten beneden lagen er donker en verlaten bij. Twee tafeltjes stonden er nog. Geluid als van vele Schiphols, gegrom van leeuwen voor de voeding. Blauw zwaailicht boven de daken. Een kort oranje spoor van een dovende vuurpijl. Het begon harder te regenen. Twee uur lang bleef het onafgebroken onweren, donderen en bliksemen. Wind stak op en het werd fris. Opeens klonken er links en rechts afwasgeluiden. De stad werd weer hoorbaar, vaag gezoem van een verkeersader. Het was afgelopen.

(651) Multatuli, Max Havelaar of de Koffij-veilingen der Nederlandsche Handelsmaatschappij, Veen, 1981

Over de beste wijze van omgang met die hoofden, bestaan overigens verschillende meningen. Het komt mij voor dat eenvoudige oprechtheid, zonder streven naar diplomatische voorzichtigheid, de voorkeur verdient. Hoe dit zij, Verbrugge begon met een banale opmerking over 't weer en de regen.

- Ja, mijnheer de controleur, het is westmoesson (*)

Dit wist nu Verbrugge wel: men was in januari. Maar wat *hij* over de regen gezegd had, wist de Regent ook. Hierop volgde weder enig zwijgen.

(*) Regentijd op Java van oktober tot maart

(652) Jonathan Swift, Gullivers reizen (J.H. Abrahams-van Raalte), D.A.P. Reinaert, 1965

Soms zette ik mijn zeil op en dan behoefde ik alleen maar te sturen, terwijl de dames met haar waaiers voor een stormwind zorgden en als zij moe werden bliezen enige pages mijn zeilboot met hun adem vooruit.

(653) Françoise Sagan, Houdt u van Brahms... (Th. Oegema van der Wal), NBC, z.j.

Al sinds tien dagen bereisde Roger het noorden des lands en trok van het ene zaken-diner naar het andere. Hij trof beestachtig slecht weer; het departement du Nord bestond voor hem alleen maar uit een gladde weg zonder eind en onbekende restaurants met een onpersoonlijk karakter.

(654) J.H. Leopold, Reisdagboek 1890, Brusse/Van Oorschot, 1952

3 Maart. Gisteren was het een saaie, grijze winterdag. 's Morgens viel er al hagel en dunne vlokjes sneeuw, de lucht hing vol zware buien, die de toppen der bergen omhuifden en donkere schaduw op de hellingen wierpen, en de wind was koud; men kon voelen dat er ijs in de lucht zat. In den namiddag kwamen de eigenlijke buien, een sneeuw, zooals we die in Holland gewoonlijk maar drie, vier maal 's winters te zien krijgen, dichte, groote vlokken dwarrelden uit een grijze lucht, die de zee geheel verborg.

(655) Miguel de Cervantes Saavedra, Don Quichote (C.U. Schüller Tot Peursum, Dr. N. van Haamstede), z.j.

De nacht was, zoals gezegd, zeer donker en zij waren juist tussen hoog geboomte gekomen, waarvan de bladeren, door een zachte wind bewogen, een akelig en geheimzinnig gedruis veroorzaakten, zodat de eenzaamheid, de duisternis, het geraas van het water met het geruis der bladeren, bij elkaar schrik en huivering verwekten, te meer daar de slagen niet ophielden, noch de wind ging liggen, noch de morgen aanbrak.

(656) Leo N. Tolstoj, Anna Karenina (Jacob Leclee), Reinaert, 1969

Opeens, midden in het werk, streek een prettig gevoel van afkoeling over zijn gloeiende bezwete lijf. Hij keek naar de lucht, terwijl zijn zeis werd gewet. Een laag boven de aarde hangende wolk was aan komen drijven en zond een flinke regenbui omlaag. Sommigen van de boeren trokken hun jas aan, maar anderen lieten, evenals Ljewin, de verfrissende regendruppels op hun rug neerkomen.

(657) Elfriede Jelinek, De pianiste (Tinke Davids), Van Gennep, 1986

Een nieuwe windvlaag stak op en drukte, als de bovennatuurlijke grote en zachte holle hand van een reus, mevrouw Kohut junior tegen de etalageruit van een opticien waar de brilleglazen fonkelden. Een kolossale bril hing, voorzien van violette glazen, ver naar buiten boven de ingang en beefde, voorbijgangers bedreigend, onder de zweepslagen van de Föhn. Dan is het opeens heel stil, alsof de lucht ademhaalt en daarbij ergens van schrikt.

(658) Simone de Beauvoir, Alle mensen zijn sterfelijk (Greetje van den Bergh), Agathon, 1982

Na een week begon het te regenen; we trokken door een deel van de prairie waar het hoge, scherpe gras in het voorbijgaan onze handen openschuurde; de van water verzadigde grond bemoeilijkte het lopen, en de natte bomen boden ons 's nachts maar zelden voldoende beschutting. Onder het eentonige, grauwe regengordijn leek de landstreek verlaten: geen vogel vloog op, geen dier vluchtte weg als wij naderden. Vijfendertig dagen lang bleef het regenen, en wij kruisten meer dan twintig waterlopen. Toen stak er een harde wind op die de hemel schoonveegde.

(659) Léon de Winter, Over de leegte in de wereld, In de knipscheer, 1976

De tocht zelf was vermoeiend geweest. De kronkelweg over het vlakke land leek eindeloos en de koude wind had voortdurend in zijn mouwen en broekspijpen gewaaid. Zijn gezicht was rood en voelde als leer aan; het leek wel bevroren, evenals de vingers van de hand waarmee hij zijn koffer vasthield.

(660) Julio Cortázar, Einde van het spel (J.A. van Praag, Barber van de Pol), Meulenhoff, 1984

Kou maakt alles altijd ingewikkelder, 's zomers sta je zo dicht bij de natuur, huid tegen huid, maar nu verwacht zijn vrouw hem om zeven uur in een winkel om een trouwcadeau uit te zoeken, het is al laat en hij is er zich ineens van bewust dat het frisjes is, hij moet zijn blauwe pullover aantrekken, of iets anders dat goed past bij zijn grijze pak, herfst betekent één en al pullovers aan- en uittrekken, je in- en uitpakken. Lusteloos fluit hij een tango.

(661) Isaac Bashevis Singer, De Golem (Mira Rafalowicz), Uitgeversmaatschappij Holland, 1985

Omdat over twee weken Pesach, het joodse Paasfeest, gevierd zou worden, waren de joden van Praag al druk bezig met het bakken van matses. De winter was ongewoon streng geweest maar met de maand Nissan kwam de zachte lentewind.

(662) Veijo Meri, Verhalen (Dolf Coppes), Tabula, 1983

Rechts lag de Finse Golf, grijs, groot en vlak als de dood. Zelfs midden op de dag was de horizon er als een donkere spleet. (...) Op de heuvelrug aan de andere kant stond een dennenbos, net zoals dat waarin wij lagen. Het regende, maar het had al zo lang geregend dat het ons niet meer hinderde. Zo nu en dan lieten de bomen stralen water op ons los, alsof ze spuugden.

(663) Frans Pointl, De kip die over de soep vloog, Nijgh & Van Ditmar, 1989

1946

Die nacht onweerde het. Ik telde één, twee, drie, vier, vijf, tussen bliksemschicht en donderslag. Kwam je tot één, dan bevond het onweer zich pal boven je, maar tot zes, dan was de bliksem zes kilometer verderop.

(664) Gustave Flaubert, De kluizenaar en zijn muze. Brieven aan Louise Colet (Edu Borger), De Arbeiderspers, 1983

Trouville, zondag 4 uur, 14 augustus 1853

De regen valt, de zeilen van de boten onder mijn raam zijn zwart, boerinnen met paraplu's lopen voorbij, matrozen schreeuwen, en ik verveel me!

(665) Edmond en Jules de Goncourt, Dagboek (Leo van Maris), De Arbeiderspers, 1985

30 maart 1869

Veel regen en veel dromen; ingeslapen dagen, waarvan de uren vervloeien. Je weet niet helemaal zeker of je werkelijk bestaat.

(666) Openbaring – Het beest uit de aarde, Johannes, 13, 13 & 18

‘En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen.’

In Openbaring wordt verteld dat Johannes in een visioen het Beest uit de zee en het Beest uit de aarde ziet. Over het laatste staat in Openbaring:

‘Hier komt het aan op wijsheid. Laat ieder die inzicht heeft het getal van het Beest ontcijferen; er wordt een mens mee aangeduid. Het getal is zeshonderdzesenzestig.’

(667) Amos Oz, Onder vrienden (Hilde Pach), De Bezige Bij, 2003

De kleur van de hemel was paarszwart, terwijl de wolken die werden voortgestuwd door de wind zwaar en donker leken. Het hele erf van de kibboets was in diepe rust. De lantaarns op het hek tekenden bleke gele plassen. (...) Regen en wind beukten op het raam van zijn kamer. Een zinken wasteil die buiten aan de spijlen van het balkonhek hing, sloeg tegen de ochtend, toen het harder ging regenen en waaien, met een hol geluid tegen het hek.

(668) N. Scott Momaday, Onder een dak van dageraad (Lieke Frese), De Indiaanse Bibliotheek, In de Knipscheer, 1978

Toen hoorde hij het, het ding zelf. Hij wist toen al dat het enkel de wind was, maar het was een geluid vreemder dan wat hij ooit had gehoord. Tegelijkertijd zag hij het gat in de rots, waar de wind naar toe dook, neersloeg en weer opstootte. Het was groter dan een konijnehol en lag gedeeltelijk verscholen achter de wilde morel, die ernaast groeide. Het gehuil van de wind werd steeds luider en vervulde hem met angst. Voor de rest van zijn leven was dat voor hem het geluid van de angst.

(669) Diane di Prima, Herinneringen van een Beatnik (Susan Janssen), In de Knipscheer, 1978

Het was augustus, met de gebruikelijke wolkbreuken en onweersbuien, en het was niet meer zo prettig en gemakkelijk als eerst om in het park te wonen: dus ik nam het baantje aan, zei al mijn schilders met een paar dagen op en trok met diplomatenkoffertje en al, in de boekenwinkel in, en Norm en Gypsy gingen er vandoor.

(670) Zhang Jie, Zware vleugels (José Bruurmijn), de Geus, 1986

Sinds het begin van de winter had het ononderbroken geregend, zeven weken lang. De bergpaden waren steil en glibberig, en als de mannen, hun schouders al dan niet beladen met houtskool, terugkwamen, zagen ze er uit als leem-apen.

(671) Willem G. van Maanen, Het nichtje van Mozart, Querido, 1983

Ik nam Meinhards aanbod aan, op voorwaarde dat we Lotte meenamen, en zo reden we met zijn drieën door het vergeelde herfstlandschap om de grote meren heen in oostelijke richting. Ik had Lotte op schoot genomen, het was haar eerste autorit, ze verbaasde zich over alles, een boom die in een windvlaag plotseling de helft van zijn bladeren verloor, een fazant die in vliegende vaart de weg overstak...

(672) Heinar Kipphardt, März. De carrière van de schizofrene dichter Alexander März (J.F. Vogelaar), A.W. Bruna, 1978

Kofler. Op een nacht, ik was alleen thuis en moest de volgende dag op reis, schrok ik van een gezicht dat door de verregende ruit van mijn kamer binnenkeek. Buiten stonden März en Hanna Grätz, kletsnat en vermagerd. De kartonnen dozen in hun witte handen waren doornat van de regen, Hanna's schoenen opengescheurd. (...) 'De regen is goed voor iedere hoed', zei März en probeerde te glimlachen.

(673) Charles Johnson, De moraal van het verhaal van de moerasvrouw (Marijke Emeis), In de Knipscheer, 1978

Het regende die avond en de donder was zo hevig dat gedeelten van het dak doorbogen en het water op de grond loosden. Men zei dat het zo donker was dat de regendruppels bij de mensen op de deur klopten en om een kaars smeekten zodat ze konden zien hoe ze bij de grond moesten komen. De regen groeide al snel uit tot een onweersbui. De omtrekken van de waterpompen en eikebomen in de voortuin vervaagden. In eerste instantie verscheen dokter Lynch in de voortuin als een door de stortregen drijvende verre schaduw, een zich niet van de elementen en elektriciteit in de lucht bewuste, voortploeterende gestalte.

(674) Gerrit Jan Zwier, Naamloze angst, de Prom, 1982

Kort nadat het vogeltje zich had laten horen, opende de hemel zijn sluizen en werden wij door een stortbad overvallen, dat een middag en een nacht zou duren. Hoewel de regen inderdaad loodrecht neerviel en het gemis aan zijwanden ons derhalve niet opbrak, wilde dit niet zeggen dat we droog bleven. Het water vond tussen de palmbladeren van het dak menige toegangsweg en kwam ons dit verheugd spetterend vertellen. (...) Het geraas van de regen en de inktzwarte duisternis stortten ons die vreselijke nacht geheel en al in de eenzaamheid. Een grijze morgen brak aan, gevuld met stofregen.

(675) Marian Pankowski, Rudolf (Edith Klapwijk), In de Knipscheer, 1984

Augustus: in de hemel opgestapelde wolken, bestrooid met buskruit en beladen met onweer. Op aarde hetzelfde: de Italiaanse ijsventer stapelt het ijs onder schuimende slagroomkoppen.

(676) Patrick Modiano, Verdaagd verdriet (Edu Borger), De Arbeiderspers, 1990

Het waaide. Hoe verder wij wandelden, hoe dieper de stilte om ons heen werd. In de zon maakten die straat en al die huizen een verlaten indruk. Het hoge gras van de wei bewoog zachtjes in de wind.

(677) Jeanette Winterson, Kersen kruisen (Geertje Lammers), Bert Bakker, 1990

Wat zou de geschiedenis maken van deze avond?

Het is helder en koud vanavond, de wind zweept de golven op tot pieken. Het schuim laat slakkesporen na op het zand in slordige driehoeken. De zilte geur prikkelt de haartjes binnen in haar neus.

(678) Martin Schouten, Studio Voorland, De Bezige Bij, 1990

Ik ging op het bed liggen en herinnerde me een tijd dat ik, als heel kleine jongen, op het plafond vaak de weerschijn van bliksem had gezien. Hoe ik me dan ook voornam om niet te schrikken, ik viel steevast in slaap voor de donderslag kwam. Veel later, toen de bliksem al lang en breed spreken had geleerd en zich nog maar zelden ver-toonde, drong het tot me door dat het niets dan opflitsend licht was geweest dat vanuit de studio in de tuin had geschenen.

(679) Bernice Rubens, Broers (Lucie Bartel), A.W. Bruna, 1985

Het sneeuwde. Ieder jaar op de verjaardag van de melkbroers sneeuwde het. Maar deze sneeuw was anders en de verjaardag waarop hij viel was ook anders. Want op die dag werden de melkbroers dertien jaar oud, de leeftijd voor de bar mitswa, zonder synagoge, zonder verbond, gebedssjaal of gebedsriemen. En al dat gemis in een wildernis van vijandelijke sneeuw. Want de sneeuwbuien in Siberië waren heel anders dan die in Odessa. Of eigenlijk steeds als die ene in Odessa. De sneeuwbuien in hun jeugd kwamen apart, de sneeuw viel in een keer neer en was zacht en geschikt voor sneeuwballengooien. En de sneeuw smolt weg voor er weer een volgende bui kwam. Maar de sneeuwbuien in Siberië kwamen in opperste veelvoud, zonder pauze voor het ruimen en voor sneeuwplezier. In deze verlatenheid hilde de wind en de grond in de winter was slecht, de bodem hard als een rots, gewelddadig en bedreigend.

(680) Thomas Graftdijk, Positieve helden, De Arbeiderspers, 1980

Er stak een bries op, doorzeefd met onzichtbare druppels.

(681) Antoon Coolen, De vrouw met de zes slapers, Nijgh & Van Ditmar, 1953

In dien tijd stond ook het koren hoog. In heel het dorp, dan toen veel kleiner was dan nu en met de akkers en velden nog dicht bij de dorpsstraten en het oude, overlommerde plein, rook het naar linden en jong koren. Dat gaf aan de avonden, vooral als na een zomerregen die geuren zo loskomen, allerlei gedachten aan iets heerlijks en vervoerends, dat in het leven bestond en dat we nog niet wisten, maar eens zouden kennen.

(682) A.J. Cronin, *De dame met de anjers* (L. de Tombe), Luitingh, 1978

De zaterdag brak aan – een kille wind joeg met onverwachte en beangstigende hevigheid door de straten. Gedurende de laatste paardagen was het weer zo slecht geweest, dat Nancy een zware kou had opgelopen.

(683) C. Virgil Gheorghiu, *De onsterfelijken van Agapia* (C.A.G. v.d. Broek), Pax, z.j.

‘Die arme Ismaïl,’ gaat hij verder, ‘ik heb echt met hem te doen! Hij lijdt verschrikkelijk onder de Föhn. Meer dan wie ook. Zolang die wind waait doet hij geen oog dicht, nog geen minuut. Als de Föhn drie dagen en drie nachten blijft waaien, doet Ismaïl drie dagen en drie nachten geen oog dicht. De arme kerel.’ ‘Kan zo’n reus, groot als een mammoet, dan last hebben van zo’n zacht windje?’ vraagt de rechter verbaasd. ‘Dat komt door zijn verschrikkelijke godsdienst.’ De commissaris en de rechter kijken samen naar de koetsier, op wie de sneeuwvlokken neerwarrelen als op een standbeeld.

(684) James T. Farrell, *Studs Lonigan* (Jan van Rheenen), L.J. Veen, 1981

Hij keerde terug naar het raam en vergat een ogenblik lang zijn zorgelijke gedachten bij het zien van de regendruppels die tegen de straatstenen ketsend in zilver veranderden. Als kristallen hingen ze aan de blaren van het boompje voor het flatgebouw. Een auto reed rammelend voorbij en de regen kletterde op de zeildoeken kap.

(685) Susan Hill, *De kleine hand* (Mieke Trouw-Luyckx), Sijthoff, 2012

Ik had de regen in de rug en leek uit een wervelwind te worden geslingerd, die de auto voortstuwde. Ik zit altijd heel ontspannen achter het stuur en had wel eerder onder barre weersomstandigheden gereden, maar nu was ik echt bang. De combinatie van de smalle weg, het verschrikkelijke kabaal en de manier waarop het onweer en de hoge rotsen gezamenlijk op me leken te drukken, joeg me de stuipen op het lijf.

(686) Robert van Gulik, *Moord op het maanfeest* (Ton Vervoort), Elsevier, 1984

Aan de overzijde van de tuinmuur zag hij de hoog opgeschoten bamboes van het park dat de residentie omringde. Een koele bries deed hun bladeren ruisen.

(687) Nijnski, *Dagboeken* (Yolanda Bloemen, Marja Wiebes), Ambo/Manteau, 1996

In de sterren voelde ik vrolijkheid. Ik werd vrolijk en had het niet koud meer. Ik ging verder. Ik liep vlug, want ik had een bosje gezien dat geen bladeren had. Ik voelde de kou in mijn lichaam.

(688) Hildegard Knef, *Een gegeven paard* (J.P.M. van Elswijk), J.H. Gottmer, 1978

De regen kwam omlaag alsof er brandslangen aan het werk waren, hij kletterde en drukte, schoof de passagiers heen en weer; ze liepen schuin tegen water en wind alsof ze een vlot stroomopwaarts moesten roeien. In de barak schudden ze zich als honden, lachten wat gewichtig alsof ze allemaal een of andere bijzondere prestatie geleverd hadden. We waren toen in Shannon in Ierland.

(689) Boudewijn Büch, *De kleine blonde dood*, De Arbeiderspers, 1985

Het was een zondagmiddag en het regende. Mijn vader stond voor het raam en rookte een sigaret. Hij tikte as in een bloempot en mijn moeder riep uit de achterkamer: 'Doe dat nu niet, Rainer, het is zo slecht voor de planten.' Hij riep terug: 'Als jij belooft voortaan geen koude thee bij de begonia's te gieten.'

(690) Paul Verlaine, *In gevangenschap* (Henny van Schaik), Voltaire, 2004

Over de muur voor mijn raam (ik had een écht raam, stel je voor! voorzien van lange, dicht opeen geplaatste tralies), aan het eind van die trieste binnenplaats waar, als ik me zo mag uitdrukken, mijn dodelijke verveling zich kon vertreden, zag ik – het was augustus – de kruin met zwoel ritselende bladeren van een of andere hoge populier op een nabijgelegen plein of boulevard heen en weer bewegen. Tegelijkertijd bereikte mij een gedempt, uit de verte opdoemend feestgedruis (van alle steden die ik ken, is Brussel de stad waar het gemoedelijkst gegrapt en gelachen wordt).

(691) Marten Toonder, *Koning Hollewijn & de tijdreiziger*, Mondria, 1982

Hij speelde peinzend met de holle appel en vervolgde: "En wat de nieuwe wind betreft, die is slechts de oude wind uit een andere hoek".

(692) Joyce & Co, *Erwins echo*, De Arbeiderspers, 1982

Er was geen altaar dat ongeschonden bleef en terwijl we over elkaar heen tuimelden, merkte ik niet dat de wind geheel was losgelaten en dat een zware regen neersloeg, die ons en alles glad en glimmend maakte; in natte slierten droop haar haar in onze gezichten. Toen het geraas in mijn slapen kloppend wegstierf, hoorde ik de zwiepende geluiden van het gras en de bomen, het jagen van de wind en striemen van de regen en de rammelende donder van uit twee verschillende richtingen komende onweersbuien.

(693) Belcampo, *Pandora's album*, Querido, 1989

Dit is nog het ergste niet, dit is nog te vermijden, er met een wijde boog omheen gaan. Maar nergens een hond of een poes, nergens een paard of een koe, nergens een vogel. Waarvan zij de afbeeldingen zo aandachtig hadden bekeken, de anatomie bestudeerd. Als enig leven rivieren en kruipend gedierte. En wind natuurlijk, wind, zandkorrels meevoerend.

(694) Hans Jørgen Lembourn, *40 dagen met Marilyn* (Jan F. de Zanger), Leopold, 1979

Eastside. Manhattan. New York. De duisternis was begonnen stukken papier over de straat te blazen.

(695) Buchi Emecheta, De zegeningen van het moederschap (Renée Bodt), Het Wereldvenster – Novib/NCOS, 1983

Het was juni en het was erg nat. Elk jaar moest je weer wennen aan de hoeveelheid regen die dan viel. Die dag kwam hij zo onverwacht dat Nnu Ego geïrriteerd raakte. Natuurlijk hadden dikke wolken de komst van de regen al aangekondigd, maar ook die waren zo plotseling gekomen dat hij met bakken uit de hemel begon te vallen voor ze haar plannen voor die middag had kunnen wijzigen.

(696) Walter Tevis, Dame Gambiet (E.C.C. Kramer-Plokker), Veen, 1984

De volgende ochtend bracht de chauffeur haar via een andere weg naar de gehoorzaal, en ditmaal kon ze de enorme menigte zien staan die wachtte op het moment om binnengelaten te worden. Sommigen hadden donkere paraplu's tegen de motregen.

(697) Günter Wallraff, Ongewenste reportages (Gerrit Bussink), Van Gennep, 1975

Voor de wijnboerderij Buhl ga ik in de rij van in de regen wachtende seizoenarbeiders staan. (...) Vandaag staan ze voor niets in de regen. Als we een half uur gewacht hebben, doornat en ijskoud zijn, stopt de beheerder van de wijnboerderij heel kort met zijn auto langs het trottoir, draait het raampje omlaag, zegt: 'Vandaag wordt het niets, gaan jullie maar naar huis, als het om twee uur niet meer regent kunnen jullie nog een keer aantreden.'

(698) Philip Mechanicus, In China, Tabula, 1983

Wat zou u doen wanneer u aankwam in een vreemde Aziatische stad waar men uw taal niet spreekt. Het is donker, de regen lijkt voorlopig niet op te houden en er is zo op het oog geen taxi te zien.

(699) Goethe, Het lijden van de jonge Werther (Jan Hugo Verhaert), De Galge, 1972

De wind huilde en de regen sloeg fel tegen de rotswand waar ze zich bevond. (...) Wanneer de stormen van de berg aangieren en de wind de golven hoog opzwiept, zit ik aan de gegeselde oever en blik naar de verschrikkelijke rots.

(700) Guus Kuijer, De man met de hamer, De Arbeiderspers, 1975

Het was bitter koud. Elsbeth trok haar bontjas strakker om haar sidderende lijfje. De wind gierde door de straten. Het wegdek werd spiegelglad geblazen. Een enkele auto schuifelde eroverheen. De winter, daar moest je maar van houden! Elsbeth bleef goed op de been, ze was mooi en jong en droeg schoenen met rubberzolen, maar denk es aan de ouwe mensen die bij dit weer niet naar buiten durven.

(701) Irène Némirovsky, Suite Française (Manik Sarkar), De Geus, 2005

Voor veel Russische schrijvers en dichters is Sint Petersburg een legendarische stad. Irène Némirovsky zag er slechts een aaneenschakeling in van donkere, besneeuwde straten waar een ijskoude wind doorheen blies die opkwam uit het vuile, misselijkmakende water van de grachten en de Neva.

(702) Friedrich Nietzsche, De antichrist (Pé Hawinkels), De Arbeiderspers, 1973

Zelfs al hadden wij slechts zo'n beetje vroomheid in ons lijf, dan zou een god, die ons op het juiste moment van de verkoudheid geneest dan wel ons helpt in een rijtuig te stappen op het moment dat er juist een zware regenbui losbarst, ons zo absurd voorkomen dat je hem zou moeten afschaffen, zelfs als hij al bestond.

(703) Ida Simons, Een dwaze maagd, Cossee, 2014

Het museum bleek gesloten te zijn en we namen een tram naar de Schelde, die er mistroostig en grijs uitzag in de regen. 'Nu zal zelfs jij weinig aan je geliefde stad kunnen vinden,' lachte Lucie, maar Gabriel zei dat een beetje regen zijn stad niet minder dierbaar voor hem kon maken want dat zou precies even ontrouw zijn als wanneer je plotseling ophield van iemand te houden omdat die het ongeluk had verkouden te zijn. Daar verder toerisme onmogelijk was stelde Lucie voor ons op wafels te trakteren in het café op de kaai. We waren er de enige gasten, de regen gutste in stromen langs de hoge vensters en daardoor werd het helverlichte, met veel spiegels versierde lokaal eens zo gezellig.

(704) Aminatta Forna, Het huis met de schaduw (Marijke Versluys, Aleid van Eekelen-Benders), Nieuw Amsterdam, 2013

De westenwind is zorgeloos en licht. De noordenwind en de zuidenwind brengen beroering. De *bura* is de hardste wind ter wereld, zo koud dat bij Karlobag de zee bevroert: schuimkoppen veranderen in ijs – bevroren beweging, als sprookjesfiguren; wegwijzers knappen af als luciferhoutjes. Deze zuidenwind arriveert net als anders met alle toeters en bellen van een zigeunervolk dat de stedelingen een nieuw spektakel komt brengen. Eerst een leeg toneel. De wind gaat liggen, de hemel is helder. Achter de schermen maakt de donder jacht op de bliksem. Daarna komen de lichten en de speciale effecten op: zonneschijn en transparante regenflarden. De zigeunertovenaar laat zijn mantel zwieren.

(705) William Thackeray, Kermis der ijdelheid, De Geïllustreerde Pers, 1968

Nadat het schip St. Helena was gepasseerd, werd hij buitengewoon goedgeefs met de grote hoeveelheden scheepsbehoeften, Bordeaux, geconserveerd vlees en kisten met spuitwater, die hij voor eigen gebruik en genoeg had meegebracht; maar gedurende een tweedaagse storm verdween hij verschrikt, en hij liet de patrijspoorten vastzetten.

(706) Mario Vargas Llosa, Het groene huis (Mariolin Sabarte Belacortu), Meulenhoff, 1976

Er komt een stevige wind van de rivier, hij klimt tegen de helling van het ravijn op, er zijn nu actieve, alles omhullende, oranje wervelwinden en grote korrels aarde die rondvliegen als horzels.

(707) Paul Auster, Het spinsel van de eenzaamheid (Annelies Eulen), De Arbeiderspers, 1988

Ik herinner me een dag zoals vandaag. Een druilerige zondag, lusteloosheid en rust in het huis: de wereld op halve snelheid.

(708) Carol Shields, De stenen dagboeken (Marianne Gossije), De Geus, 1994

Het is eind juni, maar dat jaar is het verschrikkelijk weer in het noordelijk deel van de oceaan. De golven rijzen en dalen en het stortregent. Uitgeput en beverig komen ze in Parijs aan.

(709) Per Petterson, Kielzog (Paula Stevens), De Geus, 2002

We doken bij het binnenrijden in Gotenburg de tunnel in en toen we daar weer uitkwamen, reden we opeens tegen een muur van water aan. De regen plensde naar beneden zoals we dat nog nooit hadden gezien, hij knalde op het dak en stroomde over de voorruit, we konden nog geen meter voor ons uit kijken. De wereld was glimmend en melkwit en volkomen ondoordringbaar, met rode stippen die steeds groter werden, en ik riep 'Remmen!' en mijn broer remde.

(710) Simone van der Vlugt, Rode sneeuw in december, Ambo/Anthos, 2012

Een snijdende wind komt onbelemmerd vanaf de Zuiderzee aanwaaien en jaagt de sneeuw als een breed wit gordijn over de weg. Meermalen schudt het rijtuig heen en weer in een windvlaag en de koetsier heeft moeite om het op de smalle dijk te houden.

(711) Joris Luyendijk, Een goede man slaat soms zijn vrouw, Podium, 1998

De straten zijn geasfalteerd, ooit, maar inmiddels overdekt geraakt met het woestijnzand dat bij slechte wind Cairo binnenwaait. (...) In de uitgestorven straten doet de brandschone woestijnbries her en der het bouwplastic klapperen.

(712) Akkemay Zsaoufi, Pruisische perestrojka (Nelle Van Henegouwen), Ekster, 2016

De stormheksen hadden verzamelen geblazen. Schuimende boomkruinen en steil achterover geharkte haren verraadden hun complot. Een eerste losgeslagen paraplu buitelde door de straat.

(713) Anna Lawrence Pietroni, Ruby's lepel (Theo Scholten), Orlando, 2011

De bladeren hingen zwaar neer door het gewicht van de hete en drukkende lucht. Hoog boven haar: wolken als leisteent. De varkens krijsten, draaiden met kletsende flanken om elkaar heen. Er zou onweer komen vandaag.

(714) Victoria Platova, Doopvont van de duivel (Olga Groenewoud), Signature, 2005

We liepen naar de aanlegsteiger. De laaghangende hemel was bedekt met wolken, er stond een doordringende wind en de zee zag er grauw en duister uit.

(715) Gabriella Håkansson, De geheime kamer (Neeltje Wiersma), Xander, 2014

De reis naar Cádiz kostte niet meer dan een paar dagen. De levant woei als verwacht op flinke kracht en zorgde voor een tamelijk onplezierige zeiltocht. 'Net als alle andere schepen volg je de winden en de stromingen om de afgelegen handelsstations in Oost-Indië te bereiken,' zei de kapitein ervaren. 'De eenvoudigste manier is om de Afrikaanse kust te volgen tot Gabon, met de moesson naar het zuidwesten mee te drijven naar Brazilië en daarna een stuk langs de Zuid-Amerikaanse kust te zeilen tot het rots-eiland São Paulo.'

(716) Ann De Craemer, Kwiksilver, De Bezige Bij, 2014

Een halfuur later hoorde ik voor het eerst weer kiezels onder mijn voetzolen knarsen, maar nu was het koud en striemde in mijn gezicht vlijmscherp de wind, nog bezig aan een luidruchtig slotakkoord na de woeste serenade van de avond ervoor. Ik wandelde langs de zijgevel en draaide het hoekje om. Rottende herfstbladeren lagen opgehoopt tegen de achterdeur, waarvan de verf was afgebladderd.

(717) Jonathan Raban, De Mississippi (Ankie Klootwijk), Atlas, 2002

Vanaf de rechteroever kwamen lange windvlagen aangerold die als een rimpeling op het water aan de rand van het boomtronkenveld begonnen en vervolgens in noordelijke richting aanzwollen tot een zware deining die dwars over de veenachtige kilometer brede watervlakte raasde. Tegen de tijd dat de wind mij had bereikt, had hij een angstwekkende hoogte en kracht gekregen: rijen chocoladekleurige omkrullende golven snelden dwars door de vaargeul heen. Ze kregen de boot te pakken en schudden haar over de dolboorden heen en weer.

(718) Floortje Zwigtman, Spiegeljongen, De Fontein, 2010

Het was een druilerige morgen. Dunne straaltjes regenwater sijpelden omlaag langs de zwarte strepen die jaren Londense regen op de gele bakstenen had achtergelaten. Ik had me nat laten regenen tot het écht onaangenaam was geworden en was toen gaan schuilen in een van de tunnels onder het spoorwegviaduct.

(719) George Sand, De geschiedenis van mijn leven (Ank Maas, A.M. de Hondt), De Geus, 1993

Venetië was de stad van mijn dromen en zoals ze me verscheen, 's ochtends en 's avonds, op stille, mooie dagen en in de sombere weerschoon van onweersbuien, overtrof ze al wat ik me van haar had voorgesteld.

(720) Tahereh Mafi, Vrees me (Merel Leene) (leesexemplaar), Blossom Books - Kluitman, 2012

Het enige wat ik weet, is dat ik zodra ik mijn ogen sluit alleen nog maar verwoesting

zie. Fletcher wordt keer op keer doodgeschoten en Jenkins sterft in mijn armen en Warner schiet Adam door het hoofd en de wind zingt aan de andere kant van mijn raam maar het klinkt te hoog en te vals en ik durf niet eens te zeggen dat het moet ophouden.

(721) Colm Tóibín, Brooklyn (Anneke Bok), De Geus, 2010

's Ochtends stond er een snijdende wind, die nieuw voor haar was. Hij leek fel alle kanten op te waaien; hij bracht vorst mee en de mensen liepen met gebogen hoofd over straat en sommigen stonden trappelend van de kou te wachten tot ze konden oversteken. Ze kon een glimlach bijna niet onderdrukken bij de gedachte dat niemand in Ierland wist dat Amerika de koudste plek op aarde was en zijn bevolking op een koude ochtend als deze de allerellendigste.

(722) Maxim Gorki, De moeder (J.A. Sandfort), Het Spectrum, z.j.

Toen zij alleen was, ging zij naar het raam, bleef ervoor staan en keek de straat in. Voor het raam was het koud en triest. De wind was opgestoken en joeg de sneeuw van de daken der kleine, slapende huizen, beukte tegen de muur, fluisterde gauw iets in zichzelf, sloeg tegen de grond en dreef witte wolken jachtsneeuw door de straat... Voor haar ogen lag de witte, met sneeuw bedekte vlakte. Koud en met een fijn, fluitend geluid veegde de wind daar kruivend overheen.

(723) Wayne Johnston, De zeevaarder uit New York (Marianne Gossije), De Geus, 2003

En alsof de trein zojuist een aanwijzing voor de passagiers was gepasseerd, deden die hun raampjes open en door de wagon ging een verkoelende luchtstroom waar ze met gesloten ogen hun gezicht naartoe wendden. De vrouwen legden hun waaier neer; de mannen zetten hun hoed af. Dit was duidelijk een lokale luxe die te danken was aan de brug, deze onderdompeling in de wind die over de rivier van zee kwam maar alleen op deze hoogte zo zonder rook, zo koel en zo verfrissend was.

(724) Atte Jongstra, De heldeninspecteur, De Arbeiderspers, 2010

Ook Junius begaf zich aan dek. Men was ter hoogte van het Fort Sint-Laurentius. De opgestoken felle noordwestenwind sneed hem door de kleren.

(725) Adriaan Venema, Jongensdroom, Standaard, 1978

Dezelfde middag (opeens kreeg ik haast) nam ik de trein naar Friesland. Het regende, maar toen ik door de ramen, bedekt met duizenden druppeltjes, naar buiten keek, kon ik al zien dat ik in een heel ander land kwam, zover van Amsterdam dat ik me er bijna over verbaasde dat de trein geen vaart minderde en stopte om grenswachters binnen te laten.

(726) Eugen Ruge, In tijden van afnemend licht (Josephine Rijnaarts), De Geus, 2016

Hij loopt langs de kademuur in zuidelijke richting. Rukwinden blazen zand door de lucht. Na twintig minuten heeft de regen het gewonnen van het zand en ook van

Alexanders overtuiging dat het in deze tijd van het jaar in Mexico nooit hard regent. Zijn overhemd is nat, zijn dijen zijn nat.

(727) Patrick Ness (naar een idee van Siobhan Dowd), Zeven minuten na middernacht (Manon Smits), De Geus, 2013

Er schoof een wolk voor de maan, zodat het hele landschap in duisternis werd gehuld, en een *wooeei* van de wind waaide de heuvel af en zijn kamer binnen, waardoor de gordijnen opborden. Hij hoorde weer het kraken en knerpen van hout, kreunend als iets levends, als de hongerige buik van de wereld die knorde om eten. Toen was de wolk voorbij, en scheen de maan weer.

(728) Felix Thijssen, Esperanza, Luitingh-Sijthoff, 2008

Er was een beetje wind, maar oktober begon op een Indian summer te lijken, nog afgezien van het feit dat elke Zeeuw meent te weten dat de zon in Zeeland meer schijnt dan waar ook elders.

(729) Theo Thijssen, Schoolland, Het Spectrum, z.j.

Het regent, anders was ik wel gaan fietsen met Zaalberg en Koning. Misschien kan ik nu nog 'n brokje dagboek pennen?

(730) Anne de Vries, Ratje, een jongen van de straat, De Nederlandsche Boekhandel, 1964

Regen, regen over de stad. En in die regen een kleine magere jongen, die leunt tegen een straatlantaarn op een plein en die maar stil voor zich uit staat te kijken. Om hem heen spoeden de mensen zich voort, met opgetrokken schouders en strakke gezichten. Ze hebben een glimmende paraplu boven hun hoofd of een glimmende regenjas aan. Of ze zijn diep weggedoken in de kraag van hun dikke winterjas. De gure geniepige motregen maakt het zo vies en ongezellig in de stad! De winkelramen zijn beslagen. Het asfalt is glibberig. De auto's spatten. Gauw maar, naar huis! Weg van de straat in ieder geval!... En die kleine jongen staat daar maar in de lichtvlek onder de lantaarn en wacht. Zijn natte haren vallen over zijn voorhoofd.

(731) Frits Hopman, Pastorale (in: Verhalen rond 1900), Scriptoria, 1978

Laat er thans leven komen in het landschap. Wind waait. De grote witte wolken drijven boven langs de boomtoppen. Het loof schudt en ritselt. De kastanjelanen zijn beziel met onstandvastige zonlichtplekken. De bloemen in de wei wiegen op hun stengels.

(732) Heinrich Böll, Einde van een dienstreis (W. Wielek-Berg), Manteau, 1983

In de hoop op een zonnig najaar waren een paar witte tafeltjes op het terras boven de Duhr buiten blijven staan; de tafels waren bedekt met vroege herfstbladeren, door een taaie regen vastgeplakt.

(733) Rosamund Lupton, Zusje (Iris Bol & Marcel Rouwé), Meulenhoff Boekerij, 2010

Toen ik van Little Hadston terugreed naar Londen brak er een sneeuwstorm uit die de M11 veranderde in een hevig schuddende sneeuwbol. Miljoenen sneeuwvlokken dwarrelden wild omlaag en belandden op de voorruit, zo veel en zo snel dat de ruitwissers het niet aankonden. Op matrixborden langs de snelweg flitsten waarschuwingen op voor gladheid en ze gaven lagere maximumsnelheden aan, zodat de automobilisten niks overkwam. Ik werd ingehaald door een ziekenwagen met loeiende sirenes.

(734) Sophie Zijlstra, Potifars vrouw, Querido, 2010

Het veen, dat verzadigd is door de regen die 's nachts gevallen is, ziet eruit alsof het nieuw is. De barsten in de grond zijn verdwenen en de valse kleuren zijn opgefrist als de kleuren in een pas gerestaureerd schilderij. De regen spoelde de sporen, die het lichaam van Mendel op de grond achterliet, weg. Er is niets meer te zien.

(735) Karel Čapek, Een doodgewoon leven (Irma Pieper), Wereldbibliotheek, 2008

Ze ging op een kist zitten, met haar knieën onder haar kin, prevelde iets wat op een liedje leek en keek naar me met die strak op mij gerichte, wijd open ogen; het was of ze aan het toveren was. De wind sloeg de deur dicht, en opeens was het volkomen donker.

(736) Ali Smith, Als niet dan zou (Irving Pardoën & Meindert Burger), Mouria, 2011

Toch stond ze daar met haar vuist geheven, als een clichébeeld van een jarentachtig-revolutionair, klaar om... nou ja, geruisloos zou het in elk geval niet zijn. Bonken. Timmeren. Slaan. Een regen van vuistslagen. Vreemde zin, een regen van vuistslagen. Een soort slagregen.

(737) Bob den Uyl, Vreemde verschijnselen, Querido, 1978

Bij het bedrijven van sport was het, in mijn herinnering, altijd guur weer met een schrale oostenwind.

(738) Theo Kars, Pechvermaak, Loeb, 1988

Hoe onvruchtbaarder een bodem is, hoe stekeliger de planten die er groeien. Op dezelfde wijze beïnvloedt een guur klimaat de mentaliteit van een volk. De Nederlanders zijn als hun klimaat: niet erg zonnig. In lente en zomer heerst in Nederland een tamelijk levenslustige, milde stemming die half september overgaat in chagrijnigheid en zorgelijkheid.

(739) Sue Harrison, Vader Hemel Moeder Aarde (Marlou Linsen), van Reemst, 1994

Zes dagen. De jagers waren nu al zes dagen weg en in die tijd had er een hevige storm gewoed, die gepaard ging met veel regen, een geloei dat uit het binnenste van de bergen leek te komen en huizenhoge golven die de stranden kaal spoelden.

(740) Charles Devereaux, Venus in India (H.J. ten Broecke), Areopagus, z.j.

Het was nu bijna tien uur, de zon stortte haar moordende lichtstralen uit over de

verdorde vlakte waarin Nowshera gelegen is, en er kwam geleidelijk aan een hete wind opzetten, die een verzengende hitte voortjoeg, zodat je ogen droog werden en pijn gingen doen.

(741) (Toegeschreven aan) Oscar Wilde, Teleny (E. Prondini), Tabula, 1984

Plotseling eindigde de pianist zijn stuk met een donderend akkoord temidden van het daverende applaus van de gehele zaal. Ik hoorde echter niets dan het geraas van onweer en zag een striemende hagelstorm, een regen van robijnen en smaragden, die de Steden van de Vlakte vernietigde. En hij, de pianist, stond naakt in het spookachtige licht, zichzelf blootstellend aan de bliksemschichten van de hemel en de vlammen van de hel.

(742) Tonke Dragt, De Blauwe Boekanier, Leopold, 1964

De Hendrika komt in een storm en wordt een speelbal der golven. Joris Jas is niet ziek, en evenmin bang of onhandig. Als de storm bedaart, voelt hij zich triomfantelijk en blij. Nu is hij een zeeman!

(743) Konrad Merz, Een uur Esther, in De man die niet op Hitler schoot (L. Coutinho), Bruna, 1979

Wij woonden in dezelfde straat, Esther en ik. Zij voor de bult, zij met uitzicht op de Amstel; ik achter de bult, ik met uitzicht op mijn koffer. Gebonden onze handen, gebonden onze voeten, sluipende liepen we onder wolken die met Duitse inkt gevuld waren aan de Hollandse hemel, sluipend liepen wij langs elkaar heen: Esther en ik. Voorgesteld heeft ons de gele ster, links waar het zogenaamde hart klopt. In zwart bloed stond daarop het teken: Jood, en ik vraag u: kun je met die inkt een sprokje schrijven?

(744) Johan Fabricius, Brieven uit een djatihouten kist, Leopold, 1979

Op oudejaarsavond heeft meneer Hofstede me mee naar de Grote Kerk genomen voor de middernachtsdienst. Er stonden al zoveel koetsjes bij de kerk dat Dirk er niet meer door kon; de laatste passen moesten we dus lopen in een ijzig koude regen; de glimmend zwarte takken van de bomen boven ons hoofd zwiepten in de wind en de regendruppels dansten om de lantarens bij de ingang van de kerk. Ik moest m'n rokken hoog van de grond tillen terwijl ik tussen de plassen door stapte.

(745) Jonathan Galassi, Toen boeken nog boeken waren (Lidwien Biekmann), Atlas Contact, 2015

Die nacht had Paul een angstdroom over Ida, Sterling, A.O., Gertrude Stein, Mao en Gloria Steinem (en Jasper) die in bizarre conflictsituaties verzeild waren, zoals vechtpartijen, driehoeksverhoudingen, sm-seks, en allerlei nare toestanden, waarbij hij steeds aan de zijlijn stond en niet wist hoe hij moest ingrijpen of ze moest kalmeren. Hij werd uitgeput en met hoofdpijn wakker. Het regende, en hij werkte de hele dag in de schuur aan de transcriptie (...)

(746) Wouter Godijn, De liefdesmachine, Atlas Contact, 2016

Die zomer was een van de warmste van de afgelopen honderd jaar. Af en toe werd de hitte afgewisseld door een of twee dagen plensregen. Wolken als gebergten, onweer, tientallen huizen die door de bliksem werden getroffen, overlopende riolen, straten die vranderden in kolkende riviertjes, en zelfs wervelwinden. Een caravan (die na zijn avontuur dagenlang met zijn onnozele, krijtwitte gezicht op de televisie verscheen) werd door de wind opgetild en honderd meter verder neergekwakt.

(747) Heleen Debruyne, *De plantrekkers*, De Bezige Bij, 2016

Het was koud, nog kouder dan gisteren, want er stond weer zo'n venijnige wind. Als hij geweten had dat de kou ook vandaag weer zo koud zou zijn, was hij binnengebleven, dacht Lionel, en hij trok zijn schurftige, tweedehandse bontmuts met oorflappen dieper over zijn hoofd.

(748) Maartje Wortel, *Er moet iets gebeuren*, Das Mag, 2015

Je hebt een nieuw soort wolk. Hij heet Asperitas. Het betekent ruigheid. Het is de mooiste wolk die we kennen. Hij is als de zee. De namen van de andere wolken zijn we vergeten, maar we zien wel aan een wolk wanneer het hoogstwaarschijnlijk zal gaan regenen, als hij zwaar is en zwart. Wij weten wanneer het tijd is.

(749) Maurits de Bruijn, *De achterkant van de zon*, Nieuw Amsterdam, 2016

Er is een einde gekomen aan de wolkeloze dagen. We zijn weer gewoon in Nederland. Het kleine bad wordt omgeven door speeltoestellen. Een hoog clownsgezicht waar water uit stroomt, lieveheersbeestjes van een meter groot, een oranje glijbaan. Ik maak kleine rondjes en houd me af en toe aan de rand van het niervormige badje vast. In het ondiepe gedeelte kan ik staan en uitkijken over de lege ligweide. Er verschijnen grote en kleine ringen op het water. Op mijn hoofd valt de regen, de rest van mijn lijf is ondergedompeld in het chloorwater.

(750) Roel Bentz van den Berg, *Het naderen van een brug*, Augustus, 2016

Ze wankelt even op haar benen. Ze had tot nu toe de beschutting van de brug genoten, maar op de plek waar ze nu staat is de wind zo krachtig dat ze achteruit dreigt te worden geblazen. En opeens ziet ze weer voor zich hoe Zsa Zsa en zij vroeger wanneer het buiten hard waaide niet konden wachten om de straat op te gaan, waar ze zich dan, terwijl ze hun jassen wijd openhielden als vleugels, tegen de wind in voorover lieten vallen – om vervolgens niet te vallen maar te blijven hangen. *Gewoon terugduwen* noemde Zsa Zsa dat, de wind en zij samen, en het voelt als zweven.

(751) Tom Bradby, *De Heer van de Regen* (Irene Ketman), Uitgeverij M, 2002

Sjanghai 1926

De legende wil dat zaken in China's 'andere wereld' worden geregeerd door bureaus of ministeries. Het belangrijkste hiervan is het ministerie van donder en noodweer, waarvan de leiding in handen is van de Heer van de Regen. In de drukkende, extreme hitte van de Sjanghaise zomer zit de Heer van de Regen boven de donkere wolken die

boven de stad hangen en hij beschikt over haar lot. Hij heeft de regen in zijn hand en beheerst aldus de vruchtbaarheid van het land en de voorspoed van zijn inwoners. Hij is een almachtige en onvoorspelbare weldoener – of beul.

(752) Marilyn French, *Dagboek van een slavin* (Jeanette Bos), Meulenhoff, 1994

Zand.

Zand.

Dit leven.

Gisteravond weer een zandstorm en er zit nog steeds zand in mijn ogen en mijn mond. Het zit altijd in mijn haar, net als de kriebelende luizen. Mijn kleren zijn zwaar van zand. Met elke beweging schep ik als een god een kleine stortbui, een zandstorm voor de luizen die op mij leven zoals ik misschien op de buik van een reus leef;

(753) Paul de Pessemier 's Gravendries, *De collectioneur*, C. de Vries-Brouwers, 2014

Tegen het einde van de maand begaf mijnheer Armand zich gewoontegetrouw naar de oude fabriek. Omdat er regen in de lucht hing, wapende hij zich met zijn indrukwekkende, zwarte regenscherm. Hij rustte zich daar toch al graag mee toe omdat hij die zoals in vervlogen tijden kon gebruiken als wandelstok, wat hem naar het voorkwam, enige bijkomende waardigheid bezorgde.

(754) Ian Fleming, *From Russia With Love* (Caspar Hendriks), Just Publishers/Bruna, 2015

Weer sloegen de handen van de bliksem met kracht op de ramen. Boem! Het leek alsof ze zich midden in de donderslag bevonden. Het vliegtuig leek plotseling ongeloflijk klein en broos. Dertien passagiers! Vrijdag de dertiende! (...) Binnen in Bond, ergens in het midden, bevond zich een orkaankamer, een citadel van het soort dat je in ouderwetse huizen in de tropen aantreft. Deze kamers zijn kleine, stevig opgetrokken cellen in het hart van het huis, midden tussen de vertrekken op de begane grond en soms uitgegraven in de fundamenteën van het huis. In deze cel trekken de eigenaar en zijn gezin zich terug als een storm het huis dreigt te verwoesten, en ze blijven daar tot het gevaar is geweken. Bond ging alleen naar zijn orkaankamer als een situatie buiten zijn macht lag en hij er niets tegen kon doen.

(755) Yann Martel, *Beatrice en Vergilius* (Marijke Versluys), Prometheus, 2010

Het daglicht begint aan zijn laatste uur. De aarde en de boomstammen glanzen in de rode gloed van de ondergaande zon. Over het land vlaagt een bries: een uiterst zachtmoedige charge. Een zoete wind, geurend naar aarde en wortels, naar bloemen en hooibergen, naar velden en bossen, naar rook en dieren, maar doordat hij zo'n grote afstand heeft afgelegd brengt hij ook de vochtige, holle lucht van de uitgestrektheid. Het is een heerlijke bries, een opwekkende bries, een gulle bries. Het collectieve nieuws van de hele natuur wordt erop aangevoerd.

(756) Dean Koontz, *De lifter* (Jan Mellema), Luitingh-Sijthoff B.V., 2013

Nu er vanuit het westen geen licht kwam, was de zee donkergrijs. De wind blies de witte toppen van de golven, en de zee stak tegen die schuimkoppen niet grijs maar zwart af. 'Als de wind waait en het water wit en zwart is', citeerde ik. Terwijl mevrouw Fischer haar blik over de uitgestrekte Stille Oceaan liet gaan, klonk het fluiten van de wind in de elektriciteitskabels als de serenade van zeemeerminnen, niet van sirenen wier gezangen zeelieden naar hun dood lokten, maar de stemmen van zeemeerminnen die zowel van de zee als van het land hielden en naar het een verlangden als ze alleen het ander hadden.

(757) Jess Walter, *Schitterende ruïnes* (Nicolette Hoekmeijer), Marmer, 2014

Ze keek naar het bordje en toen weer naar Pasquale. Het warme briesje was weer opgestoken en joeg de ontsnapte haren uit haar paardenstaart als wimpels langs haar gezicht. Ze keek glimlachend naar het plasje van al het water dat van zijn magere lijf drupte, keek toen in zijn zeeblauwe ogen en zei: 'Wat hebt u een prachtige ogen.'

(758) Robert Anker, *De vergever*, Querido, 2016

Ze vertelde dat ik vaak riep: kom, Koetsier, doe je naam eer aan, en haal even koffie voor me, of breng even dit pakje weg in de stromende regen, nee, dat moet nu.

(759) Erdal Balci, *Simonehh en mijn tweelingbroer, van gennep*, 2016

Maar na zijn ontslag ging hij het huis niet meer uit, at bijna niets, rookte aan een stuk door en stond af en toe op om naar de molen te kijken. Zijn enige bron van vreugde waren de schaarse momenten dat de molen ging draaien. 'Buikgenoot, begraaft me ergens waar veel wind staat,' zei hij een keer tegen mij (...).

(760) Marja West, *Echte barkeepers heten Henk*, Ambo|Anthos, 2016

Het regende zachtjes, een trein raasde over de spoorbrug. Het rook naar vochtige straat en oud ijzer. Tegen de brug, schuin aan de overkant, stond The Prince. Binnen was het warm en dampig, er hingen natte jassen aan de kapstok en onder het raam stonden paraplu's uit te druppelen. De open haard brandde.

(761) Reggie Nadelson, *Rood water* (Ton Heuvelmans), De Geus, 2008

'Die kutorkaan is onderweg, heb je het gehoord op het nieuws?' zei Johnny. 'Eén grote puinhoop op de Bahama's, tot aan de kust. Ze zeggen dat er een wolkbreuk komt, die het hele weekend van Labor Day naar de kloten zal helpen. Die hele pleziervaart hier gaat naar de kloten.' Hij wees door de ramen van zijn restaurant in de richting van Sheepshead Bay. 'In heel Florida zijn de vliegvelden gesloten,' zei hij. 'Wat een zomer, zeg.'

(762) Michel van Rijn, *Cuba libre*, Bruna, 2011

De bijkans prehistorische Iljoesjin Il-62 waarmee Axel gisteravond uiteindelijk om tien uur van Havana naar Santiago de Cuba was gevlogen, had niet misstaan in een

Aviodrome. Axel had hem een beetje geknepen, maar ondanks het vervaarlijk rommelende onweer en de hevige turbulentie had de oldtimer de taak perfect volbracht.

(763) Wilbur Smith, Woestijngod (Textcase), Xander, 2014

Even na het middaguur werd de wind vanuit het zuiden krachtiger. De bemanning hees de masten en de zeilen, waardoor onze snelheid bijna verdubbelde. Het water achter de vloedgolf was onrustig en bezaaid met puin: bomen, wrakhout van schepen en gebouwen, alles afkomstig van het eiland dat voor ons lag.

(764) Francisko Simón Rivas, Het rapport-Mancini (Martine Inklaar), Ambo | Novib | Ncos, 1989

Maar die middag op het openbare kerkhof, in zijn uniform dat smerig was van de vieze motregen in Santiago en nauwelijks nog enthousiast over zijn militaire dienst, kreeg hij die ingeving niet en had hij evenmin de kracht om die op te wekken. (...) Jacinto deed er tien uur over om in Santiago te komen. Door de motregen was het wegdek nat en er hing een nevelig waas rond de spaarzaam brandende straatlantaarns.

(765) Anders de la Motte, Buzz (Clementine Luijten), De Geus, 2013

Hij nam een laatste trek en schoot de peuk door het raam de tuin in. De wind deed hem opgroeien tot hij abrupt doofde op het natte armoedige grasveldje twee verdiepingen lager.

(766) John Boyne, De scheepsjongen (Carla Benink), Arena, 2008

Net toen ik aan boord ging van de Bounty sloeg het weer om en begon het te regenen. Het leek bijna alsof de Heer, nadat hij een blik op het schip in de haven en de zielen aan boord had geworpen, had besloten dat hij ons maar een schamel zootje vond en dat het een leuke tijdpassering zou zijn ons vanaf het begin te treiteren, die rare snijboon.

(767) Walter Lucius, De vlinder en de storm, Bruna, 2013

Het helblauwe alarmlicht op het dak van de ambulancewagen weerkaatste bijna fluorescerend tegen de regendruppels die op de voorruit sloegen. Ondanks het feit dat de ruitenwissers als bezetenen tekeergingen, bleef het zicht op de onverlichte bosweg slecht.

(768) Louise Penny, Een schitterend mysterie (Susan Ridder), Meulenhoff Boekerij, 2015

Het was dodelijk, dodelijk saai in elk geval. Om een voorspelbaar leven te leiden. Maar nu was Beauvoir daar niet meer zo zeker van. Hij vloog in een open boot naar een nieuwe zaak. Met de wind en het stuivende water in zijn gezicht.

(769) Kerstin Thorvall, Lisa, een vrouw alleen op reis (Clementine Luijten), De Geus, 2007

Maar toen ze op de veranda stonden, hoorde Lisa het geruis ook dat uitgroeide tot een gebulder en het volgende moment stortte de regen neer, spatte hard op tegen haar benen, donderde als onweer.

(770) Peter Zantingh, De eerste maandag van de maand, De Arbeiderspers, 2014

Het begon te regenen. Ze had een paraplu bij zich en sloeg hem open, maar ik wilde er niet onder. Ik hield er niet van, lopen onder een paraplu die een ander vastheeft. Omdat je er dan geen controle over hebt, loop je altijd nét te veel aan de buitenkant, waar het water langs de zijkant je nek in drupt, en als je ook maar iets groter bent dan de drager loop je steeds met je haar tegen de binnenkant aan, waar het statisch van wordt. Je moet gelijk oplopen met de ander, en erg dicht bij elkaar, als het een kleine paraplu is zelfs zo dichtbij dat je er eigenlijk niet onder past, en dan hou je je hoofd maar schuin, zodat in elk geval nog één onderdeel van je lichaam droog blijft, maar ondertussen lopen jij en de ander met de benen tegen elkaar op, valt de regen langs de paraplu in je nek en je krijgt steeds een van de spaken van het ding in je achterhoofd geprikt als je langzaam loopt, of in je ogen als je te snel gaat. Ik werd dus liever nat.

(771) Kurt Vonnegut, Slachthuis Vijf (Else Hoog), J.M. Meulenhoff, 1970

En toen, vlak voor die onbetekenende nul stierf, ging de hemel open en het onweerde en bliksemde. En de stem van God donderde naar beneden.

(772) Janneke Jonkman, Vederlicht, De Arbeiderspers, 2009

Pas als ik wakker schrik van het onweer buiten, weet ik dat ik in slaap moet zijn gevallen. De regen slaat tegen het raam en op het balkon. Ik sta op om de deur dicht te doen, het witte gordijn is nat geworden. Als ik weer in bed ga liggen, legt Tania een hand op mijn arm. 'Ik ben bang voor onweer,' fluistert ze. 'Echt waar?' 'Ja. Mag ik tegen je aan liggen? Net als vroeger?'

(773) Anita Terpstra, Anders, De Bezige Bij / Cargo, 2014

De wind trok aan. Gras en mos knerpten onder Alma's schoenen, de bladeren ritselden en de wind suisde in haar oren. De geluiden die het bos voortbracht, waren oorverdovend en overstemden Alma's gedachten.

(774) Threes Anna, De stille stad, Querido, 2006

Ik gaf haar nog een schetje, trok mijn kleren aan en rende, onder mijn nieuwe zwarte paraplu, door de regen, samen met alle andere zwarte paraplu's, naar de metro. Bij het kruispunt voor het station kwamen alle straten samen. Met duizenden andere paraplu's snelde ik naar de ingang. De ontelbare druipende zwarte vlekken bewogen geruisloos langs, onder en boven elkaar. Nooit raakte de een de ander. Het bewoog feilloos door elkaar, om precies op tijd in elkaar te vouwen als de ingang was bereikt.

(775) Carl Tewes, In naam der Koningin... , Conserve, 1996

Onder begeleiding van een brigade marechaussee vertrekken ze ontroerd de poort uit. Langzaam wordt het bivak kleiner. De Nederlandse vlag bolt licht in de warme wind.

(776) Johan Theorin, Schemeruur (Corry van Bree), De Geus, 2008

Nils houdt zijn adem in. Hij luistert. Hij hoort niets, maar het waait, en plotseling krijgt hij een duidelijke geur van oud zweet en vette stof in zijn neus. Een scherpe geur van een mensenlichaam, of verschillende lichamen, wordt door de wind naar hem toe gedragen.

(777) Arroem (ar-Roem, De Romeinen), De Heilige Qor'aan, hoofdstuk 30, deel XXI, vers 49 & 52, Islam International Publications Ltd / Verba B.V., 2001

Hij is Allah. Die de winden zendt welke de wolken doen oprijzen. Dan verspreidt Hij ze in de lucht zoals Hij wil, dan hoopt Hij ze laag boven laag op en gij ziet regen uit hun midden stromen. En wanneer Hij deze doet vallen op wie van Zijn dienaren Hij wil, ziet !, verheugen zij zich.

En indien Wij een (droge) wind hadden gezonden en zij de aarde zagen geel worden, zouden zij daarna zeker ondankbaarheid hebben betoond.

(778) Jan Vantoortelboom, Meester Mitraillette, Atlas Contact, 2014

Die zondagavond ging gebukt onder een machtig onweer. Vanuit mijn stoel zag ik door het raam de blikseminslagen, de rode schichten die messcherp de duisternis aan stukken sneden. Bijna tegelijkertijd kraakte de donder de hemel in twee. Hagel kletterde tegen de ruiten. Dit had ik nog nooit meegemaakt. Mijn hee hebben en houden daverde.

(779) Rachel Joyce, De onwaarschijnlijke reis van Harold Fry (Janneke Zwart), Cargo/De Bezige Bij, 2012

Achter de heggen links en rechts van hem glooide het landschap. Een kreupelbosje was door de wind tot een kuif geblazen. Hij dacht aan zijn eigen dikke haar in zijn tienertijd, dat hij iedere dag met brillantine in een gladde piek had gekamd.

(780) Ian McEwan, Amsterdam (Rien Verhoef), De Harmonie, 1998

Warm, nat en hijgend hees hij zich moeizaam op een begroeide richel en bleef daar liggen, koelde zijn gezicht in het gras terwijl de regen tegen zijn rug sloeg, en vervloekte zijn vrienden om hun saaiheid, hun gebrek aan levenslust. (...) Nadat hij vijf minuten had geluisterd naar de roffelende regen op de stof van zijn regenpak, kwam hij overeind en klom verder omhoog. Trouwens, was het Lake District eigenlijk wel wildernis? Zo uitgesleten door wandelaars, tot in het onbenullige gemarkeerd en zelfvoldaan opgehemeld.

(781) Péter Gárdos, Ochtendkoorts (Rebekka Hermán Mostert), Ambo/Anthos, 2016

Het was een wisselvallige zomerdag toen mijn vader Zweden binnenvoer. De oorlog was net drie weken voorbij. Er waaide een stormachtige noordenwind over de Oostzee

en het schip dat op weg was naar Stockholm werd heen en weer gesmeten door metershoge golven. Mijn vader had een plek op het onderste middendek, waar de mensen op strozakken lagen en zich krampachtig aan de rand van hun ligplaats vastklampten om het verschrikkelijke deinen te weerstaan. (...) Gezwollen wolken verzamelden zich boven het granietgrauwe water.

(782) Jonathan Safran Foer, *Extreem luid & ongelooflijk dichtbij* (Gerda Baardman en Tjadine Stheeman), Ambo/Anthos, 2005

‘Het Empire State Building is een natuurlijke bliksemafleider en de bliksem slaat er vijfhonderd keer per jaar in. Bij onweer gaat de buitenpromenade van het panoramaterras dicht, maar het binnengedeelte blijft open. Op de bovenste verdieping verzamelt zich dan zoveel statische elektriciteit dat je elmsvuur om je vingertoppen krijgt als je je hand door het hek op het terras steekt’. ‘Elmsvuur is geweldig!’ ‘Verliefde mensen die elkaar hier zoenen, krijgen soms een schok als hun lippen elkaar raken,’ zei meneer Black. ‘Dat vind ik zo leuk.’ ‘Ik ook,’ zei ze. ‘Ik vind dat elmsvuur het leukst,’ zei ik. ‘Het Empire State Building ligt op 40 graden, 44 minuten en 53977 seconden noorderbreedte en 73 graden, 59 minuten en 10812 seconden westerlengte. Dank u.’

(783) Jeroen Olyslaegers, *Wil*, De Bezige Bij, 2016

Dat volk bleef maar komen, iedereen op het bureel heeft overuren moeten kloppen, aldus vaders maat. Ze stonden tot buiten in de regen onder grote zwarte paraplu's. Ze werden ‘aangemaand’ zich met hun eenzelveidskaart te melden, wat natuurlijk bureaucratische klap is voor ‘verplicht’.

(784) Karin Slaughter, *Verbroken* (Ineke Lenting), De Bezige Bij, 2010

De wind trok aan en ze balde haar vuisten in de zakken van haar dunne jack. Het regende niet echt, maar er hing een kille, vochtige nevel die je het gevoel gaf dat je in een hondenneus rondliep. De ijzige kou van Lake Grant maakte het er niet beter op. Telkens als de wind opstak, was het alsof er botte scheermesjes in haar huid sneden. En dat in het zuiden van Georgia; het leek verdomme de Zuidpool wel. (...) Inmiddels had iedereen zich op de oever van het meer verzameld, maar sommigen waren zo slim om in hun auto te blijven zitten, met de verwarming op de hoogste stand terwijl de ijzige wind het chassis deed schommelen als een wieg met een baby erin.

(785) Joseph O'Connor, *De nacht is jong* (Harm Damsma en Niek Miedema), Ambo/Anthos, 2015

Het was een koude novemberavond en de golven waren grijs en hoog.

(786) Gerard O'Donovan, *Kruisiging* (Piet Dal), Van Holkema & Warendorf, 2010

Siobhan Fallon vloog als een maartse wind met wapperende open jas – ondanks de gestaag vallende motregen – door Stephen Street.

(787) Sander van Walsum, *Emma*, Atlas, 2009

Het schemerde al toen ze over de Nobelstraat naar huis liepen. Het had net geregend

en het was koud. Cees legde ongevraagd het jasje van zijn rok over Emma's schouders.

(788) Robert Vuijsje, Beste vriend, Nijgh & Van Ditmar, 2012

In de Noorderplassen waaide het altijd, ook in de zomer. In Almere noemden ze het niet een buurt maar een wijk.

(789) Helen Walsh, Een Engelse tragedie (Dennis Keesmaat en Wim Scherpenisse), Lebowski, 2008

Robbie en Ellie passeerden een batterij nieuwbouwwoningen, stuk voor stuk identiek aan die van hen, straat na straat vol halfvrijstaande huizen met drie slaapkamers, keurig, compact en veilig. Overal waren de gordijnen dicht. Op het zachte kreunen van de ochtendwind na was alles stil.

(790) Bettine Vriesekoop, Duizend dagen in China, Nijgh & Van Ditmar, 2011

In het voorjaar – de maand mei is berucht – waait er een constante wind uit het noorden die een deken van stof en zand uit de Gobiwoestijn over de stad spreidt. Toen ik in mei 2006 naar Peking kwam om kwartier te maken was het alsof ik niet in Peking maar in Timboektoe was geland: alles en iedereen had de kleur van kamelen na een zandstorm.

(791) Ayelet Waldman, De weg door het park (Anneke Bok), Ambo/Anthos, 2006

‘Jack?’

‘Wat?’

‘Ik beloof je dat ik niet meer met hem door de regen zal gaan.’

‘Goed. Dank je.’

‘Ik beloof je dat ik een dienstauto zal bellen en ik beloof je dat ik mijn paraplu niet meer zal vergeten.’

‘Dank je.’

‘Ik zal zelfs bijpassende plastic regenhoedjes en regenjassen kopen. Van het soort dat je kunt opvouwen en in je tas stoppen. Die trekken William en ik aan als er ook maar de geringste kans op buien is.’

Hij glimlacht plichtmatig.

‘Wil je dat ik er voor jou ook een koop? Volgens mij zou je er geweldig uitzien met een regenhoedje.’

(792) Ornela Vorpsi, Het land waar je nooit sterft (Yond Boeke en Patty Krone), G.A. van Oorschot, 2008

In Tirana heb je dagen met een grootmoedige zon direct na een berouwvolle regenbui. (...) In februari zal het meer overstromen door de overvloedige regenval.

(793) Sabine Kuegler, Dochter van de jungle (Katja Hunfeld), Sirene, 2005

Het werd donkerder. Geen maan, geen sterren te zien. Waar het schijnsel van de vlammen niet kwam, was het pikkedonker. Opeens klonk er een oorverdovende klap,

gevolgd door een bliksemschicht. Het begon te regenen. Al gauw kwam het met bakken uit de hemel. Alle mannen vluchtten de hut in, die ondanks alle inspanningen nog steeds niet waterdicht was.

(794) A.S. Byatt, Obsessie (Gerda Baardman en Marian Lameris), Altamira, 1991

Ze liepen een paar keer het kerkhof rond. Het was er heel stil, heel Engels en druipnat. (...) Het regende een beetje; de grond was vochtig en glibberig onder hun voeten. (...) Een enorme witte uil cirkelde om de kerktoeren. Boven de uil bewoog de draak een beetje heen en weer, hij kraakte, stond stil, ving dan weer wat wind.

(795) C.C.S. Crone, De schuiftrompet, Querido, 1977

Door de Maliebaan liep een man onder zijn bolhoedje en verbeeldde zich, dat de storm en de regen het alleen op hem gemunt hadden. Na een heftige windvlaag hield hij een ogenblik stil, maar daar hij niet wist, wat hij bedenken wilde, ging hij verder. Toen kwam het in hem op, dat zijn paraplu nu nutteloos in het kantoorgebouw aan de Cornelis Houtmanstraat stond en dat alleen zijn trots de oorzaak daarvan was.

(796) Bernard Clavel, Harricana (Jeanne Holierhoek), Bruna, 1984

Er was 's nachts een zwaar onweer losgebarsten, waarbij de wind een volstrekt angst-aanjagende woede ten toon spreidde. De mannen moesten drie keer in de stortregen naar buiten om de tent steviger vast te zetten. Bliksemflitsen doorkliefden in alle richtingen die razernij van lucht en bomen.

(797) Robert L. Duncan, De koerier (Thomas Nicolaas), Bruna, 1984

Toen Clive eenmaal in de auto zat en op de terugweg was naar het hotel, had hij het gevoel alsof hij in een onderzeeër zat. Er was een stevige wind opgestoken, en de auto leek ondergedompeld in het water, zodat zijn zicht door de ramen nihil was. De chauffeur zelf had moeilijkheden. De ruitenwissers werkten niet snel genoeg en hij werd gedwongen om voorover te leunen en door de voorruit te turen om de straat te kunnen zien.

(798) M.R. James, Spookverhalen (Mariëlla de Kuyper e.a.), Loeb, z.j.

Op zekere morgen (het was in 1754) ontwaakte Sir Richard na een onrustige nacht. Het had hard gewaaid en zijn schoorsteen had ernstig geroookt, en toch was het zo koud dat hij wel een vuur moest aanhouden. En het raam had zo verschrikkelijk gerammeld dat niemand een oog dicht had kunnen doen.

(799) Frederick Forsyth, Het vierde protocol (Gerard Grasman), Bruna, 1984

Die zondag had 'C' een dikke tweedjas aangetrokken, een hoed opgezet en een dikke wandelstok van essehout genomen: hij ging een wandeling maken langs de karrespooren en landwegen rondom Langton Matravers en belandde ten slotte op de hoge klippen boven Chapman's Pool, bij St. Alban's Head. Hoewel de zon volop scheen was de wind tamelijk kil. De stevige bries speelde met de zilvergrijze lokken die als kleine vleugeltjes boven zijn oren uitstaken en aan zijn hoed waren ontsnapt.

(800) Junichiro Tanizaki, Lof der schaduw (Pim de Vroomen), Meulenhoff/Manteau, 1993

Ik zei al dat er een paar basisvereisten zijn. Een bepaalde graad van duisternis, absolute hygiëne, en een zo volledige rust dat men een mug kan horen zoemen. Ik houd ervan om op zo'n toilet het zachte vallen van de regen te horen, zeker als het een toilet is uit het Kanto-gebied, met van die lange brede ramen op vloerhoogte. Daar kan men met een buitengewoon gevoel van intimiteit horen hoe de regendruppels van de dakrand en de bomen vallen. Horen hoe het regenwater de grond in kruipt, hoe het over de voet van een stenen lantaarn loopt en het mos op de stapstenen verfrist.

(801) Hammond Innes, Stille getuigen (Henny Corver), De Boekerij, 1985

Ik overnachtte in Fécamp. Ik gebruikte een eenzaam maal in een restaurant en ging toen de havenbistro's langs, geleidelijk aan steeds teuter van de Armagnac. Zondagmorgen vroeg voer ik uit, met een zuidwestenwind, kracht zes, en een onrustige zee waar al gauw vervaarlijke schuimkoppen op kwamen. Toen dacht ik niet meer aan Miriam. Het regende en het zicht was slecht, maar de overtocht ging tenminste voorspoedig.

(802) Mique Capel, Advokaat met slagroom, Tiebosch, 1980

Drijfnat van de regen was ze binnengekomen en had op z'n voet getrapt. Ze zag er zo lelijk en dom uit, dat hij kwaad geworden was. Buiten was het noodweer.

(803) Stanley Mann, De waanzin en de liefde (Gerda Baardman), Tiebosch, 1980

De regen van de avond tevoren bleef maar vallen. Het ging door tot in de ochtend, steeds harder, tot het nu, om twaalf uur, met bakken naar beneden kwam. Geen telefoon. Ze zat aan haar bureau. Haar oren leken wel potdicht te zitten.

(804) Helen Mellaart, Zingen in het donker, Leopold, 1980

We zitten sinds zondagmiddag in Friesland en verwonderen ons nog elk moment over die immense rust en stilte om ons heen. (...) Het is hier wel verschrikkelijk koud. Een erg harde wind waait van zee, maar wel zalig die te ruiken.

(805) James Welch, De dood van Jim Loney (Gijs Hoetjes), In de Knipscheer, 1983

Hij kon zich meer van Seattle herinneren dan hij gedacht had, en hij herinnerde zich dat hij het een aantrekkelijke en angstaanjagende plaats had gevonden. Nu was hij ouder. (...) Loney dacht even na. Hij dacht terug aan die grijze dagen, de regen en de kille zeewind, en de stelletjes die langs de branding liepen.

(806) Jan-Willem Overeem, Anneke, een dienstepisode, Nijgh & Van Ditmar, 1978

Tussen de deur van de zaak en de Mercedes liggen maar een paar meter. Je blik fotografeert bijna automatisch: de man van de planeet Aarde, goed zittend pak, brede

das, regenjas en paraplu over een arm, breed in de schouders, een pietseltje goud in het brilmontuur, perfect gekapt. Zjrammm, weg is hij.

(807) (Toegeschreven aan) Juan de Luna, Lazarillo de Tormes (Bert Decorte), Ontwikkeling, 1971

Onvoorziens stak er een verschrikkelijke storm op, die zich van ons vaartuig meester maakte en het naar de kust toe slingerde. De golven sloegen over het dek en, naar mate onze hoop verminderde, nam het noodweer in hevigheid toe. Het stormgehuil was zo hevig dat men de stem van de kapitein, die zijn bevelen gaf, niet meer hoorde.

(808) Ton van Reen, Bevroren dromen, Manteau, 1985

De winter boezemde haar angst in. Ze had winters meegemaakt die leken op poolwinters. (...) Nu de herfst zo guur had ingezet leek dat haar een voorteken van weer zo'n ijzige winter.

(809) Robert Ludlum, Het Parsifal mozaïek (F.J. Bruning), L.J. Veen, 1981

Ze beklommen de steile heuvel die op verschillende kilometers ten westen van het huis lag; het hoge gras boog zich in de wind, de aarde lag hardgebakken onder de zon en de hemel was helderblauw, bedekt met flarden van door de wind voortgedreven wolken.

(810) Sarah Harrison, Stemmen uit het verleden (Hansje Hardenberg), Van Holkema & Warendorf, 1986

Het regende de hele nacht, en de wind wakkerde aan tot een hevige storm. De krakemikkige ramen van de *Fart and Strumpet* rammelden en piepten, de gordijnen bolden op in de tocht. Kate dacht dat ze af en toe geslapen had, maar over het geheel vergleed de nacht in een slapeloos feest van erotische ontdekkingstochten. Kate was blij dat de novembernachten zo lang duurden.

(811) Connie Palmen, De wetten, Prometheus, 1999

In het nieuwe jaar begonnen de colleges weer op een druilerige, natte woensdagochtend in januari. Er viel een koude regen en het was donker. Ik trok mijn leren jas aan en zette mijn hoed op. Het was een bruine mannenhoed, een Borsalino, die ik voor weinig geld op de kop had getikt en die ik, sinds ik hem voor het eerst had opgezet, als onmisbaar was gaan beschouwen.

(812) Chrétien de Troyes, Perceval of Het verhaal van de Graal (dr. René E.V. Stuip), Het Spectrum, 1979

Juist die dag had een harde wind een bark over zee gejaagd, die zwaar beladen was met tarwe en die ook nog vol andere levensmiddelen was; naar Gods wil was die bark ongedeerd voor de burcht aangekomen.

(813) Anoniem, Heer Gawein en De Groene Ridder (Erik Hertog, Guido Latré, Ludo Timmerman), Het Spectrum, 1979

Nu nadert Nieuwjaar, de nacht gaat voorbij
En de dageraad verdrijft de duisternis, zoals God gebiedt.
Maar het wilde weder was aan het woeden in de wereld buiten.

Uit de wolken kwam de klamme koude op de aarde neer,
En de barre noordenwind beet bits in het blote vlees.
Sneeuwvlokken vlogen vlijmend neer en sneden in het vel der dieren.

De wervelende wind woei uit de hoogvlakten
En dreef alle dalen vol met hopen driftsneeuw.

(814) Ted Vierhout, *Vacuüm verpakt*, Agathon, 1984

Met de handen in de zakken van de wijde jas stond hij als een somber standbeeld voor het venster en keek naar de kale kruin van de Japanse kers, die in de lente, heel kort, tot een roze ruiker uitgroeide. Een natte sneeuwregen viel.

(815) Armando, *Dagboek van een dader*, Tango, 1973

Foei: bliksem en donder vieren hoogtij. Is dat de boodschap van weleer? Moet ik het oor te luisteren leggen?

Er wordt buiten erg gewaaid. En ik zit binnen, luisterend naar stem voor stem.

(816) Franco Ferrucci, *De nacht van de tiende maan* (Annemarie van Zweeden), Wereldbibliotheek, 1992

De wind waaide heen en weer tussen de bomen, van veraf bereikten afgebroken geluiden de zonoevergoten velden. (...) Het was op dat ogenblik, als ik de gebeurtenissen goed heb gereconstrueerd, dat haar tijdelijke minnaar haar besprong.

(817) Manlio Argueta, *Een dag in El Salvador* (Adeline van de Kastele en Ineke Wesseling), *Het Wereldvenster/Novib/NCOS*, 1982

Bovendien betekent het dat het een goed regenjaar gaat worden, je hebt geen idee van de enorme hoeveelheden eenden die in V-vorm overvliegen, de V van Victorie. 'Het regent al op de vulkaan, mijn vader Juan komt er kleddernat aan.' Ik hou ervan om dat liedje te zingen iedere keer als ik zie hoe de regen er vanaf de horizon komt aanwandelen. Omdat we zo hoog wonen, kunnen we het water zien aankomen, als een splintergordijn aan de horizon. En ik zing: 'Het regent al op de vulkaan.' En je voelt je vrolijk.

(818) Marga Minco, *Het bittere kruid. Een kleine kroniek*, Bert Bakker, 1957

Plotseling begon het te waaien. De papieren dwarrelden over het asfalt, sloegen tegen de huizen aan. Vlak bij mij viel een deur dicht. Er was niemand naar buiten gekomen. Een raam klepperde. Het werd niet dichtgedaan. Een vensterluik sloeg. En het was nog geen avond.

(819) Michel Tournier, Gaspard, Melchior en Balthazar (DF Leuven), Davidsfonds, 1983

Boven mij zag ik een rond schijfje van de lichtende hemel waaraan een eerste ster flonkerde. De wind speelde in de put en ik hoorde de luchtkolom zoeven als in de schacht van een reuzegrote fluit. De wereld en de nachtwind speelden een zachte diepe muziek waarvan ik door mijn grillige opwelling getuige mocht zijn. (...) Onmerkbaar naderden we de Nijl. Opeens stonden we voor de blauwe stroom die zich breed slingert tussen de papyrusplanten, waarvan de bloemschermen door de wind gestreeld worden in een zijig geritsel.

(820) Tet Bokhorst, Het einde van de Rondweg, Kofschip-Kring, 1984

De hemel straalt met een onheilspellend licht. Uit de aarde stijgen giftig gekleurde dampen op. Dan breekt de storm los. Een stromende regen valt op me neer. Ik sluit mijn ogen en leg mijn hoofd in mijn schoot.

(821) Lilli Palmer, Een tijd om te sterven (L.A. Bartel-Coppes), Bruna, 1981

Acht uur in een overvolle coupé naar de badplaats Torquay, waar men blijkbaar in de zon kon wandelen. Er moesten zelfs palmen zijn. Het hotel was reusachtig en hol. Leeg door de oorlog. Behalve zij liepen er nog een tiental paartjes op huwelijksreis rond, de meesten in uniform en net als zij elkaars handen vasthoudend en op palmen hopend. Als die er al waren, bleven ze onzichtbaar want het goot van de regen. Sofie en Lutz brachten de drie dagen door in de koude pracht van de hal en keken op de woeste grijze zee uit.

(822) Johan van der Woude, Een groene lantaarn, Nijgh & Van Ditmar, 1977

Er was een open stuk waar de noordenwind vrij spel had over de weiden, daar was het water zwart. Het was koud en het woei stevig uit het noorden. In die tijd van het jaar is de wind dicht en stijf en slaat het buiswater als ijspegels neer. Later in de middag zwakte de wind af en begon het zachtjes te regenen.

(823) Yvonne Keuls, Daniël Maandag, Penta Basics/Ambo/Anthos, 1988

In het duister van de morgen ademde Daniël een kijkgaatje in de bevroren ruit. Hij voelde zich alsof hij jarig was, met een lange dag vol verrassingen voor zich. Hij was wel tien keer zijn bed uitgekomen die nacht – de verduistering opgetrokken, telkens een kijkgaatje dat meteen weer dichtvroor – en nu eindelijk zag hij dat het sneeuwen was opgehouden. Maar de lucht was zelfs in het donker zwaar, er zat nog veel meer sneeuw in en de harde wind blies de poeder over de straat en tegen de ramen.

(824) Marie van Dessel – Poot, Het eiland in de verte, G.F. Callenbach, z.j.

Links van mij zag ik de vuren van zeeboten op de grote rivier, rechts een hel verlichte trein, die met een lange gil in de duisternis verdween. Ik lette er niet op. Onverpoosd werkten mijn hersens. Terwijl de regen mijn kleren doordrenkte, balde ik de vuisten:

de ouders van Marietje zouden weten wie ik was! Ik zag het kantoortje, de mannen en de jongen. Hier zou ik het niet kunnen brengen tot iets.

(825) Malcolm Bosse, Warlord (Gerard Grasman), Bruna, 1983

Is hij lang buiten bewustzijn geweest? Geen enkel geluid van hoeven, geweren of schreeuwende mensen. Wel hoort hij iets nieuws – een soort aanhoudende zucht, alsof de wind speels de schoven in een korenveld laat ruisen. Het is de regen.

(826) Victoria Holt, Verraderlijke liefde (M. Slagt – Prins), Van Holkema & Warendorf, 1986

Bijna onwillekeurig richtten mijn schreden zich naar de mijn. Wat was het er eenzaam! Een beetje klagend streek de wind door het hoge gras en ik zag dat verscheidene groepjes gaspeldoorns in bloei stonden.

(827) Burt Hirschfeld, Dallas, naar de tv-serie van David Jacobs (Ytje Horsten en M.V. van der Meulen), Luitingh, 1980

Nog geen maand daarvoor zaten Jock en Ellie Ewing op de patio van hun ranch te genieten van een koel briesje, terwijl de zon achter de westelijke horizon van Southfork wegzonk.

(828) Brian Garfield, De scherpschutter (Hugo Timmerman), Luitingh, 1979

Op een stormachtige herfstdag stond ik met mijn jaskraag opgeslagen te wachten terwijl ik keek hoe de trein zijn keten van goederenwagens achteruit het rangeerterrein opduwde naast de rivier in Croton-on-Hudson waar we ons winterkwartier hadden gevestigd voor het verzamelen en het repeteren van de show.

(829) Lieuwe Pietersen, Femke B., Bruna, 1984

Hij vond het heerlijk om in de regen te lopen. Hij douchte zich soms tweemaal per dag, hij was altijd in de weer met water.
– Het stroomde door hem heen, dacht Femke.

(830) Bert van der Veer, Zwartfilm, Bruna, 1983

We reden in de Volvo van Tjerk naar Baden-Baden. Voor Mainz brak een onweer los. Er kwamen diepe plassen op de weg, het zicht werd slechter, af en toe flitste het landschap op. Er stonden wagens stil langs de kant van de weg. We stopten bij een Raststätte en aten wat glazige worstjes. Het slechte weer hield aan.

(831) Jan Vos, Scheepskroon der Zeehelden van de Vrye Nederlanden, afgedrukt naar den tekst in de uitgave van 1687 (Nederlandsche dicht- en prozawerken, dr. Georg Penon, J.B. Wolters, 1888)

Ondertusschen liep de windt Oostzuidtoost, en 's morgens vroegh, den eenentwintighsten van Augustus, met den dagh, bevondt zich de L. Admiraal de Ruiter met 's Landts vloote in 't gezicht van de kust van Hollandt, tusschen Petten en Kamperduin,

geen twee myl van 't landt, en hy zagh de vyanden in ly van zich leggen: zoo dat hij dien nacht met een gelukkige voorzichtigheit, en zeemans streek, den loef van hun hadt gewonnen. Ook leest men by een Engelsch Schryver, *dat de Ruiters, volgens zyn gewoon beleidt, zich dienende van het behulp der duisternis, zich dicht hieldt aan de kust, en, die koers houdende tot den volgenden morgen, de windt won van d'Engelschen.*

(832) Jacob van Lennep, Ferdinand Huyck, afgedrukt naar den tekst in de eerste uitgave van 'De lotgevallen van Ferdinand Huyck' bij P. Meyer Warnars, 1840 (Nederlandsche dicht- en prozawerken, dr. Georg Penon, J.B. Wolters, 1898)

Bof! daar kwam de orkaan: een golf als een berg sloeg over het dek en het was mij, of ik met honderd dozijn natte handdoeken in mijn facie geslagen werd: en eer ik nog "bergje!" roepen kon, daar kwam er een tweede, die mij oplichtte als of ik een stuk kurk ware geweest, zoodat ik met al wat er op het dek was, goedschiks kwaadschiks over boord werd gespoeld: en plof! daar dook ik kopje onder, eer ik den tijd had om een schietgebedje aan onzen Lieven Heer te prevelen.

(833) Santa Montefiore, De Franse tuinman (Erica van Rijsewijk), Meulenhoff Boekerij, 2008

'Komt u binnen, meneer Underwood,' antwoordde ze, en ze stapte opzij om hem de hal in te laten. Er waaide een vlaag vochtige wind mee met hem naar binnen. 'Jeetje, wat is het nat vandaag,' riep ze uit, en ze deed de deur achter hem dicht. 'Ik heb een enorme hekel aan motregen.' 'De opwarming van de aarde,' zei hij somber.

(834) Julie Powell, Julie & Julia (Annoesjka Oostindiër), Contact, 2008

Donderdag, 6 oktober 1949
Parijs

Om zeven uur, op een druilerige avond op de Rive Gauche, zette Julia zich voor de tweede keer in haar leven aan het roosteren van duiven.

(835) Frans Gruppelaar, Het scherp van de snede, Tabula, 1984

De bui brak recht boven onze hoofden los. Over z'n volle lengte scheurde de hemel open, en met bakken tegelijk kwam het water naar beneden gedonderd. Bijna onmiddellijk vormden zich aan weerskanten van de weg snelstromende bergbeekjes die ons met gemak vooruit snelden naar de eerste huizen van de stad.

(836) Rijk van Rotterdam, De rookstoel op het groene laken, Veen, 1984

In de stromende regen zat Van Wekeren boven op een klimrek in een plantsoen, de jas over zijn hoofd getrokken. Wezenloos staarde hij in het duister. Uren en uren had hij door de nieuwbouwwijk gesjouwd, op zoek naar de heide. Maar hij had niet uit de doolhof van flats, woonerven, bruggetjes over watergangen en kinderspeelplaatsen kunnen komen. Het leek, alsof hij steeds bij dezelfde klimrekken uitkwam.

(837) Alan Williams, *Commando naar het Zuiden*, Nijgh & Van Ditmar/Walter Soethoudt, 1978

Die avond regent het. Een tropische bui, die door de straten gutst. Kelners vechten verwoed om de luifels te laten zakken en de tafeltjes naar binnen te krijgen. Voor Quinn is het de eerste regen sinds maanden en hij wandelt er genotzuchtig en met opgeheven hoofd doorheen. De regen laat een fris geurende en dampende stad achter...

(838) Ryonosuke Akutagawa, *De draak* (J.J. Strating), in *Moord in Japan*, Loeb, 1988

'Er was eens heel lang geleden een Tang-geleerde die boven zijn wenkbrauwen een gezwel kreeg dat onverdraaglijk jeukte. Op zekere dag werd de hemel bedekt door donkere wolken en een onweersregen plensde in stromen neer. Op hetzelfde moment barstte het gezwel open en er kwam een zwarte draak uitgekropen, naar men zegt, die steil ten hemel opsteeg en een wolk achter zich liet.'

(839) Alfred Kossmann, *Proeve van vaderland*, Querido/Wolters, 1967

Die ellendige zondag gingen we naar het Rijksmuseum om ons Hollands te voelen. Ik had tevoren de Griekse dichter Seféris zitten lezen en was hem gaan benijden, niet alleen om de Nobelprijs. Langs de iepen van Amsterdam, die kaal bogen in de snijdende wind, liep ik naar het museum, erg Grieks, maar ik ontwikkelde me snel. (...) De ware toerist vraagt niet om goed weer, hij weet dat steden het mooist zijn bij regen, Parijs zowel als Amsterdam, en Nederland is toeristisch van betekenis door rare belichtingen. Er waren belichtingen genoeg in Utrecht. De Oude Gracht aflopend knipperden we tegen de schelle, lage winterzon en de fietsers die wij tegenkwamen reden ons bijna omver, want het stormde en hagelde tevens.

(840) Aleksandr Skorobogatov, *Sergeant Bertrand* (Rosemie Vermeulen), Cossee, 2016

De lente brak aan en Vera werd ziek. Ze was doornat geworden van de regen toen ze de paadjes in het park aan het aanvegen was.

(841) Martin Sixsmith, *Philomena* (Catalien en Willem van Paassen), Xander, 2014

Op de laatste dag van hun verblijf liepen ze over het terrein van Sean Ross Abbey en gingen in de ruïne van het oude klooster zitten, naast de oude begraafplaats. Het was verlaten, de witte meiboom was ontdaan van zijn linten en het was doodstil, afgezien van het ongeregelde gezoem van bijen in de zomerwarmte en het zwakke geruis van de takken van de plataan in de bries.

(842) Imbolo Mbue, *Zie de dromers* (Anne Jongeling), Hollands Diep, 2016

Voor het eerst in zijn leven was hij blij dat het winter was, want de winterse vrieskou droogde het zweet op zijn voorhoofd. De lichte wind was verfrissend toen hij in de schemering naar Barclays liep en mannen tegenkwam met schoudertassen en mannen zonder tassen, tassen die ze op hun bureau hadden laten staan, omdat ze zeker wisten dat ze de volgende ochtend naar hun werk konden terugkeren.

(843) Ron Rash, *Boven de waterval* (Anneke Bok en Nan Lenders), De Geus, 2016

Er raast een pick-up uit Virginia voorbij, die me dertig jaar terugvoert naar de tijd op de boerderij van mijn grootouders. Daar waren oude nummerplaten de luidruchtige sieraden van een vogelverschrikker. De wind deed het blik klinken en kletteren. Maar het met stro gevulde meelzakgezicht zweeg.

(844) Désanne van Brederode, *Vallende vorst*, Querido, 2015

Hij herinnerde zich dat de straten glommen van de regen. Dat er in nog maar weinig huizen licht brandde. De gewone dingen. De nieuwsgierigheid om bij de nog wel verlichte kamers naar binnen te gluren had hem ontbroken. Hij had niet eenmaal gedacht aan de schoonheid van zijn eigen somberte.

(845) Susan Vreeland, *De lunch van de roeiers* (Joost de Wit), BZZTôH, 2007

Of de rivier was een streng, gevlochten van vele slierten, ontstaan waar eilandstripjes als het hunne het water scheidde, die dan verderop, stroomafwaarts, weer samenkwamen als vrienden die jaren geleden uit elkaar waren gegaan, kalm stromend, opgaand in mist, wolken, en regen die poeltjes maakte, beekjes, stroompjes, de Marne, de Aube, de Oise, die allemaal samenkwamen met de machtige Seine, tot aan Le Havre, en de zee, waar die weer opgingen in mist, wolken, en regen. Regen die in andere stromen kon vallen, die naar andere rivieren liepen, de Loire, de Rhône, de Rijn.

(846) Pauline Vijverberg, *Alexine*, Prometheus, 2010

De storm raasde over de verraderlijke zee. Zij stond aan dek en keek hoe de golven tegen de romp van het klagende schip aan beukten. Het schuimende water sloeg over de reling heen. De masten werden met geweld heen en weer geslingerd. (...) De ruige bora woei langs de Adriatische kust in december. Deze wind veroorzaakte koude rillingen langs haar rug en joeg de golven op tot de hemel.

(847) Salley Vickers, *De derde vrouw* (Hanneke Nutbey), Van Buuren, 2002

Ze moest haar verlies niet oppotten – ze had het gevoel dat ze het moest delen, net als de stortbuien die ze die herfst over zich heen kregen. En inderdaad leken de hemelen een geheime sympathie te koesteren voor haar dode man: ze huilden en jammerden op indrukwekkende toon, en stelden haar eigen gebrek aan tranen aan de kaak.

(848) Bea Vianen, *Sarnami, hai*, In de Knipscheer, 1988

De dagen en de nachten wisselen elkaar af met de hitte, de regens. Zij jagen de mensen uit hun huizen. Zij jagen ze de straat op, naar de stoepen voor het huis dat zij bewonen. (...) De regens hielden ze binnen achter gesloten ramen, jaloezieën en blinden, totdat de zon weer aan de hemel verschijnt.

(849) Judith Visser, *Time-out*, De Boekerij, 2011

Op weg naar Brielle werd de lucht donker en barstte de regen los. Windstoten sloegen tegen het raam. Bij aankomst stapte ik iets te haastig de auto uit en belandde met mijn voet midden in een diepe plas. Ik snelde naar de ingang terwijl de regen tegen de achterkant van mijn benen sloeg en het jurkje dat ik droeg aan mijn huid deed plakken.

(850) Tom Vowler, *Wat je achterlaat* (Joost van der Meer en William Oostendorp), Bruna, 2015

Even na zessen word ik wakker. (...) Het moet hebben geregend, of het regent nog steeds, want ik hoor het gesis van water dat over de trottoirband golft terwijl voertuigen langsrijden.

(851) Nawal el Saadawi, *Ferdaoos* (Erika Peeters), Kritak, 1983

Tegen de avond aan liep ik ergens in een straat die ik niet kende, een mooie, geplaveide laan langs de Nijl, omzoomd met grote bomen. De huizen lagen achter muren in groene tuinen. Ik ademde zuivere lucht in en ging op een stenen bank op de oever van de rivier zitten. Ik deed mijn ogen dicht en genoot van de wind.

(852) Leo Vroman, *Proza*, Querido, 1984

Een jaar later was ik in Kaapstad. De kade, schijnbaar zoetjes wiegend als pas nog het schip, en verder het land in, vogels, die floten in een vreemde taal. In de middag regende het een buitenlandse regen. Bomen met gele bloesem stonden erin stil.

(853) P.D. James, *Onschuldig bloed* (Lon Falger), Elsevier, 1982

Nadat Philippa eindelijk weer in Liverpool Street teruggekeerd was, zwierf ze de hele dag door de binnenstad. Het was even over zes toen ze terug was in Caldecote Terrace. Het regende bijna niet meer en de druppeltjes waren zo fijn dat ze op haar warme gezicht vielen als koude naaldjes in een voortrollende mistgolf. Maar de stoepen plakten alsof het de hele dag gegoten had en in de goten stonden een paar ondiepe plasjes waarin af en toe met plechtig misbaar een paar dikke druppels vielen uit een hemel die zo dik en grijs was als gestremde melk. Nummer 68 zag er precies uit als altijd wanneer ze op een sombere zomeravond thuiskwam uit school.

(854) Ira Levin, *Rosemary's baby* (Else Hoog), Bruna, 1968

'Tyfoon!' schreeuwde Hutch vanaf de kade, temidden van al zijn weervoorspellingsapparatuur. 'Tyfoon! In Londen zijn er al vijfenvijftig mensen door gedood en hij komt deze kant uit!' En Rosemary wist dat hij gelijk had. Ze moest de president waarschuwen. Het schip voer een ramp tegemoet.

(855) Liane Moriarty, *Grote kleine leugens* (Monique Eggermont), Bruna, 2016

Bonnie: Nee, nee, dat is vreselijk. Zo was het absoluut niet. Er waren niet twee partijen. We zijn een heel hechte gemeenschap. Er werd te veel gedronken. En het was ook vollemaan. Dan gaat iedereen een beetje gek doen, als het vollemaan is. Ik meen het. Het is een verifieerbaar fenomeen.

Samantha: Was het vollemaan? Het goot in elk geval, dat weet ik wel. Mijn haar stond alle kanten op.

Mevrouw Lipmann: Dat is belachelijk en bijzonder lasterlijk. Ik heb verder geen commentaar.

Carol: Ik weet dat ik steeds blijf hameren op die erotischeboekenclub...

(856) Lize Spit, Het smelt, Das Mag, 2016

Toen het schooljaar weer begon, had ik geen keuze dan dagelijks de knotwilgen te kruisen, mijn blik te laten afzakken naar het driehoekige stukje stof met één strikje vooraan dat weerloos in de goot op mij lag te wachten. Week na week brachten voorbijrazende vrachtwagens er leven in. Regen stuwde het enkele meters bergafwaarts. Het werd vuil en kleurloos, als een platgereden diertje.

Ik had van mijn fiets kunnen stappen en het slipje oprapen. Maar zolang ik ontkende dat het van mij was, was het alsof de zomer die eraan vooraf ging niet had plaatsgevonden.

(857) Henri van Hoof, De vreemde storm, N.E.N.A.S.U., 1941

Al die opeenvolging van gebouwen, van rookende fabrieksschoorsteen, opgericht tusschen de duinen en om de havens, al deze steenen kolossen, groot en verweerd in den zeewind, die hier eeuwig schijnt te zingen, maar ook vaak hoog en gierend tot een machtigen storm aanzwelt en de golven voortstuwt tot ver op het strand, tot aan den voet van den duinenrand, al deze drukte en bedrijvigheid op de kaden, in de hallen en de kantoren, teekent in felle lijnen hoe een klein plaatsje bij de kust groeide uit het vele goede, dat de zee te bieden heeft.

(858) Mathias Kemp, De bonte storm, Leiter-Nypels, Maastricht / Van Ditmar, Antwerpen, 1954

De natuur zwoegt!

Zwoegt in de korte dagen, de vuile, geel-rossige, leemkleurige dagen!

Zwoegt in de lei-gauwe, diepe Decembervachten.

Warme stormen wabberen, rukken en daveren. Warme regenschouren sissen en kletteren.

Gore wolkbreken stralen neer. Duistere schemering van groen-geel, groen-bruin en roodblauw. Traagrollende wolkevaartuigen kwellen het zwakke daglicht.

Over de eindes doemt iets van catastrophes. En heerst.

De natuur zwoegt. Ze moet zich ontdoen van iets.

Op diep bevroren ondergronden der verre woeste Ardennen, in de sombere verlatenheden van de Eifel liggen machtige vachten sneeuw.

Zomerlauwe westenwinden bolderen nu tegen de heuvelflanken.

Bolderen nu over de bergkopen en door de bossen en ravijnen en valleien en dalen.

Zwoele regenvlagen vreten in de witte vachten. Wild smelten alom. Kleine witte kuiltjes eerst. Dan groter groene gaten. Al wijder, tot de sneeuwmuur zelf in water verzwijmt.

(859) Paul Oskar Höcker (Frans van Erlevoordt), De stormvogel, Het Leven, 1915-16

(860) Gerbrand Bakker, De omweg, Cossee, 2010

Het was 18 november.

(866) Joseph Conrad, *Toeant Jim* (S. Westerdijk), Het Spectrum, 1900/1978

Dan spant de zwarte koepel zich als een boog; een, twee vloedgolven, als opgestuwd uit het hart der duisternis zelf, rollen dreigend voorbij; en plotseling slaan wind en regen samen toe met een vreemdsoortige onstuimigheid, alsof ze door een massief zijn gebroken. Zo'n wolk nu was komen opzetten, terwijl ze er niet op hadden gelet. (...) 'Het was inktzwart, inktzwart,' ging Jim somber en onverstoord verder. 'Het had ons van achteren beslopen. Die helse bui!'

(867) Jack Higgins, *Ten oosten van de hel* (Pieter Janssens), De Boekerij, 1991

Haastig laadden we in en toen ik de Otter het water in reed stak er een koude wind op boven het ijs die het water plotseling in beroering bracht. Simonsen keek over zijn schouder naar de horizon waar grijze wolken zich opstapelden en voor de zon schoven. 'Storm op komst, Joe. We moeten zo snel mogelijk zien weg te komen.' Ik draaide in de wind, gaf vol gas en maakte dat ik wegkwam. (...) Zware regenvlagen kwamen als een grijs gordijn van zee aanwaaien en de Otter schokte in de turbulentie.

(868) Desmond Bagley, *De gouden kiel* (G. van Rheenen- de Vos), De Boekerij, 1991

In de loop van de nacht stak de wind op en we zetten de lichtweezerzeilen, zodat de *Sanford* een redelijke vaart ontwikkelde. Toen de ochtendschemering aanbrak, mat ik windkracht vijf. We wijzigden onze koers en kregen de wind achterlijker dan dwars, zodat de *Sanford* lekker vaart begon te lopen, de lijreling onder water en wit schuim in de boeggolf.

(869) Paul Gallico, *De sneeuwgangs* (C.E. van der Werff), Wereldbibliotheek, 1946

Als stormen gierden of als het bitter koud was en voedsel schaars, of als de grote eenden-roeren van de beroepsjagers in de verte knalden, voelde Rhayader de bevrediging dat zijn vogels veilig waren, dat hij al deze wilde en schone schepsels, die hem kenden en vertrouwden, had bijeengebracht in het veilige toevluchtsoord, door zijn eigen hart en armen geschapen.

(870) Heere Heeresma, *Kleppen en ventielen*, de Prom bibliofiel nr. 813, 1985

Nu, vannacht, schreeuwt en joelt de tramontane door de dalen en ravijnen, huult rond de toppen en komt fluitend van de hellingen naar beneden met windkracht twaalf; doet een luik in het huis klappen en de kastanjebomen kermen. Mensekinderen, wat een weder! Maar plotseling breekt de stormwind los en vliedt vernielende door het bos... en rukt de takken van krachtige eiken, vernielt grote schepen en beu-eukt hoge dijken.

(871) Jan Cartens, *Een papieren glimlach*, Manteau, 1985

De grond lag vol dorre naalden en dat verheimelijkte zijn stappen. (...) Maar boven zijn hoofd was enkel het dunne geruis van dennekruinen te horen die zacht heen en weer bewogen.

(872) Sybren Polet, *Mannekino*, De Bezige Bij, 1973

Het was als een dreigende wind die zachtjes begon op te komen onder zijn kleren, zijn huid, een die hij zelf bezig was op te roepen, zoals je een angstvisioen of een nachtmerrie kon oproepen door er bang voor te zijn. Ik heb het gevoeld, dacht hij, ik heb het voorvoeld.

(873) C.J. Kelk, *Wie ik tegenkwam*, Nijgh & Van Ditmar, 1981

Geachte Heer Kelk,

(...) 'Uw taal vertelt me net als Uw pantoffels een ding: het vertelt me hoe 'de Hollander' is en leeft en woont. Ik zie de gezellige, gesloten, rijk gestoffeerde en verwarmde binnenhuizen, ik zie de asfaltstraten in de regen en de gestolde huizenblokken, ik zie in grijs geklede mensen, die zich altijd ergens heen spoeden, ik zie geen horizon.'

(874) Judy Blume, *Dat pestgeld* (Lidi Luursema), Leopold, 1981

Maartse buien die bedui'en dat 't voorjaar aan komt kruien, zeggen ze. Buien, haha! 't Plenst dag in dag uit, ik word er doodziek van.

(875) Cornets de Groot, *Striptease*, Nijgh & Van Ditmar, 1980

De stilte is er stil van het geschreeuw van horden van apen. Maar in de diepte bruist de zee, en de wind vaart in de bomen, ginds in de hoogte.

(876) Guy de Maupassant, *Vlieg en andere verhalen* (Yanik Kuyten), Loeb/Bruna, 1983

In zijn blauwe hemd en met zijn zwarte pet met rode bies op, volgde hij de smalle paadjes dwars door de koolzaad-, haver- en korenvelden waarin hij tot aan zijn schouders verdween zodat zijn hoofd leek te deinen op een kalme, groenige zee, waarover een windje nu en dan een lichte rimpeling blies.

(877) Franz Kafka, *Het proces* (Alice van Nahuys), Querido, 1947

Zonder bijzondere reden, alleen om voorlopig niet terug te moeten naar zijn schrijftafel, opende hij het venster. Het ging moeilijk open, hij moest met beide handen aan de kruk draaien. Toen trok de met rook vermengde nevel door de volle breedte en hoogte van het raam de kamer in en vulde haar met een lichte brandlucht. Er werden ook enkele sneeuwvlokken naar binnen gewaaid. 'Een akelig najaar,' zei achter K. de fabrikant, die, van de adjunct-directeur komend, ongemerkt de kamer binnengetrokken was.

(878) Arita Baaijens, *Een regen van eeuwig vuur*, Contact, 1993

Het stormachtige weer houdt aan. Als de regen even wijkt, blaast de wind onophoudelijk een witte waas van fijne kalkdeeltjes over ons heen die vastkoekt aan alles wat nat is. De kamelen zitten er zielig en verregend bij, soms lopen we een stuk om de stramme spieren te strekken. (...) Tegen elkaar aangepropt liggen we uur na uur in het smalle gangetje tussen de tassen, luisterend naar het gieren van de wind en het tikken

van de regen. Condens druipt naar beneden, af en toe pook ik met een vuist tegen het zeil om het verzamelde regenwater weg te laten lopen.

(879) Leonard Sanders, *De hamlet dreiging* (Dolf Koning), Omega/Bruna, 1979

Santo Domingo, de oudste stad op het westelijk halfrond, lag blakerend onder een zacht tropisch windje van de rusteloze Caribische Zee.

(880) John Fowles, *Het liefje van de Franse luitenant* (Frédérique van der Velde), Bruna, 1977

Oostenwind is de onaangenaamste wind in de baai van Lyme – de baai van Lyme is die grootste hap uit de onderkant van Englands uitgestrekte zuidwestelijke been – en een nieuwsgierig mens zou onmiddellijk allerlei sterke waarschijnlijkheden hebben kunnen afleiden uit het paar dat de kade begon af te lopen van Lyme Regis, het kleine maar zeer oude stadje dat zijn naam had afgeleid van de hap, op een snerpand koude en winderige ochtend laat in maart van het jaar 1867.

(881) René Stoute, *Uit het achterland*, De Arbeiderspers, 1985

De winter legt over alles een ijskoude, zwiepende wind die een permanent gevoel van onbehagen oproept en van elke dag een doodsaanzegging maakt. In mijn herinnering zijn de zomers kort en de winters lang en guur.

(882) Nevil Shute, *De droom van Ross* (J.P. van der Veere), Elsevier, 1983

Het was een frisse, zonnige ochtend met een harde wind van de ijskap; meeuwen vlogen met scherp gekrijs om hen heen, het blauwe water van de fjord brak in een kleine branding op het zand. Er was al een zweem van herfst in de lucht.

(883) Josepha Mendels, *Alles even gezond bij jou*, Meulenhoff, 1953.

Wel werd op de hoogste verdieping van de huizen het goed op de daken te drogen gelegd, dikwijls bewaakt door een kater. Het leek wel of er lijm aan die pannen zat, zo strak bleef alles liggen, zelfs bij een forse wind.

(884) Ken Follett, *Door het oog van de naald* (Ronald Cohen), Bruna, 1991

De wind gierde nu over de koppen van de golven. Windstoten met de kracht van een orkaan en duizenden liters water probeerden hem van zijn plaats te sleuren. Telkens wanneer het bliksemde, ving hij gedurende de korte flits de nachtmerrieachtige aanblik van de zee op.

(885) Ephraim Kishon, *Bedriegen is ook een kunst* (Gerda Pancras), Manteau, 1985

‘In die tijd werd ook de prijs voor kachelpetroleum met 210 procent verhoogd, als ik mij niet vergis.’

‘Welnee, Sara, je haalt alles door elkaar. De petroleumprijs werd verhoogd toen de nationale fijnzandmolen er bij experimenten met kunstregen 250 miljoen doorheen had gejaagd.’

‘Hoezo? Viel er dan geen regen?’
‘Dat wel, maar hij werd gestolen.’

(886) Tom Pauka, *De meidenziekte*, Querido, 1983

Er veranderde weer iets in de indeling van het licht en de wind gaf een paar extra rukken aan de bomen, alles ging voort behalve ik, ik stond nu overal buiten. (...) Wolken bedekten bij deze wind in een mum van tijd het hele dakraam.

(887) Miep Diekmann, *Marijn bij de Lorredraaiers*, Leopold, 1979

‘Luister!’ zei Knikkertje en ze hief haar hoofd op. Onverwacht was er een gierende wind opgestoken. Ze zochten met hun voeten steun in de grote schietgaten van de verschansing en bogen zich alle drie over de rand. Sluiers spatwater werden door de wind aangevoerd en stortten zich op de lage wallekant van De Punt, aan de voet van het Fort. (...) ‘Wat is er dan?’ schreeuwde Oeba bang, boven het geweld van de weer opstekende wind uit. ‘Orkaan!’ schreeuwde Marijn terug. Maar niemand hoorde het. Want de alles vernietigende golf had zich over het stadje gestort.

(888) L.M. Montgomery, *Een bruiloft in Avonlea* (Martha Heesen), Fontein, 1980

Door het geraas van de storm klonk het gebonk van afgerukte takken die tegen het huis sloegen en het scherpe geluid van brekend glas. In drie minuten was elke ruit in de westelijke en noordelijke gevel gebroken en de hagel sloeg door de openingen en bedekte de vloer met stenen, waarvan de kleinste zo groot was als een kippenei. Drie kwartier lang hield het noodweer onverminderd aan en niemand die het meemaakte is het ooit vergeten.

(889) David Adams Richards, *Genade onder kinderen* (Regina Willemse), De Geus, 2002

Binnen vijf minuten kwam er vanuit de baai een fellere, koudere en meer hunkerende wind opzetten, die eraan herinnerde dat de herfst in aantocht was. ‘Ik zal een van mijn kinderen Autumn noemen,’ zei moeder, ‘want de wind heeft me verteld dat ik een dochter krijg.’

(890) Anne Swärd, *Poolzomer* (Edith Sybesma), World Editions-De Geus, 2013

Ik kan dat wel waarderen, dat ze daar hun tijd aan opofferen op een dag als vandaag, met rotweer en ijzige wind, dat ze er met hun brochures op uit gaan, bij de huizen langs, bedelend om de aandacht van de mensen.

(891) Steinunn Sigurðardóttir, *De goede minnaar* (Marcel Otten), World Editions, 2014

Met die onzalige rozen moest de toerist als eenhandige alles op alles zetten om het portier van de taxi meester te worden. Een windvlaag rukte eraan toen hij ging zitten, zodat het portier bijna werd weggeblazen. ‘Hier op de landtong heb je ontzettende rukwinden,’ zei de saunavrouw. (...) Toen Gudmund eindelijk wegreed barstte een hagelbui los, zo hevig dat er een gordijn werd dichtgetrokken voor de straatlantaarns en

de lichten achter de ramen die op de landtong nog aan waren. Ze reden langzaam voort in de kletterende storm van hagelstenen.

(892) Anton Tsjechov, Drama op de jacht (S. van Praag), Davidsfonds, 1982

Op het ogenblik, dat ik deze regels schrijf, klettert de herfstregen nijdig tegen mijn warme vensters en ergens boven mij huilt de wind. Ik tuur door het donkere venster en doe al mijn best door mijn verbeeldingskracht tegen de achtergrond van de nachtelijke duisternis mijn lieve heldin te doen verrijzen...(...) We hoorden een gestommel, dat nu eens van een verre equipage, dan weer van een kegelspel scheen te komen. Ergens in de verte, achter het bos, rolde de donder...

(893) Geert van Maele, De vier seizoenen van Mary, Davidsfonds/Clauwaert, 1999

Het regende al drie dagen na elkaar, ook voor Zuidoost-Engeland ongewoon triest. Door de nattigheid heen gierden gure windstoten, die het oude, sterke gebouw woedend kastijdden.

(894) Jonas Jonasson, Gangster Anders en zijn vrienden (en een enkele vijand), (Corry van Bree), Atlas Contact, 215

Dus moest de realiteit zich aanpassen aan de prognose. Dat was voor Börje een waarheid die voor alles behalve het weer gold. Daarover regeerde de Heer immers met strakke hand, waarschijnlijk tot wanhoop van de prognosemakers bij de meteorologische dienst in Norrköping. Het gebeurde keer op keer dat de meteorologen zon voorspelden voor de volgende dag, waarna God besloot dat het zou gaan regenen.

(895) Harper Lee, Spaar de spotvogel (Ko Kooman), De Bezige Bij, 2010

De aardwormen waren weg, maar er roffelden rijpe vruchten van de Indische sering op het dak als de wind even opstak, en in het mistroostige donker klonk het blaffen van verre honden.

(896) Jay Asher, 13 Reasons Why (Lydia Meeder), Lemniscaat, 2010

Het is prettig, de wind die het zweet op mijn gezicht en hals afkoelt.

(897) Robert Harris; De officier (Paul Witte), Cargo, 2014

Ik stap de winderige canyon van de rue Saint-Dominique weer in en loop met mijn hand aan mijn kepie naar het ministerie van Oorlog, honderd meter verderop. Er is geen hond op straat.

(898) Meir Shalev, De grote vrouw (Ruben Verhasselt), Ambo/Anthos, 1998

Niet zo lang geleden ging ik op een heldere dag aan het begin van de winter naar de watervoorziening van de fabrieken aan de Dode Zee. De eerste regenbuien waren al gevallen, het stof was uit de lucht verdwenen, maar de planten, door hun leven in de woestijn argwanend en sceptisch geworden, durfden de gok nog niet aan en waren nog niet opgekomen.

(899) Jorun Thørring, Schaduwsproen (Maaike Lahaise), Davidsfonds, 2006

Marchal had amper een uur in de richting van Parijs gereden toen het begon te hoven. Een dicht regengordijn kleefde tegen de voorruit en de harde druppels hamerden tegen het dak. De ruitenwissers van de 2CV gaven al snel het gevecht tegen de watergolven op.

(900) Jan de Leeuw, Dag vreemde man, Davidsfonds, 2006

Ik luister even. Hoor alleen het ruisen van de regen. Komaan, Karel, durf eens iets, voor één keer in je leven. Met dit weer, op deze dag, is de kans op beroving bijna onbestaande.

(901) Chika Unigwe, De zwarte messias (Hans E. van Riemsdijk), De Bezige Bij, 2013

Het is een natte zomerdag, aan de frisse kant voor juni. Jo-Jo ligt in bed en luistert naar de wind, die de luiken doet rammelen. Als kind vond ze het altijd eng als het waaide, was ze bang voor dat suizende, fluitende geluid. Het was alsof elk moment geesten van vervlogen tijden haar konden komen halen, meende ze. Vele stormachtige winternachten lag ze klaarwakker in bed, rillend van angst bij elke gierende windvlaag. Nu ze ouder is, boezemen die geesten haar geen schrik meer in. Luisteren naar het geraas van de wind vindt ze nu zelfs plezierig. Namens haar geven die vlagen de wereld fluisterend te kennen dat ze boos is. Welnee, niet fluisterend. Schril fluitend doen ze dat. En zodoende is de wind haar zuster geworden.

(902) Mildred Savage, De stille strijd (P.A. Zandstra), NBC 1964

Toen Tom thuiskwam, regende het. Hij maakte vuur in de haard, zette een fles whisky naast zich op de grond en strekte zich uit op de divan. Buiten reed een auto door de diepe plassen van de kustweg, en hij zag het door de regen beslagen raam naast de haard in het schijnsel van de koplampen oplichten en weer donker worden.

(903) Hiro Arikawa, Reisverslag van een kat (Sander Schoen), Ambo/Anthos, 2018

Satoru zat opgewekt achter het stuur. Katten worden slaperig als het regent, maar zou de fysieke gesteldheid van mensen veranderen bij mooi weer?

(904) Jane Austen, Trots en vooroordeel (Annelies Roeleveld en Margret Stevens), Athenaeum – Polak & Van Gennep, 2009

Als er geen bal op Netherfield was geweest om voorbereidingen voor te treffen en over te praten, zouden de jongste dames Bennet er treurig aan toe zijn geweest, want vanaf de dag van de uitnodiging tot de dag van het bal viel er voortdurend zoveel regen dat ze niet eenmaal naar Meryton konden wandelen. Ze konden geen tante, geen officieren, geen nieuwtjes opzoeken; zelfs voor de strikken voor hun balschoentjes moesten derden worden ingeschakeld. Zelfs Elizabeths geduld werd op de proef gesteld door het weer, dat verhinderde dat zij haar kennismaking met mijnheer Wickham verder kon uitbouwen.

(905) Kris Van Steenberge, Woesten, Vrijdag, 2013

Was het de wind die haar naar hem toe liet lopen? Of gaf het lot haar een zetje? (...) 'Hij komt uit het westen,' antwoordde mijnheer Funke. 'Nog een dag of twee. Dan gaat hij liggen.' Een warme stem. 'Ik hou er wel van,' zei Elisabeth. Hij keek haar aan en zweeg. 'Ik hou van zo'n wind,' ging ze verder. 'Hij blaast gelijk het hoofd van een mens leeg.'

(906) Yusra Mardini (met Josie Le Blond), Vlinderslag (Elise Kuip), Ambo/Anthos 2018

Er is geen maan, ik zie zelfs geen enkele ster, alleen een lage deken van woeste, paarse wolken. (...) Het begint te regenen. Dikke druppels water vliegen in mijn gezicht. Het gebrul van de helikopters komt dichterbij.

(907) Jandy Nelson, Ik geef je de zon (Aimée Warmerdam), Blossom Books, 2015.

Maar nu ik die beeldhouwer heb zien tekenen, zijn mijn ogen weer veranderd. Ik weet soms zeker dat ik geluid kan zien, de donkergroene jankende wind, de dieprode neerslaande regen.

(908) Inge Schilperoord, Muidhond, Podium, 2015

Boven hem begon de lucht langzaam dicht te trekken. Het weer veranderde. Zou het gaan regenen? (...) Het waaide al flink. Boven zijn hoofd dreef de wind wolkflarden bijeen en joeg ze door de leigrijze lucht. Een groepje meeuwen werd in de verte uit elkaar geblazen. Nog steeds geen regen. Alleen maar hitte.

(909) Jeffrey Archer, De eerste onder de gelijken (Marijke Versluys), Bruna, 1985

Toen hij de gordijnen openschoof nadat hij in het bad was geweest zag hij tot zijn opluchting dat de zon scheen: slecht weer speelde de Tory's altijd in de kaart, met hun eindeloze stroom auto's die kiezers naar en van het stembureau reed.

(910) Colson Whitehead, De ondergrondse spoorweg (Harm Damsma en Niek Miedema), Atlas Contact, 2016

Ajarry stierf op de katoenvelden, terwijl de bollen om haar heen op en neer deinden als schuimkoppen op een wilde zee. Ze was de laatste van haar dorp, en ging tegen de vlakke tussen de plantenrijen vanwege een prop in haar hersens.

(911) Hanya Yanagihara (Josephine Rutenberg en Kitty Pouwels), Nieuw Amsterdam, 2015

De schemering valt abrupt en snel, en het gaat harder waaien, maar hij blijft lopen. Hij verlangt naar warmte, eten, een ruimte met lachende mensen.

(912) Heleen van Royen, De gelukkige huisvrouw, HvR, 2000

Het was pikkedonker bij de Sloterplas. Ik parkeerde mijn auto en liep over het gras naar de waterkant. De wind deed mijn bruidstoilet opbollen.

(913) Paulien Cornelisse, *De verwarde cavia*, Dwarsligger, 2016

En daar zat Cavia weer op kantoor. Buiten woei het, en er tikte een tak tegen het raam.

(914) Murat Isik, *Wees onzichtbaar*, Ambo/Anthos, 2017

En wanneer de herfstwind en sluieregens over de flats van de Bijlmer trokken, kwam het zelfs voor dat Floyd en ik alleen met onze aanvoerder Virgil op het veld stonden en zielloos oefenden op het overschieten in de hoop dat zich alsnog anderen bij ons zouden voegen.

(915) Brooke Davis, *De ongelooflijke zoektocht van Millie Bird* (Harry Pallemans), Ambo/Anthos, 2014

De nachtbries speelde om haar handen, waardoor de spin haar palmen kietelde. Ineens ruiste de wind heel hard en tilde de spin uit haar handen. Millie rende erachteraan, zag hem hoog boven haar hoofd.

(916) David Grossman, *Een vrouw op de vlucht voor een bericht* (Ruben Verhasselt), Cossee, 2008

Gek van spijt reed ze terug en zag nauwelijks de weg, en tot overmaat van ramp viel er ineens een bui stoffige regen en deed de ene ruitenwisher van haar Fiat Punto het niet.

(917) Edgar Hilsenrath, *De nazi en de kapper* (Annemarie Vlaming), Ambo/Anthos, 2008

Overal blauw-witte vlaggen. In ramen, op daken, balkons. En de vlaggen wapperden vrolijk in de wind en strekten zich uit naar de zon, die vermoeid en moegestreden door de gaten tussen de wolken tevoorschijn kwam. Want het was regentijd. En er hingen wolkenmassa's boven de stad.

(918) J.R. Moehring, *Tender Bar* (Anneke Bok), De Geus, 2009

Toen ik met een doos vol belegde broodjes de redactiezaal kwam binnenlopen, hoorde ik de weerman op de tv zeggen dat er een hevige storm op til was boven de Atlantische Oceaan. Orkaan Hugo, zei hij. Ik moest om mezelf lachen. (Noot JD: Hugo is ook een papegaai die in de badkamer woont en van stoom houdt). Toen zei de weerman het nog een keer. Orkaan Hugo won aan kracht terwijl hij over de oceaan kwam aanstormen. Wat probeerde het universum me nou precies duidelijk te maken?

(919) Frances Mayes, *Een huis in Toscane* (Dons Reerink), Prometheus, 1998

In mei is het warm geweest; nu begint het te regenen. De uit hun krachten gegroeide rozen buigen en zwiepen in de wind. We rennen naar buiten met schoppen om er stokken bij te zetten en worden doornat.

(920) Jonathan Tropper, *Leven na Hailey* (Daniëlle Alders), BBNC/Colibri, 2007

Buiten is de lucht helemaal grijs geworden en er waait een sterke wind om de auto heen, die knisperige, broze blaadjes en verfrommelde sigarettenpakjes vrolijk over het asfalt laat dansen. Het duurt niet lang meer en dan wordt het kouder. (...) We kijken elkaar even aan, en dan kijken we weer naar buiten, naar het veranderende weer. (...) We doen tegelijkertijd ons portier open en stappen naar buiten, in de wind.

(921) John Fante, *De broederschap van de druif* (Dirk-Jan Arensman), Meulenhoff, 2014

Donder en bliksem wekten me. Het dak rommelde terwijl de regen eropin beukte. De wind gierde. De hut kraakte. Iemand bonsde op de deur. Het was Sam Ramponi die schreeuwde: 'Doe open, doe open!' Ik stommelde uit bed en deed de deur open. Regen stormde naar binnen als een moordenaar.

(922) Robert Louis Stevenson, *Schateiland* (Hendrick van Diest), ZNU, 1966

Het was een bitter koude winter, met hevige sneeuwstormen en strenge vorst.

(923) Maj Sjöwall en Per Wahlöö, *De man op het balkon* (Cora Polet), Bruna, 1967

De roofovervaller had niets tegen het weer. Voor in de middag was het gaan regenen. Eerst hevig, daarna een zacht motregentje en tegen zevenen was het weer droog. Maar er hing nog steeds een lage lucht, de hemel was egaal grijs en het was duidelijk dat het spoedig opnieuw zou gaan regenen.

(924) Georges Van Henegouwen, *De valsspeler*, Brabon, 2003

De ramen daverden onder een eerste donderslag. Vlak daarna gutste de regen over het dak. Rhodos een zonne-eiland? Ho maar!

(925) Ethan Canin, *Amerika Amerika* (Barbara de Lange), Anthos, 2009

Later die nacht begon het te regenen. Lang voor zonsopgang zwol het geluid aan, waardoor ik wakker werd in het donker. Toen besepte ik dat het geen regen was. Iemand tikte op het horraam. 'Kom eruit,' hoorde ik Christian zeggen.

(926) Philippa Gregory, *De rozenkoningin* (Mireille Vroege), Meulenhoff, 2010

'Wonderbaarlijk genoeg is ze nog niet aan land gekomen. We zijn allebei tegelijk vertrokken. We wilden zien wie van ons het eerst in Engeland zou zijn. Sinds februari heeft het weer ons allebei tegengezeten. Zij lag bijna een maand geleden met haar vloot gereed om van Honfleur te vertrekken, en sindsdien is ze telkens als ze uitvoer door de storm weer teruggedreven. De wind luwde even in mijn voordeel, maar dat heeft hooguit een dag geduurd. Het leek wel magie, liefde, en toen is het ons gelukt om te vertrekken en zijn we helemaal naar Yorkshire geblazen.'

(927) Franz de Backer, *Longinus en andere verhalen*, Heideland, 1934/1964

De hoop op uitkomst verdween: ons offensief greep niet plaats; de Verbondenen, die

zomer van pletsregens, in een moeras van modder en bloed, hadden het punt niet bereikt waarna wij moesten aanvallen. En de winter kwam weer, voor de zoveelste maal. (...) De zee! Die sector te Nieuwpoort, - verademing na al het slijk, die zandsector waarover de wilde zoute wind voer.

(928) Jozef Muls, De gruweljaren. Steden en landschappen, C.A.J. Van Dishoeck, 1916

In al deze stadjes en dorpjes hadden de grote zeewinden, van over de duinen, een witgrijze tint in het aanschijn van huizen en kerken gewaaid. Iets sterk, iets ruws en groots was over hun versteende onveranderbaarheid gekomen. De bomen, in de velden, langs de wegen en tot in de straten en op de pleinen stonden gekromd en gebogen lijk verouderde en geteisterde reuzen. Hun ijle, uitgewaaide kruinen negen alle in één zelfde richting onder de eeuwig-jagende tocht uit de zee over de landen.

(929) Frans Smits, Het huis der smart, De Sikkel/Em. Querido, 1920

De schuine stralen der late novemberzon vermochten niets tegen de koude oostenwind, die steviger in het touwwerk floot en het witte schuim der baren tegen de grijze boeg opjoeg.

(930) Ward Van Hecke, Het kleedhokje, de Vries-Brouwers, 2012

Of hij hoorde het schuren van takken tegen de buitengevel. Geraamten die met gescharrel van hun knekelige vingers op de muren hem bang maakten. Of er waren ruitbendes die met wapperende banieren als windvlaggen door de tuinen stormden en zijn fantasie in hun werveling meesleurden.

(931) Maria Àngels Anglada, De vioolbouwer van Auschwitz (Adri Boon), De Geus, 2010

De zalf had geholpen, dacht hij. Een onverwachte kou tijdens de laatste dagen, windvlaggen uit Rusland gedurende het appel, had ertoe geleid dat zijn handen vol kloofjes zaten.

(932) Niña Weijers, De consequenties, Atlas Contact, 2014

Op de hoek van de Prinsengracht en de Vijzelstraat had de storm van de dag ervoor een klein boompje met kluit en al uit de grond getrokken, dat nu op zijn zij lag te deinen in de wind als een baby in zijn wieg.

(933) Nassim Nicholas Taleb, Misleid door toeval (Jan Braks), Nieuwezijds, 2004

Je hebt twee opties voor je volgende korte vakantie in maart. De eerste is naar Parijs vliegen, de tweede naar de Caraïben gaan. (...) In het eerste zie je jezelf in het Musée d'Orsay voor een schilderij van Pissaro met een wolkenlucht staan – een grijze winterse lucht boven Parijs. Je hebt een paraplu onder je arm. In het tweede beeld lig je op een handdoek met naast je een stapel boeken van je lievelingsschrijvers...

(934) Jennifer Egan, Bezoek van de knokploeg (Ton Heuvelmans), De Arbeiderspers, 2010

Noreen zweeg, en terwijl de minuten verstreken, leek ze te vervagen in de murmelende avondbries en het zoemen van de insecten, alsof de nacht zelf tot leven kwam.

(935) Margriet de Moor, De schilder en het meisje, De Bezige Bij, 2010

De wind wakkerde aan. Ze ploeterden door tot ruim na het middaguur. Boven de westelijke horizon leek een blauwige damp te hangen. Er kwam geregeld een soort onweersgedonder vandaan.

(936) Michael Palin, Erebus. Het verhaal van een schip (Annemie de Vries), Unieboek/Spectrum, 2018

Woeste, aanhoudende westenwinden bliezen meedogenloos over de Zuidelijke Oceaan, nergens gebroken door een landmassa. De combinatie van harde wind achter en enorme golven was geen onverdeeld genoegen. Die maakte het wel mogelijk dat de *Cutty Sark* de reistijd tussen Londen en Sydney terugbracht naar minder dan tachtig dagen, maar kon ook verraderlijk zijn.

(937) Irina Malenko, Gelukkig in de Sovjet-Unie, I.M., 2015

Op één mei is het – om ongekende redenen – altijd mooi weer. Regen en koude slaan pas de volgende dag toe. Eén Mei is de scherpe grens tussen de nog niet doorgebroken lente, zoals in april, (als de paadjes opdrogen, zodat je al zomerschoenen kan dragen, en dan opeens weer is er geen doorkomen aan, en moet je de beu gedragen demi-saison laarzen weer uit de kast halen) en de tijd wanneer ‘de groene klanken zoemen’.

(938) James Jones, From Here to Eternity (J.F. Kliphuis/De Vertalerij), Luitingh-Sijthoff/Karakter, 2016

Buiten kletterde de regen onophoudelijk neer, plensde als een waterval van het dak, maar boven de regen uit klonk met geruststellende regelmaat het geschraap van de harde, stijve bezems waarmee de corveeërs de straat aanveegden.

(939) Tommy Wieringa, De heilige Rita, De Bezige Bij, 2017

Tegen de avond onweerde het. De regen liet op zich wachten. Het onweer duurde maar kort en dreef naar het oosten weg. Paul at een melige diepvriespizza in de tuin en spoelde haar weg met bier. Het was stil en drukkend, heel in de verte kraakte soms nog de donder.

(940) Khaled Hosseini, De vliegeraar (Miebeth van Horn), De Bezige Bij, 2017

Het was al dagen zonnig geweest, maar op zondagochtend, toen ik mijn benen uit bed zwaaide, hoorde ik regendruppels op het raam roffelen. *Afghaanse mazzel*, dacht ik. Ik grinnikte. (...) We kwamen omstreeks het middaguur aan en zagen een handjevol

mensen die een goed heenkomen hadden gezocht onder een groot vierkant stuk plastic dat was vastgemaakt op zes palen die in de grond gestoken waren.

(941) Antoine de Saint-Exupéry, De kleine prins (Laetitia de Beaufort – van Hamel), Ad. Donker, 1951

Hij lachte, bevoelde het touw en liet de katrol draaien. En die piepte als een oude windwijzer wanneer er lang geen wind geweest was. ‘Hoor je het,’ zei de kleine prins, ‘wij wekken de put en hij zingt...’

(942) Søren Sveistrup, Oktober (Corry van Bree), Bruna/Angèle, 2018

De hoge berkenbomen met de gele bladeren zwaaien dreigend in de wind heen en weer als Hess afslaat en de dienstauto net naast de hoofdingang van het Forensisch Instituut parkeert.

(943) Lotte Debrouwere, Slaap kindje slaap verdomme, Lannoo, 2017

Ik heb mijn peperkoeken huis verkocht. Het huis waar de wind niet eens aanbelde, maar gewoon binnenstormde.

(944) Anthony Capella, Dansen op de vulkaan (Willeke Lempens), Unieboek, 2008

Na de lunch reden ze verder langs de kust, vlak langs het helblauwe water van de golf. Het was inmiddels behoorlijk heet geworden en de combinatie van zon en wind kleurde hun huid extra snel.

(945) Manu Adriaens, Lof der stilte. Een koestergids, Davidsfonds/Ten Have, 2007

‘In de natuur bestaat er inderdaad geen stilte, of toch nauwelijks,’ zegt filosoof Lieven De Cauter. ‘Alleen in de woestijn schijnt er een onwezenlijke stilte te heersen. Hoewel dat niet het geval zal zijn als er wind waait en al helemaal niet bij een zandstorm. Maar de woestijn kan je opvatten als een extreem, als een grens van de natuur. Zoals het in het hooggebergte wel eens stil kan zijn. Maar daar is, naar mijn ervaring uit een vorig leven, toch bijna altijd wind.’

(946) Pieter Roelse, Het stikwonder, Slibreeks, 1984

Het is gaan motregenen en de mist wordt dunner. We lopen langs de Plaskreek. Op het water dobbert een stel meeuwen. ‘Je klaagt weer,’ valt Osschaard me in de rede. ‘Geen wonder dat je niks verkoopt. Klagen maakt je verdacht en je gaat erdoor twijfelen. Ik wed dat jij je afvraagt wat je hier in de regen loopt te doen, wat de zin is van handelen, als het je hoog zit.’

(947) Rik Vermeersch, Berichten uit het verborgene, La Marée, 2018

Haardvuur brandt. Veel wind die huult in de spleten van de keukendeur. Die beukt tegen het onvoldoende sluitend keukenvenster. Af en toe was er zon. In de wind is het koud. Montalivet. Woeste oceaan. Verlaten.

(948) Berlie Doherty, Winterkinderen (H. Vandeweghe), Clavis, 1985

De regen stroomde nu op hen neer. De bomen die hun bladeren aan het verliezen waren boden nauwelijks nog beschutting. Toen ze aan de rand van het bos waren, sloeg de wind, die uit het niets scheen te komen, de regen als harde naalden in hun gezicht.

(949) Inge Misschaert, Schaak, De Eenhoorn, 2013

Midden in de nacht werd ik wakker van een knetterende donderslag. Ik schoot overeind en knipte het lampje aan. Het raam klapperde. Ik stond op en deed het dicht. Meteen klonk alles doffer. De wekker wees tien over drie aan, veel te vroeg om op te staan.

(950) Inge Bergh, Moordgriet, De Eenhoorn, 2013

Tot overmaat van ramp draaide er een groot zeilschip de havengeul in. De zeilen stonden nog bol van de zeewind en de boeg sneed als een scherp mes door de bruisende schuimkoppen heen.

(951) Maaïke Monkerhey, Niet omkijken, Camille, Bibliodroom, 2017

Er gaat een steek door mijn hart als ik de prachtige paarden voorbij zie lopen. Waar hun hoeven tegen de grond slaan, spat nat zand omhoog dat tussen de haren op hun benen blijft hangen. De regen laat hun vacht donker glanzen. De arme beesten zouden waarschijnlijk liever ergens in het droge staan.

(952) Boris O. Dittrich, Barst, Cargo, 2018

Dit is de eerste keer dat ze de leiding krijgt over een moordonderzoek. De regen slaat tegen de ruit. Het is dinsdagochtend vroeg, het verkeer op de lijnbaansgracht staat muurvast. (...) Alle kleur is uit de stad verdwenen, het is één palet van grijs, zwart en bruin. De ruitenwissers maken een irritant, knarsend geluid.

(953) Orhan Pamuk, Het zwarte boek (Margreet Dorleijn), De Arbeiderspers, 1998

... ik, en de dode schrijver in de kist. In totaal waren we met zijn negenen. De kist moest de aarde in terwijl de sneeuwstorm van gisteren op zijn hevigst was, dus de imam joeg de gebeden er snel doorheen en wij gooiden gehaast de aarde op de kist. Vervolgens gingen we allen als bij toverslag ons weegs, hoe dat zo snel kon weet ik niet.

(954) Mark de Bie, De Windheks, Davidsfonds, 2000

'Ik zàl met je trouwen. Maar eerst moet je een meesterwerk, een absoluut meesterwerk voor me schilderen.' (...) Een maand later staat hij er weer. Mét zijn meesterwerk. *De Windheks*, noemt hij het. Ik weet niet wat je met die titel bedoelde, wié. Was ik wind voor je? Een heks?

(955) Klinkhamer, De hotelrat en andere verhalen, Nijgh & Van Ditmar, 1983

De infanteristen marcheerden in rijen van drie. De eerste rij, waarin Ekaros liep, voerde het tempo steeds meer op, de anderen dwingend te volgen. Telkens als de colonne de top van een heuvel bereikte, bracht een zachte bries enige verlichting.

(956) Arthur Ransome, De vuurvogel en andere Russische verhalen (Ad Calame), U.M. Holland, 1985

En plotseling weerklonk in de bergen achter hen de donder, de hoge bomen zwaaiden heen en weer en rotsblokken rolden van de heuvelhellingen. (...) De reizigers haastten zich voort. Plotseling huilde wind achter hen, de grond beefde: de Ndemi was de bergen over en haalde hen in.

(957) Dolf de Vries, De witte leugen, Nijgh & Van Ditmar, 1977

Hij heeft niet eens zijn gezicht gezien. Niet meer dan een grijze regenjas en een frivool regenhoedje. (...) Verdoofd kijkt hij voor zich uit, zijn zwarte dure Stetson hoed klemt om zijn hoofd, straaltjes zweet lopen over zijn wangen, zijn rechterhand klemt zich om de parapluie, met zijn linker zoekt hij steun tegen een jong berkenboompje.

(958) Kees Simhoffer, Een been onder het zand, Corrie Zelen, z.j.

Ik ben gisteren kletsnat geregend. Bij de grote kerk in het plantsoen stonden mensen voor het monument. Stil te staan voor de doden. Drie soldaten liepen te exerceren om hun eigen as. En een handjevol burgers stond in het natte gras weg te zakken. Bezoepen gedoe. De wind blies hun plastic jassen bol of ze het verdriet van jaren nog op hun rug droegen. Toen ik in de gietregen langs het station fietste, stond een politieagent zo'n volgevreten mercedes de weg naar zee te wijzen. Thuis kon ik me verschonen.

(959) Irun S., Charges, In de Knipscheer, 1990

Oktober in de kelder kroeg, dat kan je zien aan de blaadjes die met mens en al naar binnen komen waaien. Buiten regent het, binnen is het tenminste droog.

(960) Toril Brekke, De film over Chatilla (Janke Klok, Annemarie Smit en Paula Stevens), De Geus/EPO, 1985

Ik zit in mijn kleine flat in Torhov, ik haal m'n hand door m'n haar en rook. Buiten valt frisse Noorse regen, onder mijn raam lopen de mensen met paraplu's; blauwe, witte, gebloemde paraplu's. Zwarte herenparaplu's.

(961) F. van den Bosch, In een plooi van de tijd, Querido, 1983

Regen over Ritsemjokk. (*In memoriam N.J.A. Spik, † 4-5-82*).

Weinig zon die dag, toen we Tarreluoppal achter ons lieten, maar de lucht was roerig en de wind was west. (...) Nu liepen we, godverdomme, nog altijd in onze oude gescheurde nylon regencapes. Het was – hoe je het ook wendt of draait – hààr schuld dat we, godver-godver-godverdomme, dóór en dóór natregenden en onze tent in een plensbui op moesten slaan. (...) De tent stond weggedoken in het natte wilgenland. Het regende. (...) Hoe laat het was, we waren het gauw vergeten. Het regende, het rouwde, het was vrijdagnacht. (...) De grauwe blokkenmuren onder het blinkend

nieuwe dak zijn in de regen nauwelijks zichtbaar. (...) 'De Regensterren,' dacht ik nog. (...) Voor ons uit was de lucht laag en donker. Regen, regen over Ritsemjokk.

(962) Waltraud Anna Mitgutsch, In den vreemde (Tinke Davids), Van Genneep, 1992

De hele middag had ze op hem gewacht, een felle, met sneeuw vermengde regen had haar uren te vroeg verjaagd naar de kroeg, waar ze zich zo volwassen had gevoeld met de martini die ze aan de bar had besteld.

(963) J.M.A. Biesheuvel, Een dag uit het leven van David Windvaantje, HP-Kerstgeschenk 1978

En neem nou bij voorbeeld het weer. Tja, vandaag schijnt toevallig de zon, maar over het algemeen is het regen. Herfst, winter, lente, zomer, het is altijd regen. We zijn een somber land aan het worden, meneer, altijd die laag-hangende nevels.

(964) Jozef Alesjkovski, De hand (Aai Prins), Bert Bakker, 1992

Het moet wel zo zijn dat dat de wind de vruchten van de Boom blaast, dat de hagel ze geselt... (...) 'Een hond blaft, maar de wind zegt het voort... '

(965) Harold Robbins, De ontsterfelijken (met drukfout op de cover!) (H. Visser-Kiekens), De Boekerij, 1993

Zwijgend stapten ze de lift in naar het plateau. Toen de liftdeuren boven opengingen, blies hen een ijskoude wind uit de bergen tegemoet.

(966) Martin Koomen, Import, export, doodslag, moord, Tabula, 1986

Er stond een stevige bries, die van tijd tot tijd een vracht verdwaalde regendruppels meevoerde. Mijn jaskraag hoog opgeslagen, liet ik het oog vallen op menige voetganger die ons tegemoet kwam over de vochtige trottoirs. Spionnen? Agenten? (...) Tegen een winkelpui leunde een nog jonge man, schuilend voor de regen wellicht. De brede rand van zijn hoed wees naar beneden.

(967) Antoine Wiertz, Gevaarlijke liefdes, Facet, 1990

Wellicht kwam het zicht van al die rijen terrasmeubeltjes bij de meeste voorbijgangers nog wat eigenaardig over, was het een dag geleden nog immers niet kil en regenachtig geweest, en hadden op de plaats, op het trottoir waar Anne nu zo rustig zat, de mensen zich niet met een paraplu in de hand verder gehaast?

(968) La Rochefoucauld, Maximen (C. Jongenburger), Het Spectrum, 1978

... hoe de voorspoedigste reizen ons nog aan duizend gevaren bloot stellen, hoe altijd voor stormen en klippen gevreesd moet worden en men dikwijls in het zicht van de haven schipbreuk lijdt. Maar zij die ons al deze hoop en vrees afschilderen, hebben naar mijn mening niet genoeg gewezen op de gelijkenis tussen een versleten, kwijnende of stervende liefde en die grote spiegelgladde zee, die eentonige windstille

perioden die men bij de evenaar aantreft: men is moe van een lange reis en verlangt naar het einde; er is land in zicht, maar geen wind om het te bereiken;

(969) Theodor Fontane, Dolingen. Dwalingen (Theodor Duquesnoy), Het Spectrum, 1978

Beiden waren vroeg opgestaan, en de zon streed nog met de ochtendnevel, toen zij al de trap afkwamen om beneden te ontbijten. Er stond een zwakke wind, een ochtendbries, die de schippers niet graag onbenut laten, en zo gleed dan ook, toen ons jonge paar juist naar buiten kwam, een hele vloot Spree-boten langs.

(970) Benito Pérez Galdós, Miao (Roelof G. Groeneboer), Het Spectrum, 1979

De frisse buitenlucht werkte verhelderend. Het regende, en het eerste wazar hij aan dacht, was dat zijn klerendaar niet tegen konden.

(971) Valeer van Kerkhove, Dies irae, Heideland, VP, 1953

Het 'andere' geluid vleugde hem aan. En zijn gezicht werd hard. Als in het oude lied waren de wateren veel te diep en de 'oude quene' die zwart als een nachtelijke wind tussen ziel en ziel waait, blies de lichten uit.

(972) Conrad Busken Huet, Lidewyde, Het Spectrum, 1955

Hij had zich voorgesteld onder het bruisen der baren woorden te zullen vinden voor zijn verontwaardiging. Hoe sterker wind, had hij gedacht, en hoe woester golven, des te weldadiger zou de overeenstemming zijn tussen het geraas om hem henen en de storm in zijn borst.

(973) Irwin Shaw, Storing (John Kooy), Elsevier, 1983

De mannen en vrouwen, die zich op straat langs hem heen haastten, zagen er humeurig en koud uit alsof ze dachten dat het gure weer een persoonlijk tegen hen gerichte aanval was van een gemene en sterke vijand.

(974) A. Viruly, Weerzien bij Passendale, Nijgh & Van Ditmar, 1978

De decembernacht was zwart. Langs de achterkant van de depressie vloog ik tegen een harde koude Noordwester in van Schotland naar IJsland. Ik stuurde boven een vaag door wat maan beschenen veld van cumuluswolken, soms zigzaggend tussen hoge uitschieters door. Daarin kon onweer zitten, en hagel en ijs.

(975) Dionijs Burger, Bol-Land, Veen, 1983

Zo kan het voorkomen dat iemand, die ver van bewoonde streken op reis is, de richting is kwijt geraakt. Hij moet dan op een regenbui wachten, want de regen komt steeds van het noorden.

(976) Maxim Kröjer, Gesprekken onder de schemerlamp, Heideland/VP, 1964

Gewoonlijk wordt op het toneel de regen niet met waterstralen, wel door middel van geprojecteerde waterstralen, uitgebeeld. In sommige gevallen nochtans kan men een buizenstelsel gebruiken, waaruit echt water vloeit. Maar in beide gevallen moet, om bij de toeschouwer de illusie van regen te verwekken, het optisch beeld begeleid worden door het auditief beeld, d.w.z. door het geruis van de regen, dat men bekomt door middel van de regenzeef, de regentrommel of de regenmachine.

(977) Erasmus, Lof der zotheid (A.J. Hiensch), Het Spectrum, 1969

Ik behoef u niet eens aan de daden der anderen te herinneren daar u immers voldoende op de hoogte bent van de liefdesavonturen en slippertjes van de bliksemslingerende Juppiter zelf. (...) Maar dat diezelfde man is aangeklaagd en de gifbeker heeft gedronken, wat anders heeft hem daartoe gebracht dan de wijsheid? Want terwijl hij over wolken en ideeën filosofeerde, de poten van een vlo mat, het geluid van de mug bewonderde, heeft hij niet geleerd wat tot het dagelijks leven behoort.

(978) Albert van Hoogenbemt, De weg van de walg, Heideland/VP, 1966

En alles was voor zijn vreugde geschapen: de kast, om er zijn kameel, zijn trein en zijn bouwdoos te laten wonen; het raam, om de zon en de wolken in de kamer te laten kijken; de ruit, om als het noodweer was de warrelende bladeren ertegen te laten vliegen, die bibberend aandrongen om toch maar binnengelaten te worden; en de tafel, om eronder te zitten.

(979) Valère Depauw, Triptiek van heimwee en berusting, Heideland/VP, 1963

Over de hoogvlakte raast een woeste, ijzige wind, maar geen enkele van de soldaten voelt de koude. En de honger die hen in het kamp altijd min of meer heeft gekweld, knaagt niet meer.

(980) Hylkje Goïnga, De maggi is op, Friese Pers Boekerij, 1982

En die zaterdag had ik de was weer eens gedaan, en daarna ook nog gestreken, want er stond een lekker windje en de was was droog in een vloek en een zucht. Ik geniet er zo van, hè, een waslijn vol bolle was in de wind. En zo lekker als het dan ruikt.

(981) Jenny Colgan, Het eindeloze strand (Els van Son), Luitingh-Sijthoff, 2019

Mocht je op vakantie zijn, dan ben ik ten eerste superjaloers omdat het waar ik woon statistisch gezien wel zal regenen en twee: stuur me een selfie!

(982) Bart Van Loo, De Bourgondiërs, De Bezige Bij, 2020

Tot zijn plezier zag Berry hoe de westenwind steeds vaker zijn duivels losliet. Kon in de woelige zee nog een vloot te water worden gelaten? Na eindeloos discussiëren beslisten de koning en Filips om af te zien van de invasie. Terwijl de hertog er kapot van was, sprong Deschamps een gat in de lucht. Terug in Frankrijk leek hij vastberaden om nimmer meer een voet in het miserabele land der Vlamingen te zetten.

(983) Andreas Burnier, Het jongensuur, Querido, 1969

De wind joeg over de kale heide, zand stoof tussen de kromme bomen.

(999) Schrijver van Miljarden Flarden, Facebook, 2022

Ze blaast heur haren droog driehoog. Een schrikkelwind ritselt in de kieren. Een rolling stone stuitert van de dakpannen. Een ecopapieren tevredenheidsenquête warrelt 1,2,3,4,5, nvt over de straat. Ze hoort het niet, want ze blaast heur haren droog driehoog. De sikkel van de maan krult zich om een wolk. In de röntgen van een kruin wiegt een gevangen ragebol tumbleweed ofte tuimelbuitelkruid. Een kattenklep klappertandt in oude wind. Ze ziet het niet, want ze blaast heur haren droog driehoog. Dan komt de regen die dagen zal duren. Een badscène door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

(1000) De vele namen van de wind

- Barber - noordelijke wind uit de Saint Lawrencebaai
- Bora - noordoostelijke wind vanuit Oost-Europa naar Italië
- Buran - noordoostelijke wind die over Siberië en andere delen van Rusland en Centraal-Azië waait
- Chamsin - droge, hete zuidelijke wind die woestijnzand meevoert in Egypte en de Levant
- Chinook - westelijke wind vanuit de Rocky Mountains
- Etesian - noordwestelijke wind vanuit Griekenland
- Föhn - warme, droge wind die vaak aan de noordzijde van de Alpen waait
- Ghibli - zuidelijke wind in Libië
- Gregale - noordoostelijke wind vanuit Griekenland
- Harmattan - droge, stoffige wind ten zuiden van de Sahara in de richting van de Golf van Guinee tussen november en maart
- Marin - zuidoostelijke wind vanaf de Middellandse richting Frankrijk
- Levanter - oostelijke wind over Gibraltar
- Libeccio - zuidwestelijke wind richting Italië
- Meltemi - noordoostelijke wind vanuit Griekenland
- Mistral - noordwestelijke wind vanuit Midden-Frankrijk richting Middellandse Zee
- Moesson - zeer vochtige zeewind die in de regentijd voorkomt in tropische gebieden
- El Pampero - westelijke of zuidwestelijke wind die gevormd wordt in Antarctica en stroomt naar de pampa's van Patagonië door naar noordelijk Argentinië en Uruguay, en zo naar Paraguay
- Passaat - oostelijke wind over het tropische deel van de Stille Oceaan
- Poniente - noordwestelijke wind over Gibraltar
- Samoem - hete, droge wind die woestijnzand meevoert
- Santa Ana - een warme, droge wind in Californië vanuit de Rocky Mountains en de Sierra Nevada
- Sirocco - zuidelijke wind vanuit Afrika naar Europa (Frankrijk)
- Soehovej - droge, hete wind met een lage relatieve luchtvochtigheid die voorkomt in steppegebieden, halfwoestijnen en woestijnen
- Tramontana - droge, koude en sterke wind in de regio Occitanie
- Terral - droge, hete noordenwind uit de binnenlanden van Spanje

- Vendaval - zuidwestelijke wind over Gibraltar

NAMENINDEX OP VOLGORDE

- 1 Edgar P. Jacobs
- 2 Carlos Ruis Zafón
- 3 Paul Snoek
- 4 Nikolaj Gogol
- 5 Hubert Lampo
- 6 Vladimir Nabokov
- 7 Paul de Wispelaere
- 8 Donna Tartt

9	Roger van de Velde
10	Alain Bosquet
11	Lode Zielens
12	John Steinbeck
13	Hugo Raes
14	Eduardo Galeano
15	Jef Geeraerts
16	Thomas Mann
17	Axel Bouts
18	Chaim Potok
19	Pascal de Duve
20	Kenzaburo Oë
21	Marita de Sterck
22	Charles Dickens
23	Anne Provoost
24	Cormac McCarthy
25	Clem Schouwenaars
27	Claude van de Berge
28	Eduardo Mendoza
29	Achilles Mussche
30	Sebastiano Vassalli
31	Loekie Zvonik
32	Isabel Allende
33	Herman Portocarero
34	James Joyce
35	Henri-Floris Jaspers
36	Boris Pasternak
37	Pol Hoste
38	Stefan Zweig
39	Stijn Streuvels
40	Salman Rushdie
41	Bert van Molle
42	Gabriel Garcia Márquez
43	Bart Holsters
44	Curzio Malaparte
45	Tom Lanoye
46	Truman Capote
47	Rudi Hermans
48	Iris Murdoch
49	Suzanne Binnemans
50	Emily Brontë
51	Willem Elsschot
52	Colin Dexter
53	Willy Van Doorselaer
54	Lewis Wallace
55	Henri van Daele
56	Charlotte Brontë
57	Johan Daisne
58	Joseph Heller

- 59 Hugo Claus
- 60 Julian Barnes
- 61 Louis Paul Boon
- 62 Miguel Angel Asturias
- 63 Rose Gronon
- 64 René Bazin
- 65 Elisabeth Marain
- 66 Robert M. Pirsig
- 67 Ivo Michiels
- 68 Robert Goddard
- 69 Felix Timmermans
- 70 Erich Maria Remarque
- 71 Ward Ruyslinck
- 72 Michail Sjolochow
- 73 Marc Mijlemans
- 74 Norman Mailer
- 75 Brigitte Raskin
- 76 E.L. Doctorow
- 77 Piet van Aken
- 78 Umberto Eco
- 79 Aster Berkhof
- 80 Jules Verne
- 81 Cyriel Buysse
- 82 Roger Martin du Gard
- 83 Lieve Joris
- 84 Milan Kundera
- 85 Pieter Aspe
- 86 Rudy Kousbroek
- 87 Kristien Hemmerechts
- 88 D.H. Lawrence
- 89 Guido van Heulendonck
- 90 Christopher Barr
- 91 Erwin Mortier
- 92 Henry Miller
- 93 Jan Lauwereyns
- 94 Harry Mulisch
- 95 Sylvia Vanden Heede
- 96 Celeste de Blasis
- 97 Eriek Verpale
- 98 Agatha Christie
- 99 Alstein
- 100 Graham Greene
- 101 Vera Hoorens
- 102 John Le Carré
- 103 Koen Vermeiren
- 104 P.G. Wodehouse
- 105 Jos Smeyers
- 106 Jules Moran
- 107 Jozef Deleu
- 108 Voltaire

- 109 Bernard Kemp
- 110 Anaïs Nin
- 111 Bob van Laerhoven
- 112 Arnon Grunberg
- 113 Marc Andries
- 114 Craig Strete
- 115 Alex Rosseels
- 116 Hisako Matsubara
- 117 Patrick Bernauw
- 118 Virginia Woolf
- 119 Staf Henderickx
- 120 Andy Warhol
- 121 Hector-Jan Loreis
- 122 Koos van Zomeren
- 123 Herman Brusselmans
- 124 Peter Handke
- 125 Leonard Nolens
- 126 Michaël Prisiwin
- 127 Greta Seghers
- 128 Dennis Potter
- 129 Patricia De Martelaere
- 130 J. Slauerhoff
- 131 Rob Adriaenssens
- 132 Dirk Bogarde
- 133 André Demedts
- 134 Henri Troyat
- 135 Robin Hannelore
- 136 Jan Meyers
- 137 André Baillon
- 138 Malachy McCourt
- 139 Willie Verhegghe
- 140 Janwillem Van De Wetering
- 141 Kamiel Vanhole
- 142 Takao Tsuchiya
- 143 Willy Spillebeen
- 144 Shotaro Yasuoka
- 145 Weduwe Oppermans
- 146 Charles Palliser
- 147 Johny Van Tegenbos
- 148 Yukio Mishima
- 149 Jotie T'Hooft
- 150 Daphne du Maurier
- 151 Astère Michel Dhondt
- 152 Jostein Gaarder
- 153 J.M.H. Berckmans
- 154 A. den Doolaard
- 155 Luc Boudens
- 156 Bernard Malamud
- 157 Karel van de Woestijne
- 158 E. Phillips Oppenheim

159	Daniël Robberechts
160	Evelyn Waugh
161	Maurice Gilliams
162	F.M. Dostojewski
163	Bart Plouvier
164	Ciaran Carson
165	Frank Albers
166	Richard Kearney
167	Leo Pleysier
168	Paolo Giordano
169	Libera Carlier
170	Stieg Larsson
171	Walter van den Broeck
172	J.M. Coetzee
173	Eric de Kuyper
174	Frederik van Eeden
175	Irina van Goeree
176	Oliver Sachs
177	Monika van Paemel
178	Nescio (J.H.F. Grönloh)
179	Georges Simenon
180	Leonard Wibberley
181	Frans Depeuter
182	Iris Origo
183	Maurice Roelants
184	Anthony Horowitz
185	Dirk van Babylon
186	Louis Couperus
187	Peter Verhelst
188	P.A. Daum
189	Gerard Walschap
190	Peter van Gestel
191	Abraham Hans
192	Aïdan Chambers
193	Benny Baudewyns
194	Karen Blixen
195	Charles de Coster
196	Hmeros
197	Dirk Bracke
198	Louis-Ferdinand Céline
199	Lieve Hoet
200	Bette Bao Lord
201	Jan van den Weghe
202	Jan Terlouw
203	Ernest Claes
204	Alexandre Jardin
205	Margaretha Ferguson
206	Wim Geysen
207	Glenn Meade
208	Jan Cremer

209	Paul Lebeau
210	Peter Høeg
211	Michael Cunningham
212	Hendrik Conscience
213	Rosario Ferré
214	Luigi Pirandello
215	Jacques De Decker
216	António Lobo Antunes
217	Maria Alice Barroso
218	Gaston Duribreux
219	Marcel Proust
220	David Liss
221	Maria Rosseels
222	Frank McCourt
223	Katharine Kerr
224	Jaak Stervelynck
225	John Green
226	Michail Boelgakov
227	Egbert Aerts
228	Nikolaus Piper
229	Wim Kleine
230	Frans Fransaer
231	Max Dendermonde
232	Hildebrand (Nicolaas Beets)
233	Christina Meerbeke
234	Rhijnvis Feith
235	Nicci Gerrard
236	Edgar Allan Poe
237	Jan Veulemans
238	Jan Wolkers
239	Tim Parks
240	Nasim Khaksar
241	Filip De Pillecyn
242	Eleanor Catton
243	Adriaan van Dis
244	Christine Aventin
245	Paula Hawkins
246	Jeroen Brouwers
247	Pierre Mertens
248	Preston & Child
249	Arnaldur Indrodason
250	Paul De Vree
251	Jean-Luc Outers
252	Arthur Japin
253	Laurent Binet
254	Juul Filliaert
255	Myriam Ceriez
256	Geert Mak
257	Michelle Schuller
258	Herman Teirlinck

259	Marcel van Maele
260	Georges Adé
261	Herman Koch
262	Rudi Rotthier
263	Jan Walravens
264	Nicci French
265	Charles Lewinsky
266	René Gysen
267	Herwig Waterschoot
268	Camilla Läckberg
269	Cottenjé, Mireille
270	Germonprez, Fred
271	Håkan Jaensson & Arne Norlin
272	Pieters, Roger
273	Marcel Möring
274	Nic van Bruggen
275	Lieven David
276	Johnny van Doorn
277	Philippe Claudel
278	Marnix Gijsen
279	Marcel Wauters
280	Renée van Hekken
281	Diane Setterfield
282	Karel Jonckheere
283	Paul Koeck
284	Nora Roberts
285	Herman de Coninck
286	Christophe Vekeman
287	Anne Hébert
288	Geertrui Daem
289	Luc De Vos
290	Tatiana de Rosnay
291	Ingrid Vander Veken
292	SJ Watson
293	John Vermeulen
294	Johan Vandenbroucke
295	Luc Vandromme
296	Yann Queffélec
297	Paul Vanderschaeghe
298	Paul Verhaeghen
299	Sándor Márai
300	Gaston Van Camp
301	Carol Drinkwater
302	Emiel Van Hemeldonck
303	Koenraad Goudeseune
304	Willem Frederik Hermans
305	Annie Vijt
306	Julia Alvarez
307	Dimitri Verhulst
308	Pjeroo Roobjee

309	Kader Abdolah
310	Stefan Brijs
311	Stefan Hertmans
312	Edna O'Brien
313	August Vermeylen
314	Frank Adam
315	Oek de Jong
316	Hermine Heijermans
317	Marianne Fredriksson
318	Dirk Verbruggen
319	Annelies Verbeke
320	Bob Mendes
321	Paul Mennes
322	Koen Peeters
323	Elvis Peeters
324	Tom Naegels
325	Joris Note
326	Amélie Nothomb
327	Philip Vandenberghe
328	Staf Schoeters
329	Mark Eyskens
330	Cor Ria Leeman
331	Julien van Remoortere
332	Georges Rodenbach
333	Lode Baekelmans
334	Gustaaf Vermeersch
335	John Flanders
336	Joris Tulkens
337	Jozef Vantorre
338	Ingrid Verhelst
339	Paul Verhuyck
340	Luc Vancampenhout
341	Fernand Auwera
342	Fernand Bonneure
343	Rita Demeester
344	Frans de Bruyn
345	Gilbert Grauw
346	André Janssens
347	Nicole Boumaâza
348	Emile Degelin
349	Stefaan Opdebeeck
350	Jef Vromant
351	Walter Gansemans
352	Karel Staes
353	Bart Moeyaert
354	Guido Van Puyenbroeck
355	Marcel Van Nieuwenborgh
356	Marcella Baete
357	Jos Ghysen
358	Paul Claes

359 Jo Claes
360 Herman Vos
361 Bavo Claes
362 Erik Vlamincx
363 Lief Vleugels
364 Chris Yperman
365 Marguerite Yourcenar
366 Luc Vanhaecke
367 Luc Vanhauwaert
368 Bert Vanheste
369 Louis Verbeeck
370 Stan Lauryssens
371 Deflo
372 Gie Bogaert
373 Stef Vancaeneghem
374 Roger Schoemans
375 Katrien Ryserhove
376 Dirk Martens
377 Mieke De Loof
378 Piet Teigeler
379 Jos Pierreux
380 Paul van Ostaijen
381 Hanneke Paauwe
382 Dolores Thijs
383 August Thiry
384 David Van Reybrouck
385 Naima Albdouni
386 Brigitte van Aken
387 Ludo Abicht
388 Jef Aerts
389 Saskia de Coster
390 Bart Koubaa
391 Lieneke Dijkzeul
392 Jan Lampo
393 Ann Lauwers
394 Patricia Lasoen
395 Jos De Wit
396 Charles Ducal
397 Dirk Dufraing
398 Pieter Dewever
399 Caroline Van Neste
400 Bavo Dhooge
401 Jonathan Sonnst
402 Maurice Maeterlinck
403 Luuk Gruwez
404 Diane Broeckhoven
405 Emile Verhaeren
406 Patrick De Bruyn
407 Raymond Brulez
408 Dimitri Bontenakel

409 Piet Duthoit
410 Marie Gevers
411 Arnold Sauwen
412 André de Ridder
413 Ary Sleeks
414 Ivo A. Dekoning
415 Johan Deseyn
416 Roel Richelieu Van Londersele
417 Ed Franck
418 Gerda van Erkel
419 Ina Stabergh
420 Wim Neetens
421 Geert van Istendael
422 Dirk Draulans
423 Steven De Foer
424 Annelies Tock
425 Paula Loeckx
426 Patrick Conrad
427 Tom De Cock
428 Jan Christiaens
429 C.C. Krijgelmans
430 Eddy C. Bertin
431 Gaston Burssens
432 Leo Geerts
433 Peter De Lauw
434 Hans Devroe
435 Dirk de Witte
436 Willy Lauwens
437 Christine D'haen
438 Maurice D'Haese
439 Sus van Elzen
440 Marc Cave
441 Isabelle Rossaert & Paul Verhaeghen
442 Toon Reyniers
443 Jozef Simons
444 Annie Van Keymeulen
445 Toni Coppers
446 Guido Staes
447 Jacques Hoste
448 Roger Simons
449 Achilles Cools
450 Geert Stadeus
451 Bart Van Lierde
452 Gerard Soete
453 Domien Sleenckx
454 Rudy Soetewey
455 Jan Simoen
456 David Nolens
457 Antoon Vandamme
458 Andreas Roels

459 Bogaerts Steven & Willy
460 Denise van den Broeck
461 Lucienne Stassaert
462 Jos Vos
463 Margot Vanderstraeten
464 Jan De Vuyst
465 Cecile Vanderstraeten
466 Chris Vandenbroucke
467 Peter Terrin
468 Geert Kimpen
469 Noëlla Elpers
470 Yves Petry
471 Koen Sonck
472 Maarten Jagermeester
473 Guido Lauwaert
474 Jeroen Theunissen
475 Ludo Noens
476 Ilse Peys & Ivo Dekoning
477 Jacqueline Harpman
478 Saber Assal
479 Etienne Vermeersch
480 Christina Guirlande
481 Frans Thomas
482 Jos Houben
483 Robert Baccarne
484 Ina Vandewijer
485 Peter Moerenhout
486 J. Leroy
487 Daniël Van Ryssel
488 René Stevens
489 Frank Messely
490 Norbert Fonteyne
491 Bob Moragie
492 Jan Boschmans
493 Jacques Walschap
494 Hugo Matthysen
495 Stephanie Claes-Vetter
496 Robert H. Coolen
497 Armand Boni
498 Robert Herberigs
499 Lucien Dendooven
500 Brigitte K.
501 Maurice Hauspie
502 Leo Mets
503 Jef de Pillecyn
504 Line Lambert
505 Marcel Matthijs
506 Gerda Wegener-Penning
507 J. Dering
508 Juliaan van der Sande

509 Antoon Leroy
510 Antoon Thiry
511 John Langenus
512 Karel Van Wijnendaele
513 August Van Cauwelaert
514 Maurits Sabbe
515 Lia Timmermans
516 Reimond Stijns
517 Renier Snieders
518 J. Courtmans-Berchmans
519 Frans Ramon Boschvogel
520 Virginie Loveling
521 Daan Inghelram
522 Tony (Mr) Bergmann
523 Fanny Leys
524 Germaine Dyckhoff-Ceunen
525 Raf Van Hulse
526 Edward Vermeulen
527 Dirk Van de Walle
528 Marc Van de Cruys
529 Marleen Nelen
530 Joris Denoo
531 Bjarne Donderdag
532 Maurice Van Caeneghem
533 Johanna Spaey
534 Bart Debbaut
535 Jan Van Loy
536 Ludo Schildermans
537 Nico De Braeckelee
538 Stefaan van Laere
539 Christian De Coninck
540 Jan Leyers
541 Dennis Derenne
542 Jan Bauwens
543 Ivo Victoria
544 Jos Vermaut
545 Radaf Meyseune
546 Caro King
547 Kevin Kelly
548 Danny Verstegen
549 Arthur van Schendel
550 Sarah Denoo
551 Gertie Evenhuis
552 K. Schippers
553 Mies Bouhuys
554 Simon Veldijk
555 Jacob Cats
556 Maarten 't Hart
557 William Shakespeare
558 Eudora Welty

559 Rascha Peper
560 Willem Brakman
561 Hella S. Haasse
562 Joeri Trifonov
563 Gerard Kornelis van het Reve
564 Sylvia Plath
565 Evert Hartman
566 Anne Frank
567 Eugène Ionesco
568 Pramodya Ananta Toer
569 Albert Helman
570 William Faulkner
571 Toni Morrison
572 Jan Hontscharenko
573 Ronald Giphart
574 Remco Campert
575 Claude Simon
576 Benoîte Groult
577 Hanif Kureishi
578 John Darnton
579 Gerrit Krol
580 Valerie Fitzgerald
581 Weis & Hickman
582 Patricia De Landtsheer
583 Nelson DeMille
584 Nicholas Evans
585 Kees van Beijnum
586 Erik Orsenna
587 Jean-Pierre Plooi
588 Renate Rubinstein
589 Barbara Honigmann
590 Jan van der Vegt
591 Robert Shea
592 Stephen King
593 J.R.R. Tolkien
594 Griet Op de Beeck
595 Bert Wagendorp
596 Anna Enquist
597 F. Scott Fitzgerald
598 Suzanne Collins
599 Harlan Coben
600 Dan Brown
601 John Williams
602 Tess Gerritsen
603 Alice Munro
604 Esther Gerritsen
605 Michael Connelly
606 C.J. Sansom
607 Nadine Gordimer
608 J. Bernlef

609 Pamela Koevoets
610 Lidy van Marissing
611 Kate Mosse
612 Monique Thijssen
613 Han Suyin
614 Godfried Bomans
615 James Hilton
616 Anna Lee Waldo
617 Richard Adams
618 Sue Townsend
619 Jordan Cray
620 Fleur van Groningen
621 Rosemary Sutcliff
622 Monica Furlong
623 Stephen E. Ambrose
624 F. Bordewijk
625 Edgar Cairo
626 August Strindberg
627 Alberto Moravia
628 E. Annie Proulx
629 Sigrid Undset
630 Piers Paul Read
631 A. Aletrino
632 Bruce Chatwin
633 Erica Jong
634 I.A. Gontsjarow
635 Rainer Maria Rilke
636 Giovanni Boccaccio
637 Daniel Defoe
638 Roald Dahl
639 Tom Wolfe
640 F.B. Hotz
641 Yuko Tsushima
642 Maya Angelou
643 Hannelies Taschau
644 René Depestre
645 Catherine Duval
646 A.F.Th. van der Heijden
647 Hellema
648 Terence H. White
649 Doeschka Meijsing
650 Nicolaas Matsier
651 Multatuli
652 Jonathan Swift
653 Françoise Sagan
654 J.H. Leopold
655 Cervantes
656 Leo N. Tolstoj
657 Elfriede Jelinek
658 Simone de Beauvoir

659 Léon de Winter
660 Julio Cortázar
661 Isaac Bashevis Singer
662 Veijo Meri
663 Frans Pointl
664 Gustave Flaubert
665 Edmond en Jules de Goncourt
666 Johannes (in De Bijbel)
667 Amos Oz
668 N. Scott Momaday
669 Diane di Prima
670 Zhang Jie
671 Willem G. van Maanen
672 Heinar Kipphardt
673 Charles Johnson
674 Gerrit Jan Zwier
675 Marian Pankowski
676 Patrick Modiano
677 Jeanette Winterson
678 Martin Schouten
679 Bernice Rubens
680 Thomas Graftdijk
681 Antoon Coolen
682 A.J. Cronin
683 C. Virgil Gheorghiu
684 James T. Farrell
685 Susan Hill
686 Robert van Gulik
687 Nijinski
688 Hildegard Knef
689 Boudewijn Büch
690 Paul Verlaine
691 Marten Toonder
692 Joyce & Co
693 Belcampo
694 Hans Jørgen Lembourn
695 Buchi Emecheta
696 Walter Tevis
697 Günter Wallraff
698 Philip Mechanicus
699 Goethe
700 Guus Kuijer
701 Irène Némirovsky
702 Friedrich Nietzsche
703 Ida Simons
704 Aminatta Forna
705 William Makepeace Thackeray
706 Mario Vargas Llosa

707 Paul Auster
708 Carol Shields
709 Per Petterson
710 Simone van der Vlugt
711 Joris Luyendijk
712 Akkemay Zsaoufi
713 Anna Lawrence Pietroni
714 Victoria Platova
715 Gabriella Håkansson
716 Ann De Craemer
717 Jonathan Raban
718 Floortje Zwigtmann
719 George Sand
720 Tahereh Mafi
721 Colm Tóibín
722 Maxim Gorki
723 Wayne Johnston
724 Atte Jongstra
725 Adriaan Venema
726 Eugen Ruge
727 Patrick Ness
728 Felix Thijssen
729 Theo Thijssen
730 Anne de Vries
731 Frits Hopman
732 Heinrich Böll
733 Rosamund Lupton
734 Sophie Zijlstra
735 Karel Čapek
736 Ali Smith
737 Bob den Uyl
738 Theo Kars
739 Sue Harrison
740 Charles Devereaux
741 (Toegeschreven aan) Oscar Wilde
742 Tonke Dragt
743 Konrad Merz
744 Johan Fabricius
745 Jonathan Galassi
746 Wouter Godijn
747 Heleen Debruyne
748 Maartje Wortel
749 Maurits de Bruijn
750 Roel Bentz van den Berg
751 Tom Bradby
752 Marilyn French
753 Paul de Pessemier 's Gravendries
754 Ian Fleming
755 Yann Martel
756 Dean Koontz

757 Jess Walter
758 Robert Anker
759 Erdal Balci
760 Marja West
761 Reggie Nadelson
762 Michel van Rijn
763 Wilbur Smith
764 Francisko Simón Rivas
765 Anders de la Motte
766 John Boyne
767 Walter Lucius
768 Louise Penny
769 Kerstin Thorvall
770 Peter Zantingh
771 Kurt Vonnegut
772 Janneke Jonkman
773 Anita Terpstra
774 Threes Anna
775 Carl Tewes
776 Johan Theorin
777 Ar-Roem (De Romeinen in De Heilige Qor'aan)
778 Jan Vantoortelboom
779 Rachel Joyce
780 Ian McEwan
781 Péter Gárdos
782 Jonathan Safran Foer
783 Jeroen Olyslaegers
784 Karin Slaughter
785 Joseph O'Connor
786 Gerard O'Donovan
787 Sander van Walsum
788 Robert Vuijsje
789 Helen Walsh
790 Bettine Vriesekoop
791 Ayelet Waldman
792 Ornela Vorpsi
793 Sabine Kuegler
794 A.S. Byatt
795 C.C.S. Crone
796 Bernard Clavel
797 Robert L. Duncan
798 M.R. James
799 Frederick Forsyth
800 Junichiro Tanizaki
801 Hammond Innes
802 Mique Capel
803 Stanley Mann
804 Helen Mellaart
805 James Welch
806 Jan-Willem Overeem

807 Juan de Luna (toegeschreven aan)
808 Ton van Reen
809 Robert Ludlum
810 Sarah Harrison
811 Connie Palmen
812 Chrétien de Troyes
813 Anoniem
814 Ted Vierhout
815 Armando
816 Franco Ferrucci
817 Manlio Argueta
818 Marga Minco
819 Michel Tournier
820 Tet Bokhorst
821 Lilli Palmer
822 Johan van der Woude
823 Yvonne Keuls
824 Marie van Dessel – Poot
825 Malcolm Bosse
826 Victoria Holt
827 Burt Hirschfeld
828 Brian Garfield
829 Lieuwe Pietersen
830 Bert van der Veer
831 Jan Vos
832 Jacob van Lennep
833 Santa Montefiore
834 Julie Powell
835 Frans Gruppelaar
836 Rijk van Rotterdam
837 Alan Williams
838 Ryonosuke Akutagawa
839 Alfred Kossmann
840 Aleksandr Skorobogatov
841 Martin Sixsmith
842 Imbolo Mbue
843 Ron Rash
844 Désanne van Brederode
845 Susan Vreeland
846 Pauline Vijverberg
847 Salley Vickers
848 Bea Vianen
849 Judith Visser
850 Tom Vowler
851 Nawal el Saadawi
852 Leo Vroman
853 P.D. James
854 Ira Levin
855 Liane Moriarty
856 Lize Spit

857	Henri van Hoof
858	Mathias Kemp
859	Paul Oskar Höcker
860	Gerbrand Bakker
861	Ellen Heijmerikx
862	Joke van Leeuwen
863	Gustaaf Peek
864	Henning Mankell
865	Denis Diderot
866	Joseph Conrad
867	Jack Higgins
868	Desmond Bagley
869	Paul Gallico
870	Heere Heeresma
871	Jan Cartens
872	Sybren Polet
873	C.J. Kelk
874	Judy Blume
875	Cornets de Groot
876	Guy de Maupassant
877	Franz Kafka
878	Arita Baaijens
879	Leonard Sanders
880	John Fowles
881	René Stoute
882	Nevil Shute
883	Josepha Mendels
884	Ken Follett
885	Ephraim Kishon
886	Tom Pauka
887	Miep Diekmann
888	L.M. Montgomery
889	David Adams Richards
890	Anne Swärd
891	Steinunn Sigurðardóttir
892	Anton Tsjechov
893	Geert van Maele
894	Jonas Jonasson
895	Harper Lee
896	Jay Asher
897	Robert Harris
898	Meir Shalev
899	Jorun Thørring
900	Jan de Leeuw
901	Chika Unigwe
902	Mildred Savage
903	Hiro Arikawa
904	Jane Austen
905	Kris Van Steenberge

906 Yusra Mardini
907 Jandy Nelson
908 Inge Schilperoord
909 Jeffrey Archer
910 Colson Whitehead
911 Hanya Yanagihara
912 Heleen van Royen
913 Paulien Cornelisse
914 Murat Isik
915 Brooke Davis
916 David Grossman
917 Edgar Hilsenrath
918 J.R. Moehringer
919 Frances Mayes
920 Jonathan Tropper
921 John Fante
922 Robert Louis Stevenson
923 Maj Sjöwall en Per Wahlöö
924 Georges Van Henegouwen
925 Ethan Canin
926 Philippa Gregory
927 Franz de Backer
928 Jozef Muls
929 Frans Smits
930 Ward Van Hecke
931 Maria Àngels Anglada
932 Niña Weijers
933 Nassim Nicholas Taleb
934 Jennifer Egan
935 Margriet de Moor
936 Michael Palin
937 Irina Malenko
938 James Jones
939 Tommy Wieringa
940 Khaled Hosseini
941 Antoine de Saint-Exupéry
942 Søren Sveistrup
943 Lotte Debrouwere
944 Anthony Capella
945 Manu Adriaens
946 Pieter Roelse
947 Rik Vermeersch
948 Berlie Doherty
949 Inge Misschaert
950 Inge Bergh
951 Maaïke Monkerhey
952 Boris O. Dittrich
953 Orhan Pamuk
954 Mark de Bie
955 Klinkhamer

956	Arthur Ransome
957	Dolf de Vries
958	Kees Simhoffer
959	Irun S.
960	Toril Brekke
961	F. van den Bosch
962	Waltraud Anna Mitgutsch
963	J.M.A. Biesheuvel
964	Joez Alesjkovski
965	Harold Robbins
966	Martin Koomen
967	Antoine Wiertz
968	La Rochefoucauld
969	Theodor Fontane
970	Benito Pérez Galdós
971	Valeer van Kerkhove
972	Conrad Busken Huet
973	Irwin Shaw
974	A. Viruly
975	Dionijs Burger
976	Maxim Kröjer
977	Erasmus
978	Albert van Hoogenbemt
979	Valère Depauw
980	Hylkje Goïnga
981	Jenny Colgan
982	Bart Van Loo
983	Andreas Burnier
999	Schrijver van Miljarden Flarden
1000	De vele namen van de wind

ALFABETISCHE NAMENINDEX

Abicht, Ludo (387)
Abdolah, Kader (309)
Adam, Frank (314)
Adams, Richard (617)
Adé, Georges (260)
Adriaens, Manu (945)
Adriaenssens, Rob (131)
Aerts, Egbert (227)
Aerts, Jef (388)
Akutagawa, Ryonosuke (838)
Albdiouni, Naima (385)
Albers, Frank (165)
Alesjkovski, Joez (964)
Aletrino, A. (631)
Allende, Isabel (32)
Alstein (99)
Alvarez, Julia (306)
Ambrose, Stephen E. (623)
Anglada, Maria Àngels (931)
Anker, Robert (758)
Anna, Threes (774)
Anoniem (813)
Antunes, António Lobo (216)
Andries, Marc (113)
Angelou, Maya (642)
Archer, Jeffrey (909)
Argueta, Manlio (817)
Arikawa, Hiro (903)
Armando (815)
Ar-Roem (777)
Asher, Jay (896)
Aspe, Pieter (85)
Assal, Saber (478)
Asturias, Miguel Angel (62)
Austen, Jane (904)
Auster, Paul (707)
Auwera, Fernand (341)
Aventin, Christine (244)

Baaijens, Arita (878)
Baccarne, Robert (483)
Baekelmans, Lode (333)
Baete, Marcella (356)

Bagley, Desmond (868)
Baillon, André (137)
Bakker, Gerbrand (860)
Balci, Erdal (759)
Barnes, Julian (60)
Barr, Christopher (90)
Barroso, Maria Alice (217)
Baudewyns, Benny (193)
Bauwens, Jan (542)
Bazin, René (64)
Belcampo (693)
Berckmans, J.M.H. (153)
Bergh, Inge (950)
Bergmann (Mr), Tony (522)
Berkhof, Aster (79)
Bernauw, Patrick (117)
Bernlef, J. (608)
Bertin, Eddy C. (430)
Biesheuvel, J.M.A. (963)
Binet, Laurent (253)
Binnemans, Suzanne (49)
Blixen, Karen (194)
Blume, Judy (874)
Boccaccio, Giovanni (636)
Boelgakov, Michail (226)
Bogaert, Gie (372)
Bogaerts, Steven & Willy (459)
Bogarde, Dirk (132)
Bokhorst, Tet (820)
Böll, Heinrich (732)
Bomans, Godfried (614)
Boni, Armand (497)
Bonneure, Fernand (342)
Bontenakel, Dimitri (408)
Boon, Louis Paul (61)
Bordewijk, F. (624)
Boschmans, Jan (492)
Boschvogel, Frans Ramon (519)
Bosquet, Alain (10)
Bosse, Malcolm (825)
Boudens Luc (155)
Bouhuys, Mies (553)
Boumaâza, Nicole (347)
Bouts, Axel (17)
Boyne, John (766)
Bracke, Dirk (197)
Bradby, Tom (751)
Brakman, Willem (560)
Brekke, Toril (960)
Brijs, Stefan (310)

Broeckhoven, Diane (404)
 Brontë, Charlotte (56)
 Brontë, Emily (50)
 Brouwers, Jeroen (246)
 Brown, Dan (600)
 Brulez, Raymond (407)
 Brusselmans, Herman (123)
 Büch, Boudewijn (689)
 Burger, Dionijs (975)
 Burnier, Andreas (983)
 Burssens, Gaston (431)
 Buysse, Cyriel (81)
 Byatt, A(ntonio).S(Susan) (794)

Cairo, Edgar (625)
 Campert, Remco (574)
 Canin, Ethan (925)
 Čapek, Karel (735)
 Capel, Mique (802)
 Capella, Anthony (944)
 Capote, Truman (46)
 Carlier, Libera (169)
 Carson, Ciaran (164)
 Cartens, Jan (871)
 Cats, Jacob (555)
 Catton, Eleanor (242)
 Cave, Marc (440)
 Céline, Louis-Ferdinand (198)
 Ceriez, Myriam (255)
 Cervantes Saavedra, Miguel de (655)
 Chambers, Aidan (192)
 Chatwin, Bruce (632)
 Christiaens, Jan (428)
 Christie, Agatha (98)
 Claes, Bavo (361)
 Claes, Jo (359)
 Claes, Paul (358)
 Claes, Ernest (203)
 Claes-Vetter, Stephanie (495)
 Claudel, Philippe (277)
 Claus, Hugo (59)
 Clavel, Bernard (796)
 Coben, Harlan (599)
 Coetzee, J.M. (172)
 Colgan, Jenny (981)
 Collins, Suzanne (598)
 Connelly, Michael (605)
 Conrad, Joseph (866)
 Conrad, Patrick (426)
 Conscience, Hendrik (212)

Coolen, Antoon (681)
Coolen, Robert H. (496)
Cools, Achilles (449)
Coppers, Toni (445)
Cornelisse, Paulien (913)
Cortázar, Julio (660)
Cottenjé, Mireille (269)
Couperus, Louis (186)
Courtmans-Berchmans, J. (518)
Cray, Jordan (619)
Cremer, Jan (208)
Crone, C.C.S. (795)
Cronin, A.J. (682)
Cunningham, Michael (211)

Daem, Geertrui (288)
Dahl, Roald (638)
Daisne, Johan (57)
Darnton, John (578)
Daum, P.A. (188)
David, Lieven (275)
Davis, Brooke (915)
de Backer, Franz (927)
Debbaut, Bart (534)
de Beauvoir, Simone (658)
de Bie, Mark (954)
de Blasis, Celeste (96)
Debrouwere, Lotte (943)
de Bruyn, Frans (344)
De Bruyn, Patrick (406)
Debruyne, Heleen (747)
De Braeckelee, Nico (537)
de Bruijn, Maurits (749)
De Cock, Tom (427)
De Coninck, Christian (539)
De Coninck, Herman (285)
De Coster, Charles (195)
De Coster, Saskia (389)
De Craemer, Ann (716)
De Decker, Jacques (215)
de Duve, Pascal (19)
Deflo (Luc) (371)
Defoe, Daniel (637)
De Foer, Steven (423)
Degelin, Emile (348)
de Goncourt, Edmond en Jules (665)
de Groot, Cornets (875)
de Jong, Oek (315)
Dekoning, Ivo A. (414)

De Kuyper, Eric (173)
de la Motte, Anders (765)
De Landtsheer, Patricia (582)
De Lauw, Peter (433)
de Leeuw, Jan (900)
Deleu, Jozef (107)
De Loof, Mieke (377)
(toegeschreven aan) de Luna, Juan (807)
De Martelaere, Patricia (129)
de Maupassant, Guy (876)
Demedts, André (133)
Demeester, Rita (343)
DeMille, Nelson (583)
de Moor, Margriet (935)
Dendermonde, Max (231)
den Doolaard, A. (154)
Dendooven, Lucien (499)
Denoo, Joris (530)
Denoo, Sarah (550)
den Uyl, Bob (737)
Depauw, Valère (979)
de Pessemier 's Gravendries, Paul (753)
Depestre, René (644)
Depeuter, Frans (181)
De Pillecyn, Filip (241)
De Pillecyn, Jef (503)
Derenne, Dennis (541)
de Ridder, André (412)
Dering, J. (507)
de Rosnay, Tatiana (290)
de Saint-Exupéry, Antoine (941)
Deseyn, Johan (415)
De Sterck, Marita (21)
de Troyes, Chrétien (812)
Devereaux, Charles (740)
De Vos, Luc (289)
De Vree, Paul (250)
de Vries, Anne (730)
de Vries, Dolf (957)
Devroe, Hans (434)
De Vuyst, Jan (464)
Deweever, Pieter (398)
de Winter, Léon (659)
De Wispelaere, Paul (07)
De Wit, Jos (395)
De Witte, Dirk (435)
Dexter, Colin (52)
D'haen, Christine (437)
D'Haese, Maurice (438)
Dhondt, Astère Michel (151)

Dhooge, Bavo (400)
Dickens, Charles (22)
Diderot, Denis (865)
Diekmann, Miep (887)
Dijkzeul, Lieneke (391)
di Prima, Diane (669)
Dittrich, Boris O. (952)
Doctorow, E.L. (76)
Doherty, Berlie (948)
Donderdag, Bjarne (531)
Dostojewski, F.M. (162)
Dragt, Tonke (742)
Draulans, Dirk (422)
Drinkwater, Carol (301)
Ducal, Charles (396)
Dufraing, Dirk (397)
du Gard, Roger Martin (82)
du Maurier, Daphne (150)
Duncan, Robert L. (797)
Duribreux, Gaston (218)
Duthoit, Piet (409)
Duval, Catherine (645)
Dyckhoff-Ceunen, Germaine (524)

Eco, Umberto (78)
Egan, Jennifer (934)
Elpers, Noëlla (469)
Elsschot, Willem (51)
Emecheta, Buchi (695)
Enquist, Anna (596)
Erasmus (977)
Evans, Nicholas (584)
Evenhuis, Gertie (551)
Eyskens, Mark (329)

Fabricius, Johan (744)
Fante, John (921)
Farrell, James T. (684)
Faulkner, William (570)
Feith, Rhijnvis (234)
Ferguson, Margaretha (205)
Ferré, Rosario (213)
Ferrucci, Franco (816)
Filliaert, Juul (254)
Fitzgerald, Valerie (580)
Flanders, John (335)
Flaubert, Gustave (664)
Fleming, Ian (754)
Foer, Jonathan Safran (782)
Follet, Ken (884)

Fontane, Theodor (969)
 Fonteyne, Norbert (490)
 Forna, Aminatta (704)
 Forsyth, Frederick (799)
 Fowles, John (880)
 Franck, Ed (417)
 Frank, Anne (566)
 Fransaer, Frans (230)
 Fredriksson, Marianne (317)
 French, Marilyn (752)
 French, Nicci (264)
 Furlong, Monica (622)

Gaarder, Jostein (152)
 Galassi, Jonathan (745)
 Galdós, Benito Pérez (970)
 Galeano, Eduardo (14)
 Gallico, Paul (869)
 Gansemans, Walter (351)
 Gárdos, Peter (781)
 Garfield, Brian (828)
 Geeraerts, Jef (15)
 Geerts, Leo (432)
 Germonprez, Fred (270)
 Gerrard, Nicci (235)
 Gerritsen, Esther (604)
 Gerritsen, Tess (602)
 Gevers, Marie (410)
 Geysen, Wim (206)
 Gheorghiu, C. Virgil (683)
 Ghysen, Jos (357)
 Gijzen, Marnix (278)
 Gilliams, Maurice (161)
 Giordano, Paolo (168)
 Giphart, Ronald (573)
 Goddard, Robert (68)
 Godijn, Wouter (746)
 Goethe (699)
 Gogol, Nikolaj (04)
 Goïnga, Hylkje (980)
 Gontsjarow, I.A. (634)
 Gordimer, Nadine (607)
 Gorki, Maxim (722)
 Goudeseune, Koenraad (303)
 Graftdijk, Thomas (680)
 Grauws, Gilbert (345)
 Green, John (225)
 Greene, Graham (100)
 Gregory, Philippa (926)

Gronon, Rose (63)
 Grossman, David (916)
 Groult, Benoîte (576)
 Grunberg, Arnon (112)
 Gruppelaar, Frans (835)
 Gruwez, Luuk (403)
 Guirlande, Christina (480)
 Gysen, René (266)

Haasse, Hella S. (561)
 Håkansson, Gabriella (715)
 Handke, Peter (124)
 Hannelore, Robin (135)
 Hans, Abraham (191)
 Harpman, Jacqueline (477)
 Harris, Robert (897)
 Harrison, Sarah (810)
 Harrison, Sue (739)
 Hartman, Evert (565)
 Hauspie, Maurice (501)
 Hawkins, Paula (245)
 Hébert, Anne (287)
 Heeresma, Heere (870)
 Heijermans, Hermine (316)
 Heijmerikx, Ellen (861)
 Hellema (647)
 Heller, Joseph (58)
 Helman, Albert (569)
 Hemmerechts, Kristien (87)
 Henderickx, Staf (119)
 Herberigs, Robert (498)
 Hermans, Rudi (47)
 Hermans, Willem Frederik (304)
 Hertmans, Stefan (311)
 Higgins, Jack (867)
 Hildebrand (Beets, Nicolaas) (232)
 Hill, Susan (685)
 Hilsenrath, Edgar (917)
 Hilton, James (615)
 Hirschfeld, Burt (827)
 Höcker, Paul Oskar (859)
 Høeg, Peter (210)
 Hoet, Lieve (199)
 Holsters, Bart (43)
 Holt, Victoria (826)
 Homeros (196)
 Honigmann, Barbara (589)
 Hontscharenko, Jan (572)
 Hoorens, Vera (101)
 Hopman, Frits (731)

Horowitz, Anthony (184)
Hosseini, Khaled (940)
Hoste, Jacques (447)
Hoste, Pol (37)
Hotz, F.B. (640)
Houben, Jos (482)
Huet, Conrad Busken (972)

Indridason, Arnaldur (249)
Inghelram, Daan (521)
Innes, Hammond (801)
Ionesco, Eugène (567)
Isik, Murat (917)

Jacobs, Edgar P. (01)
Jaensson, Håkan & Norlin, Arne (271)
Jagermeester, Maarten (472)
James, M(ontague) R(hodes) (798)
James, P.D. (853)
Janssens, André (346)
Japin, Arthur (252)
Jardin, Alexandre (204)
Jelinek, Elfriede (657)
Jespers, Henri-Floris (35)
Jie, Zhang (670)
Johannes (666)
Johnson, Charles (673)
Johnston, Wayne (723)
Jonasson, Jonas (894)
Jonckheere, Karel (282)
Jones, James (938)
Jong, Erica (633)
Jongstra, Atte (724)
Jonkman, Janneke (772)
Joris, Lieve (83)
Joyce & Co (692)
Joyce, James (34)
Joyce, Rachel (779)

K., Brigitte (500)
Kafka, Franz (877)
Kars, Theo (738)
Kearney, Richard (166)
Kemp, Bernard (109)
Kemp, Mathias (858)
Kelk, C.J. (873)
Kelly, Kevin (547)
Kerr, Katharine (223)
Keuls, Yvonne (823)
Khaksar, Nasim (240)
Kimpfen, Geert (468)

King, Caro (546)
King, Stephen (592)
Kipphardt, Heinar (672)
Kishon, Ephraim (885)
Kleine, Wim (229)
Klinkhamer (955)
Knef, Hildegard (688)
Koch, Herman (261)
Koeck, Paul (283)
Koevoets, Pamela (609)
Koomen, Martin (966)
Koontz, Dean (756)
Kossmann, Alfred (839)
Koubaa, Bart (390)
Kousbroek, Rudy (86)
Krijgelmans, C.C. (429)
Krol, Gerrit (579)
Kröjer, Maxim (976)
Kuegler, Sabine (793)
Kuijer, Guus (700)
Kundera, Milan (84)
Kureishi, Hanif (577)

La Rochefoucauld (968)
Läckberg, Camilla (268)
Lambert, Line (504)
Lampo, Hubert (05)
Lampo, Jan (392)
Langenus, John (511)
Lanoye, Tom (45)
Larsson, Stieg (170)
Lasoen, Patricia (394)
Laurysens, Stan (370)
Lauwaert, Guido (473)
Lauwens, Willy (436)
Lauwereyns, Jan (93)
Lauwers, Ann (393)
Lawrence, D.H. (88)
Lebeau, Paul (209)
Le Carré, John (102)
Lee, Harper (895)
Leeman, Cor Ria (330)
Lembourn, Hans Jørgen (694)
Leopold, J.H. (654)
Leroy, Antoon (509)
Leroy, J. (486)
Levin, Ira (854)
Lewinsky, Charles (265)
Leyers, Jan (540)
Leys, Fanny (523)

Liss, David (220)
 Llosa, Mario Vargas (706)
 Loeckx, Paula (425)
 London, Jack (26)
 Loreis, Hector-Jan (121)
 Lord, Bette Bao (200)
 Loveling, Virginie (520)
 Lucius, Walter (767)
 Ludlum, Robert (809)
 Lupton, Rosamund (733)
 Luyendijk, Joris (711)

Maeterlinck, Maurice (402)
 Mafi, Tahereh (720)
 Mailer, Norman (74)
 Mak, Geert (256)
 Malamud, Bernard (156)
 Malaparte, Curzio (44)
 Malenko, Irina (937)
 Mankell, Henning (864)
 Mann, Stanley (803)
 Mann, Thomas (16)
 Márai, Sándor (299)
 Marain, Elisabeth (65)
 Mardini, Yusra (906)
 Martel, Yann (755)
 Martens, Dirk (376)
 Márquez, Gabriel García (42)
 Matsier, Nicolaas (650)
 Matsubara, Hisako (116)
 Matthijs, Marcel (505)
 Matthysen, Hugo (494)
 Mayes, Frances (919)
 Mbue, Imbolo (842)
 McCarty, Cormac (24)
 McCourt, Frank (222)
 McCourt, Malachy (138)
 McEwan, Ian (780)
 Meade, Glenn (207)
 Mechanicus, Philip (698)
 Meerbeke, Christina (233)
 Meijsing, Doeschka (649)
 Mellaart, Helen (804)
 Mendels, Josepha (883)
 Mendes, Bob (320)
 Mendoza, Eduardo (28)
 Mennes, Paul (321)
 Meri, Veijo (662)
 Mertens, Pierre (247)
 Merz, Konrad (743)

Messely, Frank (489)
 Mets, Leo (502)
 Meyers, Jan (136)
 Meyseune, Radaf (545)
 Michiels, Ivo (67)
 Mijlemans, Marc (73)
 Miller, Henry (92)
 Minco, Marga (818)
 Mishima, Yukio (148)
 Misschaert, Inge (949)
 Mitgutsch, Waltraud Anna (962)
 Modiano, Patrick (676)
 Moehringer, J.R. (918)
 Moerenhout, Peter (485)
 Moeyaert, Bart (353)
 Momaday, N. Scott (668)
 Monkerhey, Maaïke (951)
 Montefiore, Santa (833)
 Montgomery, L.M. (888)
 Moragie, Bob (491)
 Moran, Jules (106)
 Moravia, Alberto (627)
 Moriarty, Liane (855)
 Möring, Marcel (273)
 Morrison, Toni (571)
 Mortier, Erwin (91)
 Mosse, Kate (611)
 Mulisch, Harry (94)
 Muls, Jozef (928)
 Multatuli (Eduard Douwes Dekker) (651)
 Munro, Alice (603)
 Murdoch, Iris (48)
 Mussche, Achilles (29)

Nabokov, Vladimir (06)
 Nadelson, Reggie (761)
 Naegels, Tom (324)
 Neetens, Wim (420)
 Nelen, Marleen (529)
 Nelson, Jandy (907)
 Némirovsky, Irène (701)
 Nescio (J.H.F. Grönloh) (178)
 Ness, Patrick (727)
 Nietzsche, Friedrich (702)
 Nijinski (687)
 Nin, Anaïs (110)
 Noens, Ludo (475)
 Nolens, David (456)
 Nolens, Leonard (125)

Note, Joris (325)
Nothomb, Amélie (326)

O'Brien, Edna (312)
O'Connor, Joseph (785)
O'Donovan, Gerard (786)
Oë, Kenzaburo (20)
Olyslaegers, Jeroen (783)
Op de Beeck, Griet (294)
Opdebeeck, Stefaan (349)
Oppenheim, Phillips E. (158)
Oppermans, weduwe (145)
Origo, Iris (182)
Orsenna, Erik (586)
Outers, Jean-Luc (251)
Overeem, Jan-Willem (806)
Oz, Amos (667)

Paauwe, Hanneke (381)
Palin, Michael (936)
Palliser, Charles (146)
Palmen, Connie (811)
Palmer, Lilli (821)
Pamuk, Orhan (953)
Pankowski, Marian (675)
Parks, Tim (239)
Pasternak, Boris (36)
Pauka, Tom (886)
Peek, Gustaaf (863)
Peeters, Elvis (323)
Peeters, Koen (322)
Penny, Louise (768)
Peper, Rascha (559)
Petry, Yves (470)
Petterson, Per (709)
Peys, Ilse (& Dekoning, Ivo) (476)
Pierreux, Jos (379)
Pieters, Roger (272)
Pietersen, Lieuwe (829)
Pietroni, Anna Lawrence (713)
Piper, Nikolaus (228)
Pirandello, Luigi (214)
Pirsig, Robert M. (66)
Plath, Sylvia (564)
Platova, Victoria (714)
Pleysier, Leo (167)
Plooi, Jean-Pierre (587)
Plouvier, Bart (163)
Poe, Edgar Allan (236)
Pointl, Frans (663)

Polet, Sybren (872)
Portocarero, Herman (33)
Potok, Chaim (18)
Potter, Dennis (128)
Powell, Julie (834)
Preston Douglas & Child Lincoln (248)
Prisjwin, Michaïl (126)
Proulx, E. Annie (628)
Proust, Marcel (219)
Provoost, Anne (23)

Queffélec, Yann (296)

Raban, Jonathan (717)
Raes, Hugo (13)
Ransome, Arthur (956)
Rash, Ron (843)
Raskin, Brigitte (75)
Read, Piers Paul (630)
Remarque, Erich Maria (70)
Reyniers, Toon (442)
Richards, David Adams (889)
Rilke, Rainer Maria (635)
Rivas, Francisko Simón (764)
Robberechts, Daniël (159)
Robbins, Harold (965)
Roberts, Nora (284)
Rodenbach, Georges (332)
Roelants Maurice (183)
Roels, Andreas (458)
Roelse, Pieter (946)
Roobjee, Pjeroo (308)
Rossaert, Isabelle (441)
Rosseels, Alex (115)
Rosseels, Maria (221)
Rotthier, Rudi (262)
Rubens, Bernice (679)
Rubinstein, Renate (588)
Ruge, Eugen (726)
Ruyslinck, Ward (71)
Rushdie, Salman (40)
Ryserhove, Katrien (375)

S., Irun (959)
(el) Saadawi, Nawal (851)
Sabbe, Maurits (514)
Sachs, Oliver (176)
Sagan, Françoise (653)
Sand, George (719)
Sanders, Leonard (879)

Sansom, C.J. (606)
Sauwen, Arnold (411)
Savage, Mildred (902)
Schildermans, Ludo (536)
Schilperoord, Inge (908)
Schippers, K. (552)
Schoemans, Roger (374)
Schoeters, Staf (328)
Schouten, Martin (678)
Schouwenaars, Clem (25)
Schrijver van Miljarden Flarden (999)
Schuller, Michelle (257)
Scott Fitzgerald, F. (597)
Seghers, Greta (127)
Setterfield, Diane (281)
Shakespeare, William (557)
Shalev, Meir (898)
Shaw, Irwin (973)
Shea, Robert (591)
Shields, Carol (708)
Shute, Nevil (882)
Sigurðardóttir, Steinunn (891)
Simenon, Georges (179)
Simhoffer, Kees (958)
Simoen, Jan (455)
Simon, Claude (575)
Simons, Ida (703)
Simons, Jozef (443)
Simons, Roger (448)
Singer, Isaac Bashevis (661)
Sixsmith, Martin (841)
Sjolochow, Michail (72)
Sjöwall, Maj en Wahlöö, Per (923)
Skorobogatov, Aleksandr (840)
Slauerhoff, J. (130)
Slaughter, Karin (784)
Sleeckx, Domien (453)
Sleeks, Ary (413)
Smeyers, Jos (105)
Smith, Ali (736)
Smith, Wilbur (763)
Smits, Frans (929)
Snieders, Renier (517)
Snoek, Paul (03)
Soete, Gerard (452)
Soetewey, Rudy (454)
Sonck, Koen (471)
Sonnst, Jonathan (401)
Spaey, Johanna (533)
Spillebeen, Willy (143)

Spit, Lize (856)
 Stabergh, Ina (419)
 Stadeus, Geert (450)
 Staes, Guido (446)
 Staes, Karel (352)
 Stassaert, Lucienne (461)
 Steinbeck, John (12)
 Stervelynck, Jaak (224)
 Stevens, René (488)
 Stevenson, Robert Louis (922)
 Stijns Reimond (516)
 Stoute, René (881)
 Strete, Craig (114)
 Streuvels, Stijn (39)
 Strindberg, August (626)
 Sutcliff, Rosemary (621)
 Suyin, Han (613)
 Sveistrup, Søren (942)
 Swärd, Anne (890)
 Swift, Jonathan (652)

Taleb, Nassim Nicholas (933)
 Tanizaki, Junichiro (800)
 Tartt, Donna (08)
 Taschau, Hannelies (643)
 Teigeler, Piet (378)
 Teirlinck, Herman (258)
 Terlouw, Jan (202)
 Terpstra, Anita (773)
 Terrin, Peter (467)
 Tevis, Walter (696)
 Tewes, Carl (775)
 Thackeray, William Makepeace (705)
 't Hart, Maarten (556)
 Theorin, Johan (776)
 Theunissen, Jeroen (474)
 Thijs, Dolores (382)
 Thijssen, Felix (728)
 Thijssen, Monique (612)
 Thijssen, Theo (729)
 Thiry, Antoon (509)
 Thiry, August (383)
 Thomas, Frans (481)
 T'Hooft, Jotie (149)
 Thørring, Jorun (899)
 Thorvall, Kerstin (769)
 Timmermans, Felix (69)
 Timmermans, Lia (515)
 Tock, Annelies (424)
 Toer, Pramoedya Ananta (568)

Tóibín, Colm (721)
Tolkien, J.R.R. (593)
Tolstoj, Leo N. (656)
Toonder, Marten (691)
Tournier, Michel (819)
Townsend, Sue (618)
Trifonov, Joeri (562)
Tropper, Jonathan (920)
Troyat, Henri (134)
Tsjechov, Anton (892)
Tsuchiya, Takao (142)
Tsushima, Yuko (641)
Tulkens, Joris (336)

Undset, Sigrid (629)
Unigwe, Chika (901)

Van Aken, Brigitte (386)
Van Aken, Piet (77)
van Babylon, Dirk (185)
van Beijnum, Kees (585)
van Brederode, Désanne (844)
van Bruggen, Nic (274)
Van Caeneghem, Maurice (532)
Vancaeneghem, Stef (532)
Van Camp, Gaston (300)
Vancampenhout, Luc (340)
Vancauwelaert, August (513)
Van Daele, Henri (55)
Vandamme, Antoon (457)
Van de Berge, Claude (27)
Van de Cruys, Marc (528)
van den Berg, Roel Bentz (750)
Vandenberghe, Philip (327)
van den Bosch, F. (961)
Van Den Broeck, Denise (460)
Van Den Broeck, Walter (171)
Vandenbroucke, Chris (466)
Vandenbroucke Johan (294)
Vanden Heede, Sylvia (95)
Van Den Weghe, Jan (201)
van der Heijden, A.F.Th. (646)
Van der Sande, Juliaan (508)
Vanderschaeghe, Paul (297)
Vanderstraeten, Cecile (465)
Vanderstraeten, Margot (463)
van der Veer, Bert (830)
van der Vegt, Jan (590)
Vander Veken, Ingrid (291)
van der Vlugt, Simone (710)

van der Woude, Johan (822)
van Dessel – Poot (824)
van de Velde, Roger (09)
Van de Walle, Dirk (527)
van de Wetering, Janwillem (140)
Vandewijer, Ina (484)
Van De Woestijne, Karel (157)
van Dis, Adriaan (243)
van Doorn, Johnny (276)
Van Doorselaer, Willy (53)
Vandromme, Luc (295)
van Eeden, Frederik (174)
Van Elzen, Sus (439)
Van Erkel, Gerda (418)
van Gestel, Peter (190)
Van Goeree, Irina (175)
van Groningen, Fleur (620)
van Gulik, Robert (686)
Vanhaecke, Luc (366)
Vanhauwaert, Luc (367)
Van Hecke, Ward (930)
Van Hekken, Renée (280)
Van Hemeldonck, Emiel (302)
Van Henegouwen, Georges (924)
Vanheste, Bert (368)
van het Reve, Gerard Kornelis (563)
Van Heulendonck, Guido (89)
Vanhole, Kamiel (141)
van Hoof, Henri (857)
van Hoogenbemt, Albert (978)
Van Hulse, Raf (525)
Van Istendael, Geert (421)
Van Keymeulen, Annie (444)
van Kerkhove, Valeer (971)
Van Laerhoven, Bob (111)
Van Laere, Stefaan (538)
van Leeuwen, Joke (862)
van Lennep, Jacob (832)
Van Lierde, Bart (451)
Van Londersele, Roel Richelieu (416)
Van Loo, Bart (982)
Van Loy, Jan (535)
van Maanen, Willem G. (671)
van Maele, Geert (893)
van Maele, Marcel (259)
van Marissing, Lidy (610)
Van Molle, Bert (41)
Van Neste, Caroline (399)
Van Nieuwenborgh, Marcel (355)
Van Ostaijen, Paul (380)

van Paemel, Monica (177)
Van Puyenbroeck, Guido (354)
van Reen, Ton (808)
Van Remoortere, Julien (331)
Van Reybrouck, David (384)
van Rijn, Michel (762)
van Rotterdam, Rijk (836)
van Royen, Heleen (912)
Van Ryssel, Daniël (487)
van Schendel Arthur (549)
Van Steenberge, Kris (905)
Van Tegenbos, Johny (147)
Vantoortelboom, Jan (778)
Vantorre, Jozef (337)
van Walsum, Sander (788)
Van Wijnendaele, Karel (512)
van Zomeren, Koos (122)
Vassalli, Sebastiano (30)
Vekeman, Christophe (286)
Venema, Adriaan (725)
Verbeeck, Louis (369)
Verbeke, Annelies (319)
Verbruggen, Dirk (318)
Verhaeghen, Paul (298)
Verhaeren, Emile (405)
Verhegghe, Willie (139)
Verhelst, Ingrid (338)
Verhelst, Peter (187)
Verhulst, Dimitri (307)
Verhuyck, Paul (339)
Verlaine, Paul (690)
Vermaut, Jos (544)
Vermeersch, Etienne (479)
Vermeersch, Gustaaf (334)
Vermeersch, Rik (947)
Vermeiren, Koen (103)
Vermeulen, Edward (526)
Vermeulen, John (293)
Vermeylen, August (313)
Verne, Jules (80)
Verpale, Eriek (97)
Verstegen, Danny (548)
Vestdijk, Simon (554)
Veulemans, Jan (237)
Vianen, Bea (848)
Vickers, Salley (847)
Victoria, Ivo (543)
Vierhout, Ted (814)
Vijt, Annie (305)
Vijverberg, Pauline (846)

Viruly, A. (974)
 Visser, Judith (849)
 Vlaminck, Erik (362)
 Vleugels, Lief (363)
 Voltaire (108)
 Vonnegut, Kurt (771)
 Vorpsi, Ornela (792)
 Vos, Herman (360)
 Vos, Jan (831)
 Vos, Jos (462)
 Vowler, Tom (850)
 Vreeland, Susan (845)
 Vriesekoop, Bettine (790)
 Vroman, Leo (852)
 Vromant, Jef (350)

Wagendorp, Bert (595)
 Waldman, Ayelet (791)
 Waldo, Anna Lee (616)
 Wallace, Lewis (54)
 Wallraff, Günter (697)
 Walravens, Jan (263)
 Walschap, Gerard (189)
 Walschap, Jacques (493)
 Walsh, Helen (789)
 Walter, Jess (757)
 Warhol, Andy (120)
 Waterschoot, Herwig (267)
 Watson, SJ (292)
 Waugh, Evelyn (160)
 Wauters, Marcel (279)
 Wegener-Penning, Gerda (506)
 Weis & Hickman (581)
 Weijers, Niña (932)
 Welch, James (805)
 Welty, Eudora (558)
 West, Marja (760)
 White, Terence H. (648)
 Whitehead, Colson (910)
 Wibberley, Leonard (180)
 Wieringa, Tommy (939)
 Wiertz, Antoine (967)
 Wilde, Oscar (741) (Toegeschreven aan)
 Williams, Alan (837)
 Williams, John (601)
 Winterson, Jeanette (677)
 Wodehouse, P.G. (104)
 Wolfe, Tom (639)
 Wolkers, Jan (238)

Woolf, Virginia (118)
Wortel, Maartje (748)

Yanagihara, Hanya (911)
Yasuoka, Shotaro (144)
Yourcenar, Marguerite (365)
Yperman, Chris (364)

Zafón, Carlos Ruiz (02)
Zantingh, Peter (770)
Zielens, Lode (11)
Zijlstra, Sophie (734)
Zsaoufi, Akkemay (712)
Zvonik, Loekie (31)
Zweig, Stefan (38)
Zwier, Gerrit Jan (674)
Zwigtman, Floortje (718)

De vele namen van de wind (1000)

